

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UNSPEAKABLE THINGS

A NOVEL

JESS LOUREY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

CATALAIN SIRLAR KİTABI İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Yaşamı onaylayan, düşündüren, yürekleri ısıtan bu kitap -eğer tam da ihtiyaç duyduğunuz anda okursanız- sayfaları çevirdikçe yaralarınızı saracak."

-Catriona McPherson, Agatha, Anthony, Macavity ve Bruce Alexander ödüllü yazar

"Üretken gizem yazarı Lourey, asırlık kötülüğe karşı güçlerini birleştiren anaerkil bir cadı klanını anlatıyor. Roman sıkı bir şekilde kurgulanmış ve Lourey, Katalanlar arasındaki karmaşık bağların yanı sıra romantik ilişkileri tasvir ederken de parlıyor. Lourey, sırlara ve kırgınlıklara rağmen birbirini bağlayan bağları vurguluyor."

-*Kirkus Reviews*

"Lourey, uzun süredir saklanan sırların, melankolinin ve kararlılığın Gotik bir karışımını ustalıkla oluşturuyor. Doğal, akıcı ve etkileyici bir dille yazılmış olan bu kitap, kız kardeşler ve anneler ile kızları arasındaki özel ilişkileri inceliyor."

-*Publishers Weekly*

SALEM'İN ŞİFRESİ İÇİN ÖVGÜ

"Hızlı tempolu, bazen acımasız bir gerilim, Dan Brown'ın *Da Vinci Şifresi*."

-*Booklist* (yıldızlı eleştiri)

"Tüyleri diken diken eden bir heyecan yolculuğu."

-*Library Journal* (yıldızlı eleştiri)

"Büyüleyici tarihi bilgiler, manşetlerden koparılmış bir hikâye örgüsüyle birleşince hem komplo teorisyenlerini hem de aksiyon bağımlılarını kendine bağlayacak."

-*Kirkus Reviews*

"*Da Vinci Şifresi* hayranları bu kitaba bayılacak... 2016'nın en sevdiğim kitaplarından biri."

-*Crimespree Magazine*

"Bu gerilim dolu öyküde herkesin keyif alacağı bir şeyler var."

-*Suspense Dergisi*

MERCY'S CHASE İÇİN ÖVGÜ

"Sürükleyici bir ses, ilgi çekici bir hikaye, harika bir karakter - şiddetle tavsiye edilir!"

-Lee Child, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Hem sürükleyici bir macera hem de zamana karşı yarışan bir gerilim romanı olan *Mercy'nin Peşinde*, tıpkı kahramanı Salem Wiley gibi büyüleyici, sert ve yürek dolup taşıyor."

-Meg Gardiner, *Into the Black Nowhere*'ın yazarı

"Aksiyon dolu, gerilim dolu harika bir yazım, desteklenecek çekici bir ana karakter - kim daha fazlasını isteyebilir ki?"

-Kitaplar Altında Gömülü

MAYIS GÜNÜ İÇİN ÖVGÜ

"Jess Lourey küçük bir kasabada yaşayan bir kütüphaneci asistanı hakkında yazıyor ama bu geleneksel bir gizem romanı değil. Mira James erkeklerden çok hoşlanıyor, içkiyi seviyor ve motosikletlerden korkmuyor. Minneapolis'teki çıkmaz bir işten ve çıkmaz bir erkek arkadaştan kaçır ve kendini kirli sırlarla dolu küçük bir kasaba olan Battle Lake'te bulur. *Mayıs Günü*'ndeki birinci şahıs anlatımı taze, karakterler ilginç. Minnesota'nın pek çok iyi polisiye yazarı var ve Jess Lourey onların arasına yeni katıldı!"

-Ellen Hart, Jane Lawless ve Sophie'nin ödüllü yazarı
Greenway serisi

"Bu ciltsiz kitap çok etkileyici. Başından beri bayıldım!"

-*Tulsa Dünyası*

"Bu nasıl bir boğuşma! Kendimi yüksek sesle gülerken buldum."

-*Crimespree Dergisi*

"Mira, katili ortaya çıkarma yolunda seks partileri, çapraz giyinme ve şantaj da dahil olmak üzere bir dolap dolusu kirli sırrı ortaya çıkarır. Lourey'nin ilk kitabında sevimli bir kadın kahraman ve bolca şımarıklık var."

-*Kirkus Reviews*

UNSPEAKABLE THINGS

JESS LOUREY'İN DİĞER YAZILARI POLİTİKALAR

Salem'in Şifresi
Mercy'nin
Kovalamacası

BÜYÜLÜ GERÇEKÇİLİK

Catalain Sırlar Kitabı Yedi Kız

GENÇ YETİŞKİN

Toadhouse Üçlemesi: Birinci Kitap

ÇİZGİ ROMAN BAŞLIKLARI

Mayıs Günü
Haziran Böceği
Dört Temmuz Ağustos Ayı'nda Diz
Boyu
Eylül Yas Ekim
Şenlik Kasım Av
Aralık Dehşet Ocak
Çözülme Şubat Ateş
Mart Suç Nisan
Aptalları

NONFICTION

Hayatınızı Yeniden Yazın: Kurgunun İyileştirici Gücüyle Gerçeğinizi Keşfedin

UNSPEAKABLE THINGS

JESS LOUREY

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, organizasyonlar, yerler, olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2020 yazan Jess Lourey
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,

Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde.

Thomas & Mercer, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Thomas & Mercer, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781542008785

ISBN-10: 1542008786

Kapak tasarımı Caroline Teagle Johnson'a ait

İllüstrasyonlar Little Elephant Interactive'den Tony VanDenEinde tarafından yapılmıştır

Bana ıkış yolunu gösteren Patrick'e.

İÇİNDEKİLER

YAZARIN NOTU ÖNSÖZ

ÖNSÖZ BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)
[BÖLÜM 28](#)
[BÖLÜM 29](#)
[BÖLÜM 30](#)
[BÖLÜM 31](#)
[BÖLÜM 32](#)
[BÖLÜM 33](#)
[BÖLÜM 34](#)
[BÖLÜM 35](#)
[BÖLÜM 36](#)
[37. BÖLÜM](#)
[BÖLÜM 38](#)
[BÖLÜM 39](#)
[BÖLÜM 40](#)
[BÖLÜM 41](#)
[BÖLÜM 42](#)
[BÖLÜM 43](#)
[BÖLÜM 44](#)
[BÖLÜM 45](#)
[BÖLÜM 46](#)
[BÖLÜM 47](#)
[BÖLÜM 48](#)
[BÖLÜM 49](#)
[BÖLÜM 50](#)
[BÖLÜM 51](#)
[BÖLÜM 52](#)
[BÖLÜM 53](#)
[BÖLÜM 54](#)
[BÖLÜM 55](#)
[BÖLÜM 56](#)
[BÖLÜM 57](#)
[BÖLÜM 58 YAZAR](#)
[HAKKINDA TEŞEKKÜR](#)

YAZARIN NOTU

1980'lerde Paynesville, Minnesota'da reşit olan birkaç yüz çocuktan biriydim. Her küçük kasabada çocukları saat 21:00'd e eve girmemeleri konusunda uyaran bir sokağa çıkma yasağı sireni olduğunu, Tacizci Chester'in öcü için yaygın bir takma ad olduğunu, Röntgenci Tom'ların olağandışı olmadığını düşünerek büyüdüm. Evde kendi sorunlarım vardı, bazıları çocukça, bazıları çok daha ciddiydi ama çocukları avlayan bir adamın söylentileri ilkgençlik ve gençlik yıllarımda temposu oldu.

1988'de liseden mezun oldum ve Minneapolis'e taşındım. Jacob Wetterling 22 Ekim 1989'da kaçırıldığında, Joseph, Minnesota'dan, Paynesville'den otuz mil ötede, üniversitenin ikinci sınıfından ayrılmaya hazırlanıyordum. İlk yıllarımdaki o söylentiler (*gece dışarı çıkma yoksa Chester seni yakalar!*) tekrar gündeme geldi. Jacob'ın resimleri her yerdeydi. İnsanlar maskeli ve silahlı bir adam tarafından kaçırılan o tatlı yüzlü on bir yaşındaki çocuğu aramak için bir araya geldi. Günler haftaları, haftalar yılları kovaladı ve Jacob asla bulunamadı. Yerel bir blog yazarı Jacob'ın kayboluşu ile 80'lerde Paynesville ve çevresinde sekiz çocuğun kaçırılması ve serbest bırakılması arasındaki potansiyel bağlantı hakkında yazmaya başlayana kadar Jacob'ı kaçıran kişi yirmi yedi yıl sonra tutuklandı. Yetkilileri Jacob'ın kalıntılarına götürdü.

Bu deneyim beni çok etkiledi. Orta Batı'daki birçoğumuzun peşini bırakmadı, kırsal toplumlar ve çocukların güvenliği hakkında bildiğimizi sandığımız şeyleri altüst etti. Olayların gerçek versiyonu başka yerlerde, özellikle de *In the Dark* podcast'inin birinci sezonunda çok iyi anlatıldı. Seslendirmem gereken şey, bu olayların duygusal yansımalarıydı. Tutarlılık yaratmam gerekiyordu

Kronik korku içinde büyüdüğüm anılarımdan yola çıktım. Bu hikayenin kurgusal kahramanı Cassie McDowell bana gelip hikayesinin anlatılması için yalvardığında, şansımı gördüm.

Hikâye gerçek kişi ve olaylardan esinlenmiş olsa da tamamen kurgusaldır. Bununla birlikte, Gabriel karakterinin o dokuz çocuğun hepsinin içindeki iyiliği onurlandırmasını umuyorum.

Okuduğunuz için teşekkür ederiz.

PROLOGUE

O toprak bodrumun yalnızlık ve ılık kokusu içimde yaşıyordu.

Çoğunlukla beynimin gölge bir köşesinde saklanıyordu ama *Lilydale'i* düşündüğüm anda üzerime atlayıp beni boğuyordu. Koku yırtıcı bir mağara kokusuydu, ağız ve açlığı olan büyük bir uyuşuk canavarın boğucu kokusuydu. Dişleri konserve kavanozu gibiydi, uvulasında bir ampulden sarkan tek bir ip vardı. Taşralı çocukların belkemiği merdivenlerinden tökezleyerek inmesini sonsuza dek sakince bekledi.

O uvula ipi için körü körüne sallanmamıza izin verirdi. Parmaklarımız ona sürtünürdü.

Işık!

Bu rahatlama şeker, güneş ve gümüş dolarlardı ve canavar **b i z i** yutmadan, bin yıl boyunca sindirmeden önce hissettiğimiz son güzel şeydi.

Ama bu doğru değil.

Hayal gücümün oldukça iyi olduğu söylenmişti.

Canavar *bodrum* değildi.

Adamdı.

Ve o pasif değildi. Avlanıyordu.

O akşamdan beri Lilydale'e dönmemiştim. Önce polis sonra da annem yatak odamdan bir şey isteyip istemediğimi sormuş, ben de hayır demiştim. On üç yaşıdaydım, aptal değildim, geri pek çok insan bu ikisini birbirine karıştıırıyor.

Şimdi cenazesi beni eve çağırdığı için, o kiler kokusu intikam duygusuyla iki katına çıktı ve burnumun beynimle buluştuğu yerde yüzümün derinliklerine bir balık oltası gibi yerleşti. Koku uykuma bile sızıyor, beni yeniden o mezar bodrumunda mahsur kaldığıma ikna ediyordu. Çırpınır, bağırır ve kocamı uyandırırdım.

Bana sarılırdı. Hikayeyi biliyordu.

En azından bildiğini sanıyordu.

İlk romanımda bunu meşhur etmişim, ilham kaynağımı ülkeler arası kitap turumda paylaşmışım. Ama her nasılsa kolyeden hiç bahsetmemişim, kimseye, Noah'a bile. Belki de o parça bana çok değerli geliyordu.

Ya da belki sadece beni aptal gibi gösteriyordu.

Gözlerimi kapatıp hayal edebiliyordum. Zincir şimdi çok ağır sayılabilirdi ama 1983'te modanın doruğundaydı, altındı, üzerinde asılı duran kâğıt uçak tılsımıyla aynı metaldi.

O uçak kolyenin Lilydale'den çıkış biletim olduğuna inanmışım. Aslında onu uçurabileceğimi düşünmemişim. O zamanlar dediğimiz gibi, *büyük aptallık*. Ama kolyeyi takan çocuk? Gabriel mi? İkna olmuşum. her şeyi değiştirecekti.

Ve sanırım öyle de oldu.

BÖLÜM 1

"On beş iki, on beş dört ve bir çift de altı." Sephie'nin yüzü güldü.

Babası da masanın öbür ucundan onun gülümsemesine eşlik etti.

"Güzel el. Cass?"

Kartlarımı yere bıraktım, yüzümdeki böbürlenmeyi engellemeye çalıştım ama başaramadım. "On beş iki, on beş dört, on beş altı ve on için bir koşu!"

Annem pulumuzu oynattı. "Biz kazandık."

Omuz dansı yaptım. "İstersen sana ders verebilirim, Sephie."

Gözlerini devirdi. "Kötü bir sporcu olmak konusunda mı?"

Güldüm ve patlamış mısıra yumuldum. Annem kocaman bir parti yapmıştı, çok tuzluydu ve bira mayasıyla ıslatılmıştı. Bu bir saat önce, oyun gecesine başladığımızda olmuştu. Kase yaşlı kızlara doğru iniyordu. Etrafta biraz beyazlık gösterenleri aradım. Kısmen patlamış yaşlı kızların tadı altın değerindedir.

"Tekrar doldurmamı ister misin?" Babam ayağa kalktı ve annemin yapış yapış Mayıs havasında terleyen yarısı dolu bardağını işaret etti. Bu yıl yaz erken geliyordu, en azından biyoloji öğretmenim Bay Patterson öyle demişti. Gerçekten de ekinleri mahvedecekti.

Bundan rahatsız olmuş görünüyordu ama bahse girerim sıcak bir tatili dört gözle bekleyen tek çocuk ben değildim. Sephie ve ben kuru fasulye gibi kahverengiye dönmeyi ve siyah saçlarımızı sarıya boyamayı planlıyorduk. Bir arkadaşının arkadaşından, cildimize sürdüğümüz bebek yağının ve saçımıza sıkığımız sirkeli suyun, o pahalı hindistan cevizi kokulu bronzlaştırıcı yağlar ve Sun In kadar işe yarayacağını duymuştu. Hatta arazimizin kenarında, ormanın drenaj hendeği için kırıldığı yerde çıplak uzanmak için bir yer bulmayı bile fısıldamıştık. Bu düşünce beni ürpertmişti. Erkekler bronzlaşmayı sevmezdi. Bunu *Little Darlings*'i izlerken öğrenmiştim.

Annem içkisini kaldırdı ve babama ikram etmeden önce boşalttı. "Sağ ol canım."

Masanın onun tarafına doğru yürüdü ve bardağını almadan önce derin bir öpücük için eğildi. Şimdi Sephie ile birlikte ben de gözlerimi deviriyordum. Annem ve babam, en çok da babam, bizi düzenli olarak hâlâ birbirlerine aşık oldukları için şanslı olduğumuza ikna etmeye çalışırlardı ama *iğrençti*.

Babam annemi öpmekten vazgeçti ve yüz ifadelerimizi yakaladı. O havalı *heh heh* kahkahasını attı ve annemin omuzlarına masaj yapabilmek için iki gözlüğünü de yere bıraktı. Çekici bir çifttiler, insanlar bunu her zaman söylerdi. Annem güzeldi, çekilen her bulutlu fotoğrafı bunu kanıtlıyordu ve Sephie'yle beni kuluçkaya yatırmak kalçalarını ve karnını şişirmiş olsa da parlak kahverengi saçları ve iri gözleri hâlâ duruyordu. Babam da yakışıklıydı, Charles Bronson'a benziyordu. Nasıl bir araya geldiklerini anlayabiliyordunuz, özellikle de annem bir kadeh şarap içtikten sonra, lisedeyken bile hep kötü çocuklara ilgi duyduğunu ağzından kaçırmıştı.

Yakın ailem küçüktü: sadece annem ve Jin teyzem, ablam Persephone (annemle babamın Yunanca isimlere karşı bir ilgisi vardı) ve babam. Babamın ailesini tanıımıyordum. Bir faraşa süpürmeye değmezlerdi, en azından annemin tarafındaki büyükbabam ağır bir kalp krizinden öldüğü kış büyükanneme böyle yemin etmişti. Büyükannem itiraz etmemişti. Mevsim ne olursa olsun her zaman taze pişmiş ekmek kokan uysal bir kadındı. Büyükbabam öldükten birkaç hafta sonra, kulağa yüzme hareketi gibi gelen ama öyle olmayan bir inme sonucu öldü.

Annemin ailesi, ben üç yaşındayken bir oğullarını kaybetmişlerdi. Vahşi bir çocuktan sanırım. İnsanlar 79 model bir Camaro'da tavuk oynarken öldüğünü, muhtemelen de içki içtiğini söylüyordu. Richard Amca hakkında sadece bir şey hatırlayabiliyordum. Cenazesindeydi. Jin ağlıyordu ama annem daha yüksek sesle ağlıyordu ve sarılmak için büyükbabamın yanına gitti. Dede ona sırtını döndü ve annem orada öylece durdu, kayıp bir bebekten daha üzgün görünüyordu.

Bir keresinde ona bunu sormuştum, dedemin neden ona sarılmadığını. Rich'in cenazesinden bir şey hatırlamak için çok küçük olduğumu ve ayrıca geçmişin geçmişte kalması gerektiğini söyledi.

"Bence annen dünyanın en güzel kadını," dedi babam şimdi ve burada, annemin omuzlarını okşarken o da gözlerini kapatıp hülyalı bir yüz ifadesi takındı.

"Bana uyar," dedim. "Sadece bir oda bul."

Babam kolunu geniş bir kavis çizerek salladı, gülümsemesi yanlara doğru eğildi. "Benim koca bir evim var. Belki de rahatlamayı öğrenmelisin. Bir dahaki sefere omuzlarını ovacağım."

Gözlerim Sephie'ye kaydı. Bir iskambil kâğıdının kıvrılmış köşesine vuruyordu.

"Ben iyiyim," dedim.

"Sephie? Boynun gergin mi?"

Omuz silktilti.

"İşte benim kızım!" Ona doğru ilerledi, ellerini kemikli omuzlarına koydu. Benden iki yaş büyüktü ama ne yerse yesin bir deri bir kemikti, dişleri ve gamzeleriyle Kristy McNichol'a tıpatıp benziyordu ama bunu ona söylemeden önce kendi saçımı yerdim.

Babam Sephie'nin üzerine gitmeye başladı. "İyi hissetmek güzeldir," diye mırıldandı ona.

Bu benim içimi kaşındırdı. "Bir cribbage oyunu daha oynayabilir miyiz?"

"Yakında," dedi babam. "Önce herkesin yaz hayallerini dinlemek istiyorum."

İnledim. Babam hayallere çok önem verirdi. Ne istersen olabileceğine inanırdı ama önce "görmek" gerekirdi. Hippi-dippie, ama sanırım insan buna alışıyor. Sephie ve ben bakışlarımızı değiştirdik. Babamın kendimizi sarışınlarla dönüştürme planımızı onaylamayacağını söylemeden biliyorduk. *Kızlar kimse için bir şey olmaya çalışmamalı,* derdi bize. Kendi zihinlerimize ve bedenlerimize hükmetmemiz gerekirdi.

Yine *iğrenç*.

"Jin Teyze'yi ziyaret etmek istiyorum," diye teklif ettim.

Annem yarı kapalı duruyordu ama kız kardeşinden bahsedince gözleri açıldı. "Bu harika bir plan! Bir haftalığına Kanada'ya gidebiliriz."

"Mükemmel," diye onayladı babam.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Kooperatif alışverişı için St. Cloud'a giden otoyoldan öteye pek gitmezdik ama annem artık tam zamanlı öğretmenlik işine başladığından beri bu yaz bir yolculuğa çıkmaktan söz ediliyordu. Yine de Jin Teyze'yi ziyaret etmeyi önermekten korkuyordum. Annem ve babam kötü bir ruh halindeyse, bu fikri sonsuza dek öldürürlerdi ve Jin Teyze'yle biraz vakit geçirmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Onu ölesiye seviyordum.

Normalmişim gibi davranmayan tek kişi oydu.

Ben doğduğumda yanımdaymış, anneme yardım etmek için birkaç hafta daha kalmış ama onunla ilgili ilk gerçek anım Richard Amca'nın cenazesinden hemen sonraydı. Jin Teyze annemden on yaş küçüktü, yani o zamanlar en fazla on yedi yaşındaydı. Onu boğazıma bakarken yakalamıştım, pek çok insanın yaptığı bir şeydi bu.

Gözlerini kaçırmak yerine gülümsemiş ve "İki yüz yıl önce doğmuş olsaydın seni boğarlardı," demişti.

Boynumun omuzlarımla birleştiği yeri çevreleyen, Bay T'nin altın zincirlerinden biri kadar kalın, kırmızı, kabarık yara izinden bahsediyordu. Görünüşe göre annemden göbek kordonu boğazıma dolanmış halde fırlamışım, vücudum Berry Punch Fla-Vor-Ice gibi maviymiş, nefes almadığım halde gözlerim kocamanmış. O kadar hızlı çıkmışım ki doktor beni düşürmüştü.

Ya da en azından bana anlatılan hikaye buydu.

Hemşirelerden biri gelip kordonu çözene ve altında beni boğan amniyotik bandı ortaya çıkarana kadar orada asılı kaldım, bir insan dingleberry. Hızlı düşünen hemşire kordonu kesti, sonra da ben feryat edene kadar beni tokatladı. Hayatımı kurtarmıştı ama bant beni damgalamıştı. Annem lezyonumun ilk başta kızgın kırmızı bir yılana benzediğini söyledi. Dramatik görünüyordu. Her halükarda, hemşirenin beni nihayet teslim ettiğinde biraz titrediğinden şüpheleniyorum. Bütün bu fiyasko pek de iyi yapılmış bir iş sayılmazdı. Ayrıca *Rosemary'nin Bebeği* birkaç yıl önce vizyona girmişti ve o odadaki herkes beni anne karnından bu kadar güçlü bir şekilde neyin çıkardığını merak ediyor olmalıydı.

"Kendi annesinin iki kez boğmaya çalıştığı bir bebeği doğurmak kötü şans getirirdi," diye bitirdi Jin Teyze.

enemin altında. O anda bunun iyi bir şaka olduğuna karar verdim çünkü annem onun kız kardeşiydi ve ikisi de beni severdi.

İşte Jin Teyze'nin bana atmayı sevdiği başka bir kaık söz: "Dünya. EĞer ne yaptığını biliyorsan, yanlış yerdesin." Konuşurken kalın kaşlarını salları ve hayali bir puro yakardı. Bu hareketin nereden geldiğini bilmiyordum ama o kadar sert kıkırdardı ki, gülüşü güneş ışığına fırlatılmış misketler gibiydi, ben de onunla birlikte gülerdim.

Her Jin Teyze ziyareti böyle başlardı. Beni boğmakla ilgili bir şaka, etli bir hayat alıntısı ve ardından Survivor ve Johnny Cougar kasetleri eşliğinde dans edip şarkı söyledik. Seyahatleri hakkında her şeyi anlatır ve Amsterdam'dan kaçırdığı bal rengi likörden yudumlamama izin verir ya da bana çok sevdiği ve tadı eski tuzlu krakerlere benzemiyormuş gibi davrandığım bisküvilerden bir paket ikram ederdi. Sephie de katılmak isterdi, onu kenarda görürdüm ama Jin Teyze'nin yolculuğuna nasıl atlayacağını asla bilemezdi.

Ben biliyordum.

Jin Teyze ve ben *ok yakındık*.

Bu da babamın Sephie'yi benden daha çok sevmesini sorun etmiyordu.

Burnumu kırıştırdım. O masaj konusunda gerçekten de şehre gidiyordu. Annem, Sephie'nin omuzlarını ovması çok uzun sürdüğü için teklif etmesine rağmen babamın ve kendisinin içkilerini doldurmaya gitmişti.

"Sephie," diye sordum, çünkü gözleri kapalıydı ve bunun sona ermesini istiyordum, "yaz için hayalin nedir?"

Sessizce, neredeyse fısıldayarak konuştu. "Dairy Queen'de işe girmek istiyorum."

Babamın elleri yoğurmayı bıraktı. Yüzünde adını koyamadığım bir ifade belirdi ve her seğirmesini ezberlediğimi düşündüm. Neredeyse anında o tuhaf ifadeyi sakalını yarım santim kaldıran şapşal bir gülümsemeyle değiştirdi. "Harika! Üniversite için para biriktirebilirsin."

Sephie başını salladı ama birdenbire çok üzĐün göründü. Aralık ayından beri huysuzluk ve gizemden başka bir şey yapmıyordu. Huyundaki değişiklik göğüslerinin çıkmasıyla aynı zamana denk gelmişti (*Noel Baba getirmişti!* Onunla dalga geçmiştim) ve bu yüzden *Remington* olmama gerek yoktu.

Steele'in Laura Holt'u birinin diğeriyle bağlantılı olduğunu anlamıştı.

Annem yemek odasına döndü, her iki elinde de yeni bir içki vardı, dikkati babamın üzerindeydi. "Başka bir cribbage oyunu mu?"

Mutfak saatine bakmak için arkama yaslandım. Saat on buçuktu. Anlattığım her çocuk yatma saatimin olmamasının harika olduğunu düşünüyordu. Sanırım haklıydılar. Yine de yarın benim için yedinci sınıfın son haftasının ilk günüydü. "Ben uyuyacağım. Siz üç el oynayabilirsiniz."

Annem başıyla onayladı.

"Tahtakurularının ısırmasına izin verme!" Babam söyledi.

Uzaklaşırken Sephie'ye bakmadım. Onlar içki içerken onu onlarla bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum ama bunu, yalnız kaldığımız gecelerde, bazen birlikte uyuduğumuz zamanlarda hep önce onun uykuya dalmasının intikamı olarak görüyordum. Onunla yatağa girmeme izin verirdi, bu güzeldi, ama sonra bir ışık gibi düşerdi ve orada her ses için acı çekerek yatardım ve bizimki gibi eski bir evde geceleri açıklanamayan bir sürü gümbürtü ve gıcırta vardı. Sonunda ağzım ve burnum dışında her yerim yorganla örtülü bir şekilde uyuyakaldığımda, o bir uyku spazmı geçirir ve beni hemen uyandırır.

En son ne zaman aynı yatakta uyuduğumuzu hatırlayamıyordum, banyoya doğru yürürken ne kadar uğraşsam da. Yüzümü yıkadım, sonra diş fırçama uzandım ve yarınki kıyafetlerimi planladım. Kırk beş dakika erken kalkarsam sıcak ruloları kullanabilirdim ama Sephie'den izin almamıştım ve masadan çoktan kalkmıştım. Dişlerimi fırçaladım ve tükürdüm, saçlarımın uçlarını turuncuya çeviren aynı metalik kuyu suyuyla duruladım.

Yemek odasının bir köşesinden geçmeden üst kattaki yatak odama ulaşamazdım. Gözlerimi yere dikmiş, omuzlarımı kulaklarıma yaklaştırmış, derin düşüncelere dalmıştım. Ödevlerim bitmiş, klasörlerim garajda satılan Trapper Keeper'ımın içinde düzenlenmişti; dikiş yerindeki bantlı yırtık dışında yeni gibiydi.

Yarın ilk ders İngilizce olacaktı ama onun yerine devam
doğrudan spor salonu için bir tüm okul

Sunum. Etrafa asılan afişlerde Yaz Güvenliği Sempozyumu ilan edilmişti, ancak bazı zeki sekizinci sınıf öğrencileri bunu Yılan Sempozyumu olarak kısaltmışlardı. SSS. Bu hafta Lilydale çocuklarının ortadan kaybolup sonra da değişmiş olarak geri döndüklerine dair söylentileri duymuştum. Herkes duymuştu. Otobüsteki büyük çocukların iddiasına göre uzaylılar çocukları kaçırıyor ve onları *inceliyordu*.

Uzaylılar hakkında her şeyi biliyordum. Market kasasında beklerken, büyük gözlü yeşil yaratıklar *National Enquirer*'ın ön kapağından, Elizabeth Taylor'ın vampir maymun bebeğinin fotoğrafının hemen altından bana bakıyorlardı.

Doğru. Uzaylılar. *Uzaylılar*.

Muhtemelen sempozyum bu söylentilere son vermek içindi, ancak yarın yapılmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmedim. Okulun son haftası olmasıyla birlikte rutinimize ara verdik.

-Herkesi daha da ürkütürdü.

Merdivenleri yarılamaştım ki ensemdeki bebek tüylerini ürperten bir kapı sesi duydum. Ses tam altımdan, bodrumdan geliyor gibiydi. Bu yeni bir sestti.

Annem, babam ve Sephie de duymuş olmalıydılar çünkü konuşmayı bırakmışlardı.

"Eski ev," dedi babam sonunda, sesinde sıcak bir ton vardı.

Merdivenlerin geri kalanını hızla çıkıp sahanlığı geçtim, kapımı sıkıca kapattım ve pijamalarımı giydim, çalar saatimi kurmadan önce tişörtümü ve havlu kumaş şortumu kirli çamaşır sepetine attım. Sıcak ruloları denemeye karar *verdim*. Sephie onlara talip olmamıştı ve kim bilir? Sempozyum sırasında Gabriel'in yanında oturabilirdim. En iyi halimle görünmeliydim.

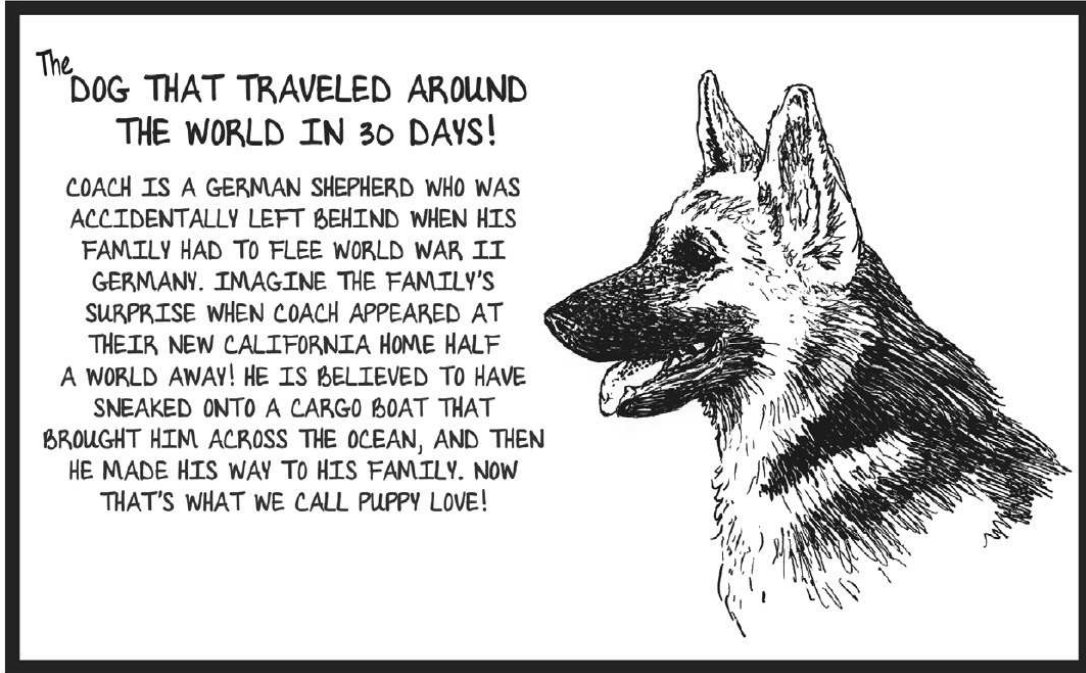
Kemiklerime kadar yorgundum ama *Nellie Bly'in Trust It or* Beni hazine raflarımın en üstünden suçlama. Jin Teyze onu bana erken bir doğum günü hediyesi olarak göndermişti. Kitap, on dört yaşında matematik profesörü olan Martin J. Spalding'in öyküsü ya da Güzel Antonia, "Aşkın Her Zaman Ölüm Getirdiği Mutsuz Kadın!" gibi en fantastik öyküler ve çizimlerle doluydu.

Hikâyelerin tadını çıkarıyordum, kalıcı olsunlar diye her gece sadece bir tane okuyordum. Jin'e bir gün yazar olacağımı söylemiştim.

Böyle bir hedefe ulaşmak pratik ve disiplin gerektiriyordu. Ne kadar yorgun olduğum önemli değildi. Bu geceki Nellie'ye çalışmam gerekiyordu.

Kitabı rastgele bir sayfaya çevirdim ve hemen gururlu bir Alman çoban köpeğinin çizimine daldım.

Nellie Bly's — Trust It or Don't!

Gülümsedim, tatmin olmuşum. Bunu yazabilirdim. Planım, okul biter bitmez haftada bir Nellie yazmaya başlamaktı. Cassie'nin Yaz Yazma Görevleri adını verdiğim bir sözleşme yazmışım bile. Bu sözleşme, portföyümü İşçi Bayramı'ndan önce Nellie Bly International Limited'e ulaştırmak için bir plan ve sözleşmemin şartlarını yerine getirmezsem bir ceza (bir hafta boyunca televizyon yok) içeriyordu. Sephie'ye imzalarken şahitlik ettirmiştim.

Sarı kaplı kocaman kitabı hazine rafıma koydum ve kaslarımı kontrol ederek gerindim. Yatağımın altına uzanıp uyumak mı istiyorlardı yoksa dolabımda kıvrılıp yatmak mı?

Uzun dediler.

Tamam o zaman. Yatağımdan bir yastık ve üst yorganı aldım ve önce yastığı bazaların altına kaydurdım. Yorganı arkamdan sürükleyerek sırtüstü yattım. En uzak köşeye ulaşmak için ezilmem gerekti. Ay odama yeterince ışık saçtığından başımın üstündeki siyah sarmalları seçebiliyordum.

Uykuya dalmadan önce gördüğüm son şey onlardı.

2. BÖLÜM

Ertesi sabah mutfağa girdiğimde annem, "Baban hâlâ uyuyor," dedi. "Fazla gürültü yapma."

Bu, *kahvaltıda mısır gevreği yemenin* şifresiydi.

Kaşlarımı çattım. "Sence uyuması adil mi?"

Annem mutfakta koşuşturuyor, akşam yemeği için çözdürmek üzere et çıkarıyor, babamın öğle yemeğinde hangi artıkları yiyeceğini bildiğinden emin oluyor, kendi öğlen yemeğini hazırlıyordu. "Hayat adil olsaydı, açlıktan ölen çocuk olmazdı," dedi, bana doğru bakmadan.

Havamda değildim. "Belki yaşlandığımda bütün gün uyuyabilirim. gün."

Annem sertleşti ve bir an için çok fazla zorladığımdan endişelendim. Çok uzak. Çok şeye tahammül ediyordu, ama bir kez döndüğünde, *gitmişti*. "Sanatçı saatlerine uyuyor," dedi sonunda, buzdolabına geri daldı. "Yeni bir projesi var."

Bu, hafta sonu boyunca neden bu kadar tuhaf davrandığını açıklıyordu.

Donny McDowell bir sanatçı ve askerdi, insanlara böyle söylerdi. Birini seçtiğini, diğerini seçmediğini söylerdi. Terhis olduktan sonra annemle birlikte St. Cloud'da bir şeyler yapmaya çalışmışlar ama şehir onun için fazla meşgulumuş. Geleceğin, köklerine dönebileceği ve bir öncü gibi doğal ve özgür yaşayabileceği taşrada olduğunu ilan etti.

Ben dört yaşındayken annem ve babam kazıkları söküp Lilydale'e gittiler. St. Cloud'da yaşadığıma dair tek anım, bir arkadaşımın evinden eve erken geldiğimde babamı annemin en yakın arkadaşıyla yatakta çıplak bulmamdı. Annemin arkadaşı da çıplaktı. Annemi aramak için dışarı çıktım ve onu sokağın etrafında bisiklet sürerken ağlarken buldum. Ağlamıyordu.

benimle konuşurdu. Ona bu konuyu bir daha hiç sormadım, Richard Amca'nın cenazesinde büyükbabamın ona sırtını dönmesini sorduğum gibi.

Bunun dışında o evle ilgili pek bir şey hatırlamıyordum. Benim için burası evdi, taşındığımız bir yer değil. Babam ve annemin, şimdi evi yoldan koruyan, masallardaki çalılar gibi kalın leylak sıralarını diktiklerini hiç hatırlamıyordum. Tahıl ambarını babamın atölyesine dönüştürdüklerinde yürüyordum. Kırmızı ambarın içini Arapların yaşadığı bir sığınağa dönüştürdüklerinde, Sephie çok fazla döktüğümünden şikâyet etse de iç mekânın boyanmasına yardım edebilecek yaşıyordum.

Babam, en azından gündüzleri dışarıda olmayı severdi. Geceleri bir şişe alır ve "özel iş" yapmak için stüdyosuna ya da bodruma giderdi. Ya da televizyonun karşısına geçer, içer ve her iki durumda da gergin bir sessizliğe bürünür ya da çok konuşur ve bize bir ormanda bir karın dolusu kurşun yuttuğunu ve bir daha asla balık kokusu alamadığını, çünkü yediği son yemek olduğunu ve bağırsaklarının geri kalanıyla birlikte dökülmesini izlemek zorunda kaldığını anlatırdı. İçmeye devam ederse -bu çok sık olmazdı ama olurdu- bana ya da Sephie'ye bir canavar saklandığınız yeri bulmuş gibi bakardı ve annem erken yatıp ertesi sabaha kadar orada kalmamızın en iyisi olduğunu söylerdi.

Dün geceki gibi oyun geceleri nadirdi, daha çok babamın hafta sonu tuhafıllarıydı.

Yeni bir proje bunu açıklıyordu. Yaptığı işleri büyük paralara satabileceğini ama kapitalist makinenin bir dişlisi olmak istemediğini söyleyerek hep övünürdü. Heykelleri etkileyiciydi, çok fazla hareket ettirmese bile. Keskin metalden en güzel yaratıkları ve çiçekleri keser, bükür ve kaynak yapardı. Çelik ve renkli tenekeden üç metre boyunda kanayan bir kalp yapması beni çok etkilemişti, o kadar gerçek, o kadar yumuşak görünüyordu ki, gerçek bir çiçek olmadığından emin olmak için dokunmanız gerekiyordu, sapında bir karınca vardı. Ama hissedebileceğiniz bir metaldi, kışın soğuk, yazın sıcaktı.

On üç dönümlük hobi çiftliğimizde, kapsamını sadece kendisinin bildiği bir Willy Wonka harikalar diyarı yaratmıştı. Vahşi doğanın büyük bir kısmını geri kazanmış, bizim yardımımızla ormanda patikalar açmış, gizli rotalar çizmiş ve bu rotalarda

Ferforje kirpiklerini göstererek yükselen metal yaban arısı ya da metal bir papatya bahçesinde saklambaç oynamak. İnsanlar ziyaret ettiklerinde çok etkilenirlerdi, ki babam efsanevi partileri sırasında yılda en az iki kez bunu yapmalarını sağlardı.

"Yaratıcı bir babaya sahip olduğun için ne kadar şanslısın!" diye söylenirlerdi. "Tüm aileniz çok *sıradışı*. Keşke benim çocukluğum da böyle olsaydı! Ne kadar *şanslı* olduğunuzu biliyor musunuz?"

Bunu neden söylediklerini anlıyordum ve bazen o kadar inandırıcı oluyorlardı ki, hayallerini biraz olsun özümsemeye başlıyordum. Bu tam olarak etrafıma bakıp yetişkinlerin ne yaptığını görmem kadar sürerdi. Bunu düşündükçe midem bulanıyordu.

"Sessizce yumurta pişirebilirim."

"Yeterince sessiz değil," dedi annem.

Sephie içeri girdi. "Mısır gevreğini severim," diye ilan etti.

Ona ters ters bakmak için döndüm ama görünüşüne çok şaşırmıştım. Yüzünü tamamen makyajla kaplamıştı. Muhtemelen babam hâlâ yataktayken güvende olacağını düşünmüştü ama annemin onun ZZ Top klibindeki bir nemfoman gibi görünerek evden çıkmasına izin verme ihtimali yoktu.

Öksürdüm.

Annem koşuşturmaya devam etti.

Tekrar öksürdüm, daha yüksek sesle.

Annem Sephie'ye bir bakış attı. Gözleri büyüdü ve sonra kısıldı. Sonra yüzü birdenbire gevşedi. "İkiniz için de öğle yemeği hazırlayacağım."

Şıştım. Benim bacaklarımı tıraş etmeme bile izin verilmezken Sephie'nin evden Mary Kay hapşırması gibi çıkmasına *imkân* yoktu. Ben daha argümanımı formüle edemedim Sephie beni şaşırttı.

"Belki de bizi arabayla bırakabilirsin?" diye sordu anneme.

Bütün rüzgârımı kaybettim. *İyi iş*, dedim Sephie'ye yüzümle. Bu sabah kullandığım sıcak silindirler planladığım gibi gitmemişti. Okula gitmek, bugünkü saçımı sınıf arkadaşlarıma tanıtmayı mümkün olduğunca erteleyebileceğim anlamına geliyordu. Bu küçük kasabalarda olan bir şey. Herkes nasıl görünmeniz *gerektiğini* bilir ve farklı görüldüğünüzde, bunu başarsanız iyi edersiniz.

Ben kesinlikle bunu başaramamıştım.

"Uh-uh," dedi annem, altı parça dilimleyebilmek için bir somun ev yapımı ekmeği açarken. "Saat yediden önce not itiraz formunu imzalamak için işe gitmem gerekiyor."

Çabucak düşündüm. Eğer sabah otobüsüne binersem, en azından bana Kıvırcık Tapınak denmesini bekleyebilirdim. Muhtemelen Roseanne Roseannadanna. "Fen bilgisi öğretmenim yaz okulu için boş bitki kaplarına ihtiyacı olduğunu söyledi," dedim. "Babamın bodrumunda biraz yok mu? Çağırır bırakabilir, bizi ve saksıları Lilydale'e götürüp başka bir öğretmene yardım edebilir ve ilk dersinden önce Kimball'a dönebilirsin! Kazan kazan kazan."

Annemin kaşları çatıldı ama bunu düşündüğü belliydi. "Peki," dedi sonunda.

Sephie ve ben ciyakladık.

"Baban bodrumda olduklarını mı söyledi?" Annem sordu, bu onun fikrini değiştirmeden önce gidip onları almamızı söyleme şekliydi.

"Evet!" dedim.

Babam Sephie ve benim toprak bodrumumuzdan ve ahırdan uzak durmamızı tercih ederdi, sadece yetişkinlerin gitmesi gerektiğini söylediği iki yerdi bunlar. Normalde bodrumdan uzak durmakta bir sakınca görmezdim; bodrumu bir kez keşfettiğimde ceset bekleyen bir mezara benziyordu. Sephie ve ben, bodrumun kokusundan ve partileri başladığında kurutulmuş mantarları kök birası fıçıları gibi etrafa dağıtmasından dolayı, diğer şeylerin yanı sıra mantar yetiştirdiğini düşündük. Yine de annemin izni varsa ve bu okula gitmek için bir araç anlamına geliyorsa, oraya seve seve inerdim. Bodrum kapısına doğru döndüm ve neredeyse babama çarpıyordum.

Sanırım üçümüz de donup kalmıştık. Ben öyle yaptım, kalbim kaburgalarıma çarpıyordu.

Gözleriyle karşılaşmamak için geri çekildim.

"Ayrıca bodruma asla girmeyin demiştim," diye homurdandı babam, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde. Üzerinde beyaz donu vardı, başka bir şey yoktu. Yanaklarım kızarmıştı, gözümü kalçalarının üstündeki, iç çamaşırı bandının hemen üzerindeki kılların şiddetinden kaçırdım. Sephie ve ben

Noel'de ona bir bornoz almak için para biriktirdim. Onu giydiği tek seferde açık bırakmıştı.

"Sadece kullanmadığın eski tencereleri almak için," dedi annem. Sesinin yalvarır gibi çıkmasından hoşlanmamıştım. "Cassie'nin fen bilgisi öğretmeninin onlara ihtiyacı var."

Babamın sessizliği annemle arasında bir silah gibi duruyordu. Hiçbir şekilde önce rahatsız etmeyecekti, asla etmedi ve sonunda konuştu.

"Senin için *asla* ne anlama geliyor bilmiyorum," dedi, "ama şu anlama geliyor

Bana *asla*."

Annem çizgi filmlerde bir karakterin iki taşın arasına sıkıştırılması gibi yassılaştı, önden normal görünüyordu, ta ki uzaklaşmak için döndüğünde gözleme gibi ezildiğini fark edene kadar.

"Özür dilerim," dedi. "Haklısın."

Babam *lanet olsun ki haklıyım* der gibi baktı, sırtışını ve kaşlarını onun aptallığını işaret etmek için kullandı. Hiç hareket etmedim. Saçımı ya da vücudumla ilgili herhangi bir şeyi fark etmesini istemiyordum.

"Kızları okula ben bırakacaktım," diye teklif etti annem, sesi kış camı gibi parlaktı.

Nononono, ona kızacak başka bir şey verme.

Sephie'ye bir göz atma riskini göze aldım. Onun da aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirdim. Neden okula götürülmek istediğini bilmiyordum ama ikimiz de şimdiden heyecanlanmıştık.

"O zaman gitseniz iyi olur," dedi babam saate bakarak. "Tabii bir zaman makinen yoksa."

Nefes verdim.

Annem yapmakta olduğu sandviçlere baktı. Bize öğle yemeği ısmarlamak için harcayacağı parayla, babama karşı çıkmak için paraya çevirmesi gereken barışı hesapladığını görebiliyordum. "Haklısın," dedi somunu torbasına geri sokarken.

Bunu yaparken gözlerini sildi.

Ekmek torbasını kapattıktan sonra babamı öpmek için etrafından dolaştı. Durduğum yerden onun kokusunu alabiliyordum: ekşi likör, kıllı sabah nefesi, ter. *İğrençti*. Birdenbire bodruma inmekle ilgili o büyük yaygara da neydi?

Sephie elimi tuttu ve beni dışarı çekti.

3. BÖLÜM

Annem İngilizce öğretmenliğinin yanı sıra sonbaharda kros koçu, Aralık'tan itibaren yıllık danışmanı ve ilkbaharda da konuşma koçuydu. İlk yıl her şeye kaydolmak zorundasın yoksa sana kadro vermezler, demişti. Tek bildiğim, Kimball Lisesi'nde onunla birlikte olmayı sevdiğimdi, sadece on dakikalığına bile olsa.

O bir kraliyet ailesiydi çünkü *öğretim üyesiydi* ve Sephie ile ben de bunun bir parçasıydık. Annemin saçlarının ve kıyafetlerinin modasının geçmiş olması önemli değildi. İnsanlar bir öğretmenden bunu beklerdi. Önemli olan tek şey onun zeki olmasıydı. Ve işinde iyi olmasıydı. İnsanların ona davranışlarından bunu anlayabiliyordum.

"Günaydın Bayan McDowell!" diye cıvıladı erken gelen öğrenciler anneme.

O da gülümsedi. Ofise doğru gidiyorduk, ben ve Sephie onun yanında kasıla kasıla yürüyorduk. Arabada kalabileceğimizi söylemişti ama *hayatta olmazdı*. Saçımın ne kadar gülünç görüldüğü umurumda bile değildi.

Ofise vardığımızda sekreter Betty çoktan görevinin başındaydı. Çok yüksekte duran, cızırtılı görünümlü pantolonlar giyen, arkadaş canlısı, dedikoducu kadınlardan biriydi. İçeri girdiğimizde yüzü aydınlandı.

"Saçlarına bayıldım Cassie!" dedi ben daha kapıdan içeri girmeden.

Başımı okşadım. Bir keresinde bir kanişi sevmiştim. O benden daha iyi kurtulmuştu. Ama belki de buraya gelirken saçlarım biraz gevşemişti? Bu kesinlikle okulu daha az stresli hale getirirdi. "Teşekkür ederim."

"Ve Sephie, bu mavi göz farı sana çok yakışmış!"

Sephie parladı.

Burası en güzel yerdı. Burada her şey o kadar normaldi ki, sanki bir televizyon programı gibiydi.

"Sıcak bir gün olacak gibi görünüyor," dedi Betty, bazı evrakları teslim ederken başını pencereye doğru eğerek.

Annem gülümsedi. "Ama yaz tatiline sadece bir hafta kaldı. Bir hafta boyunca her şeye katlanabiliriz."

Betty başını salladı. "Okula bu kadar erken gelmen çok hoş Peg. Buradaki en iyi öğretmenin sen olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bunu biliyordum.

"Çok nazıksiniz." Annem kendisine verilen forma adını karaladı. Bitirdiğinde kalemle ağzına vurdu ve beklediğimden daha uzun bir süre kâğıdı inceledi. "Kızları okula bırakmam gerekiyor, ama bir gelişme olursa yedi buçukta dönerim."

"İş ahlakın bambaşka bir şey." Betty gülümsedi; sonra gözleri bana ve Sephie'ye kayınca o gülümseme kamp ateşindeki plastik gibi eriyip gitti. "Siz Lilydale'e gidiyorsunuz, değil mi?"

Başımızı salladık, hâlâ gururla kabarıyorduk. Saçlarım güzeldi, Sephie'nin yüzü güzeldi, annemin iş ahlakı ise bambaşkaydı. Betty'nin bize söyleyeceği bir sonraki güzel şeyi bekledik, ama birdenbire çok rahatsız görünüyordu.

"Ne oldu?" Annem evrakları uzatırken sordu. "Sen iyi misin?"

Betty bana ve Sephie'ye endişeli bir bakış daha fırlattı, sonra sıkıca gülümseyip başını salladı. "Ben iyiyim. Size okulda iyi günler dilerim kızlar."

Betty yutkunmaya çalıştı ama tükürüğü yana doğru kaçmış gibiydi.

Annem onu yakaladı. "Bir sorun var."

Betty irkildi mi? "Sadece söylentiler."

Annemin kaşları ortada buluşmaya çalıştı. "Ne söylentisi?"

Betty yine bana ve Sephie'ye baktı. Belli ki bizim önümüzde bir şey söylemek istemiyordu ama annemin buna hiç niyeti yoktu.

"Ben kızlarımdan sır saklamam," dedi annem.

Betty sert bir nefes aldı. "Geçtiğimiz hafta sonu Lilydale'de bir çocuk tecavüze uğradı." Hepsini tek bir kelime olarak söyledi:

aboywasrapedinlilydalethispastweekend

Kelimeleri ayırtırmayı başardığımda, yine de mantıklı gelmedi. Erkekler tecavüze uğramazdı. Tecavüz kızlar içindi. Belki de uzaylılar tarafından kaçırılma hikâyelerinde bir şeyler vardır. Kafam karışmış bir halde anneme baktım.

Görünüşe göre baştan aşağı taşa dönüşüyordu, bu yüzden bana yardımcı olamadı.

"Çocuk kimdi?" Sephie sordu.

Tepemizde uçan bir helikopterin kesik kesik *vin vin* sesi hepimizin dikkatini pencereye çevirmesine neden oldu. Babam her zaman helikopterlerin uğursuzluk getirdiğini söylerdi. Betty'nin davranışlarına bakılırsa o da aynı fikirdeydi.

Betty, Sephie'nin sorusunu duymazdan gelerek boğazını temizledi. Anneme doğru eğildi, sesi alçaktı. "İnsanlar bunu Minneapolis'ten gelen bir çetenin yaptığını söylüyorlar."

Nabzım hızlandı. *Çete*. Sabah esintisi pencereden içeri girerek kaloriferin üzerine yığılmış kâğıtları karıştırdı. Hava ağır ağır pişen kokarca gibi yoğun ve lahana kokuyordu. Annem hâlâ hareket etmemişti.

Son yorumuna kimse cevap vermemiş olsa da Betty tekrar konuştu. "Minneapolis çetesinin çocukları gözetlediğini, onları avladığını ve saldırmak için en kolay olanı seçtiğini düşünüyorlar."

Bir an durup yüzünü yelpazeledi. "Dedikodu değirmenini beslemek için burada değilim. Kendi kendine yeterince gaz alıyor. Sadece bilmeni istedim, böylece kendi çocuklarını güvende tutabilirsin."

Beni ve Sephie'yi mi yoksa annemin öğrencilerini mi kastettiğini bilmiyordum.

Muhtemelen ikisini de.

"Sadece Lilydale'de mi oldu?" Annem sordu. Sesi kurbağamsı çıkmıştı.

Betty yine bana ve Sephie'ye yan gözle baktı. "Şimdiye kadar."

BÖLÜM 4

Müdürümüz Bayan Janowski, yüzünde bir gülümseme ve elinde tombul bir mikrofonla spor salonunun ortasına doğru ilerledi. "Yaz Güvenliği Sempozyumumuza hepiniz hoş geldiniz!"

İlk başta kimse onu dinlemedi. Nasıl başa çıkacağını görmek için izledim. Umurunda değildi. Hepimizden daha uzun süre dayanabilirdi; bunu ona bakarak bile anlayabilirdiniz. Sonunda sakinleştiğimizde, planladığı gibi oynadı.

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi genişledi. "Bugün sempozyumumuz çok özel bir konuk konuşmacıya, Lilydale'in kendi Çavuş Bauer'ine ev sahipliği yaptığı için şanslı."

Dinleyiciler arasında bir vızıltı, "Brody" ve "polis" fısıltıları dolaştı, sanki biz ortaokul öğrencilerinin polisten korkmak için bir nedeni varmış gibi. Ayrıca, Çavuş Bauer salona girdiğimizden beri mavi üniformasıyla kenarda durduğu için konuşmacı nasıl sürpriz olabilirdi bilmiyorum. En küçük kızı Persephone dokuzuncu sınıftaydı. Onu babamın partilerinden birinden tanıyordum, istediğimden daha iyi tanıyordum.

Gülümsedi ve Bayan Janowski'den mikrofonu almak için yanıma geldi. "Merhaba çocuklar," diye gürledi. "Kim yaza hazır?"

Bir yuhalama ve tepinme tribünleri salladı.

Çavuş Bauer boştaki elini kaldırdı. Tepedeki ışıklar gümüş kol saatini parlatıyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kıkırdayarak. Kılıklı bıyıklarından rahatsız olmuş gibi görünen o kalın kırmızı gülümsemelerinden birine sahipti. "Kısa bir süre önce ben de burada öğrenciydim, bu yüzden yaklaşan tatili hak ettiğinizi biliyorum. Ama şimdi beni dinlemenizi istiyorum."

Devam etmeden önce mikrofona hafifçe vurdu. "Çünkü bu çok önemli. Bu yaz sizi güvende tutmak için tasarlanmış yeni bir programımız var ve bunu size anlatmam gerekiyor. Sokağa çıkma yasağı ile başlıyor."

Bu bir homurdanma dalgası yarattı ve bahse girerim çoğu çocuk sokağa çıkma yasağının ne olduğunu bile bilmiyordu. Sadece bir yetişkin size bir şeyin sizin iyiliğiniz için olduğunu söylediğinde şikayet etmeniz gerektiğini biliyorlardı. Ben de katıldım çünkü ne olacaktı ki. Tribünlerin ön sıralarını işgal etmiş olan öğretmenler bizi susturmak için ayağa kalkıp dönmek zorunda kaldılar. İşte o zaman sağ alt tarafta oturan Gabrieli gördüm. Onu görmek bana Jin Teyze'den mektup almak kadar iyi hissettirdi.

Herkes tekrar sustuğunda, Çavuş Bauer yüz ifadesi kısılmış bir halde devam etti. "Sokağa çıkma yasağı saat tam dokuzda başlıyor. Güneş batmadan önce hepiniz evlerinizde olmalısınız." Sesinde bir şeyler değişmiş, odayı buz gibi yapmıştı.

Bu, omurgamda bir ürperti yarattı. Önce Betty'nin bu sabah tecavüze uğrayan çocukla ilgili söyledikleri, şimdi de bu. Annem buraya gelirken hiçbir şey için endişelenmemize gerek olmadığını söylemişti ama Betty kesinlikle endişeli görünüyordu. Bauer da öyle. Bir anda tüm dikkatimiz onun üzerindeydi. Bunu hissediyor gibiydi, belindeki tabancayı tam görecektir şekilde döndü. Silah oturduğum yerden küçük ve gösterişsiz görünüyordu, hırçın siyah kemerine bağlıydı, deri bir toka onu yerine sabitliyordu.

Daha önce birini vurup vurmadığını merak ettim.

Yüzünü bize dönmek için kalçalarını çevirdi ve artık silahını göremiyordum. "Kasaba sireninin çaldığını duyacaksınız," diye devam etti, "hortumlar için kullandığımızın aynısı. Bir dakika sürecek ve bittiğinde hala dışarıdaysanız, ihlali yapmış olacaksınız."

Bu kez tepkileri susturmak mümkün değildi. Çocuklar ayaktaydı ve bağıryorlardı. Oturduğum yerde kaldım, tahta kalça kemiklerime dayanıyordu. Şehrin dört mil dışındaydım, sireni duyamazdım, sokağa çıkma yasağını önemsemem için bir neden yoktu. Yine de, mağazalara yürüyerek gidebileceğim ya da çocuklarla parkta buluşabileceğim bir yerde yaşayabileceğim anlamına geliyorsa, bunu umursayacağımı sanmıyorum.

Çavuş Bauer fırtınanın üzerinde konuştu. "Eğer yanınızda bir ebeveyn ya da vasi varsa," dedi, "başınız belaya girmez. Yanınızdaki yetişkini tanıdığınızdan emin olun."

Dalgınca boynumdaki yarayı kaşıdım. Bu söylenecek en hödük şeydi. Kim geceleri tanımadığı yetişkinlerle dolaşır ki? Tekrar saatine baktım, siyah bilek kollarının saatin etrafında kıvrıldığını görebildiğimi hayal ettim. Babamın partisinde yanlışlıkla yanına gittiğimde bunu takıyordu, bir de künyesini. Eminim beni fark etmemiştir bile.

Bütün çocuklar yine kontrolden çıkmıştı, bu yüzden bando öğretmeni Bay Connelly kontrolü ele almak zorunda kaldı. Herkes Bay Connelly'i severdi. Genç, zeki ve bizimle insanmışız gibi konuşan bir öğretmendi. Sınıftaki kızların çoğu ona aşık olsa da ben ona gerçekten aşık değildim. Sadece tarçınlı elma potpurisi gibi kokması ve pantolonunun pileli olması hoşuma gidiyordu. Şimdi onları giymiş, spor salonunun zeminine adım atıyor ve Bay Connelly yaklaşırken kaskatı kesildiğine yemin edebileceğim Çavuş Bauer'e doğru yürüyordu. Sanırım çavuş sahnesini bırakmak istemiyordu.

Hatta Bay Connelly elini mikrofonun üzerine koyup çavuşun kulağına konuşmaya çalıştığında bile irkildi. Bay Connelly her ne dediyse işe yaradı, çünkü kısa süre sonra mikrofonu tutmaya başladı. "Lütfen tüm dikkatimizi memur beye verebilir miyiz?" Bay Connelly talep etti.

Bunu dört kez daha tekrarlamak zorunda kaldı ama sonunda herkes pasta deliklerini kapattı.

"Teşekkür ederim." Bay Connelly mikrofonu hiç de minnettar görünmeyen çavuşa geri verdi.

Çavuş öksürdü. "Dediğim gibi, hepinizin saat 9'daki sokağa çıkma yasağına kadar burada olmanız çok önemli. Ben ve memur arkadaşlarım akşam 8:30'dan itibaren devriye gezeceğiz, ekstra arabalarımız olacak ve yasağı ihlal eden çocukları arayacağız. Sizi yakalamamıza izin vermeyin."

Çavuş Bauer'in sözleri bana *Chitty Chitty Bang Bang* filmini hatırlattı; büyükannem ve büyükbabam hayattayken onların evinde televizyonda izlediğim bir filmdi bu. Filmin kötü adamlarından biri olan Çocuk Yakalayıcı, insan suretinde grotesk bir korku bebeğiydi. Burnu uzun, çok uzun ve dudakları ıslaktı.

Kırmızı, Çavuş Bauer'inki gibi. Çocuk Yakalayıcı, çocukları kafesine çekmek için dev lolipoplar ve parlak şekerlemeler uzattı.

Sizi yakalamama izin vermeyin.

Üzerimdeki ürkütücü şeyleri kıpırdattım.

"Bir şey daha var," dedi Çavuş Bauer, Lilydale İlkokulu ve Ortaokulu'nun tanık olduğu en kısa ve en berbat sempozyumu sona erdirirken. "Her zaman çiftler halinde seyahat edin. Bu yaz hiçbirinizi dışarıda yalnız görmek istemiyorum."

Bu hepimizi susturdu, her birimizi. Bu kez sorun kelimeler ya da ses tonu değildi.

Sanırım bizi neyin beklediğinin kokusunu aldığımız ilk andı.

5. BÖLÜM

"Cassie!"

Adım, ikinci derse doğru akan seslerin gürültüsü tarafından neredeyse yutuluyordu. Kimin bana seslendiğini göremiyordum.

"Cassie! Buraya gel."

Sonunda İngilizce öğretmenim Bay Kinchelhoe'yu gördüm. Bob Hope profiline sahip, kızıl saçlı, kısa boylu bir adamdı. Jane Austen şakalarında uzmanlaşmıştı. Çocuklardan oluşan bir akıntıya karşı yanlara doğru ittim. "Merhaba, Bay Kinchelhoe. Sizi çobanlık görevine mi verdiler?"

"Birinin siz ding-dong'ların doğru odalara gidebildiğinizden emin olması gerekiyor," dedi göz kırparak. "Sana söylemek istedim, ödev için iyi iş çıkardın."

Yüzü anında kızardı. Gururdan ziyade, Betty'nin uyarısından ve ardından sempozyumdan kalan inişli çıkışlı iç içe hissiyle karışık bir utançtı aslında. "Ödevimi okudun mu?"

Bitirme ödevimi "Esmé İçin-Sevgi ve Sefaletle "deki kronografin sembolizmi üzerine yazmıştım. Beş sayfa daktilo edilmişti, bir de atıfta bulunulan sayfalarım vardı. Geçtiğimiz ay boyunca her etüt salonunu kütüphanede kaynaklarıma bakarak geçirmiş ve geçen Cuma günü gergin bir şekilde teslim etmiştim.

"İki kez," dedi gülümseyerek.

Başımı öne eğdim. "Teşekkür ederim."

"Sen bir yazarsın Cassie. Karşı koyma."

Bu işe yaradı. O kadar geniş gülümsedim ki kafamın tepesinin çatlama tehlikesi vardı. Zil çaldı, bize çoktan derse girmemiz gerektiğini bağıırıyordu.

Bay Kinchelhoe beni el sallayarak uğurladı. Övgüsünün sıcaklığına sınımsız sarılarak bando odasına doğru sürüklendim. Bu değildi. ve önce zaman o söyledi Ben I gerekir olmak a Yazar, Ama bazen öğretmenler, öğrencilerinin eğitimi seçerek hayatlarını boşa harcadıklarını düşünmemeleri için onlar hakkında duygusal şeyler söylemek zorunda kalırlardı. Bay Kinchelhoe için durumun böyle olmadığını umuyordum ama asla bilemezdim. Bunu test etmenin bir yolu vardı. *Nellie Bly'in Trust'ına* kadar bekleyecektim.

It or Don't makaleleri yayınlanmıştı ve ben de ilk ödülümü alacaktım. Bay Kinchelhoe'yu törenin yapıldığı şehre, muhtemelen New York'a davet ederdim ama nedenini söylemezdim. Konferans salonuna birlikte giderdik ve hatta yan yana otururduk. Gözlük takar ve ciddi bir ifade takınırdım ama aynı zamanda resmi bir tören için straplez kırmızı bir elbise giyerdim. Eski güzel günlerden konuşurduk ve sonra adımı çağırırlardı. Şaşırılmış gibi yapardım, özür dilerdim ve sonra gülümseyerek ve el sallayarak sahneye çıkardım. Mikrofona uzanır ve şöyle derdim,

Bugün buradayım çünkü İngilizce öğretmenim bana inandı.

Ben . . .

O zaman ağlarsa, başından beri ciddi olduğunu anlayacaktım.

Bando salonuna girdim, çocuk denizini taradım. Çoğu hâlâ arkadaşlarıyla konuşuyor, yavaşça yerlerine doğru ilerliyordu. Alışkanlığımın dışında, geçen sonbahara kadar iki sıkı dostum olan Lynn ve Heidi'yi aradım. Ailelerimiz birlikte takılırdı. Ama sonra arkadaş olmayı bıraktık ve o zamandan beri gruptan gruba atlıyordum.

Tüm sınıfta sadece seksen yedi çocuk olduğu için *hepimizin* sıkı fıkı olduğunu düşünebilirsiniz. Yanılırdınız. Küçük kasaba çocukları bir nehirdeki çakıl taşları gibidir, akıntı tarafından itilir, cepler ve yığınlar oluşturur, akıntı hızlandığında yeniden birleşir ve kendimizi yepyeni bir kümede buluruz. Belki büyük şehirlerde de böyledir, bilemiyorum.

Lynn ya da Heidi'yi görmedim. Gabriel'i de.

Isınmaya başlayan enstrümanların kakofonisi bana bir duvar gibi çarptı. Çukurda Bay Connelly yoktu, ki olması gereken yerdeydi. Ruh halim yükseldi. Belki de henüz yoklama almamıştı.

Klarnetimi almak için acele ettim.

Enstrüman odası tüm okulda en sevdiğim yerlerden biriydi. Arkada gizli bir kapısı vardı, genellikle bir yığın müzik sehпасının arka s ı n a gizlenirdi. Kapı sadece diz hizasına kadar geliyordu, ailem burada liseye giderken ek bina yapılmadan önceki dönemden kalmaydı. Eskiden okulun su ısıtıcısını ve fırınını saklamak için kullanılan ama şimdi büyük bir yatak odası büyüklüğünde boş bir alan olan beton bir odaya açılıyordu. Depo odası eskiden kilitliydi ama şimdi açık bırakılıyordu ve oraya gizlice girip bir şeyler yapabiliyordunuz. Bazı çocuklar orada sigara içtiklerine yemin ederlerdi ama ben hiç sigara kokusu almamıştım.

Orada saklanmayı severdim çünkü sessiz ve karanlıktı; şu anda trompetlerin akort edildiği, bagetlerin vurulduğu, oğlanların birbirini itip kaktığı ve kızların hikayeler anlattığı ana odanın gürültüsüne kıyasla huzurlu bir mezardı. Klarnetler sol arka tarafta, benim ikinci el çantam da bel hizasında duruyordu. Açtım ve etrafı karıştırdım, enstrümanımı monte ederken ıslatmak için ağzıma bir kamış attım. Bir Minneapolis çetesinin Lilydale'den fark edilmeden geçmesinin ardındaki lojistiği merak ediyordum ki depodan gelen bir ses beni irkiltti.

"Cassie?"

Gıcırdadım ve yerden bir metre havaya sıçradım. "Lynn?"

Raflar ile gizli odanın kapısı arasındaki ölü boşlukta saklanıyordu. Eski en iyi arkadaşım olduğunu görmek yine de beni rahatlatmadı. Berbat görünüyordu, yüzü kül rengiydi ve gözyaşları içindeydi. O ve ben takıldığımız zamanlarda birbirimizin yanında çok ağlardık ama bu şekilde değil. Bu gözyaşları korkuyla ağlamanın sonucu gibi görünüyordu. Karnım daha da şişti. Krizle başa çıkabilecek saçlara sahip değildim.

Başını salladı, bu da kafamı karıştırdı. Lynn olduğunu kabul ediyor muydu?

"Burada ne işin var?" Sesimde pürüzlü kalp atışlarımı duyarak sordum. "Grup her an başlayabilir."

Biraz öne eğildi, alt bedenini gözden uzak tuttu. "Dışarı çıkamam."

Omzumun üzerinden kapıya baktım. Enstrüman odası bando odasının üst katıyla aynı hizadaydı, bu da

İçeriye görebilen tek insanlar U şeklindeki çalışma alanının arka tarafını çevreleyen davulculardı. "Enstrümanını mı unuttun?"

Hayır, öyle değil der gibi başını salladı.

Onu bugün görüp görmediğimi düşünmeye çalıştım. Sonraki düşüncem kanımı dondurdu. Lynn *de* geçtiğimiz hafta sonu Minneapolis'teki çete tarafından tecavüze uğramış mıydı? Bana ilk arkadaşlık rozetini dördüncü sınıfta takmıştı. Bir erkek için hiç kavga etmemiştik. O Larry Wilcox'u sevdiğinde, ben Erik Estrada'yı almıştım. Bo Duke'u mu istedi? Luke'la iyiydim. Geçen sonbahara kadar sonsuza kadar arkadaş kalacağımıza yemin etmiştik, ta ki aramayı bırakana kadar.

Sesim zımpara kağıdı gibi çıkıyordu. "Biri seni incitti mi?" "Regl oldum."

Gözlerimi kırptım.

"Şimdi mi?" Başını salladı. "Sanırım öyle."

İşığa doğru adım attı. Ten rengi kordonlarının önünde daha koyu bir nokta vardı. Doğrudan bakmazsanız neredeyse gölge gibi görünebilirdi ama arkasını döndüğünde kanı saklamanın mümkün olmadığını gördüm.

"Hepsi bir anda mı çıktı?"

Sorumu duymazdan geldi. "Ne yapacağım ben Cassie?"

Gözlerimi lekeden ayırdım. "Seni hemşirenin ofisine götürmeliyiz. Onda malzeme var."

Onları hiç kullanmak zorunda kalmamıştım. Aslında, koşullar farklı olsaydı, Lynn'i önce regl olduğu için kıskanırdım. Şu anda onun için üzülmekten başka bir şey hissedemeyecek kadar korkmuş görünüyordu.

"Bu şekilde dışarı çıkamam! Herkes görecektir."

Tekrar omzumun üzerinden baktım. Grup odasında hâlâ kaos vardı. "Belki de olmaz. Bay Connelly henüz gelmedi."

Tekrar ağlamaya başladı, usulca.

Bunu görmek acı veriyordu. O haklıydı. Herkes görecekti. Ve Lilydale gibi bir kasabada böyle şeyleri unutmanıza izin vermezler. Özel olmaktan çıkmasın diye sadece dokuz günde bir giydiğim güzel su rengi ceketimden sıyrıldım. "Al bakalım."

"Bu ceketini seviyorsun."

Gülümsemem beni şaşırttı. Hatırlamıştı. "Sorun değil. Annem başka bir tane dikebilir. Beline bağlarsın, kimse arkadan görmez. Ben önden yürüyeceğim."

Ceketi beline bağladı ve yanaklarını ovuşturdu. "Ağladığımı söyleyebilir misin?"

"Sadece birazcık," diye yalan söyledim. Yüzü katil arılar tarafından sokulmuş gibi görünüyordu. "Ama gözlerini ana odadan ayırıp saate doğru çevirirsen, sanki zaman konusunda gerçekten endişeliymişsin gibi, eminim kimse fark etmeyecektir."

"Teşekkür ederim."

Elimi tuttu ve birinin bana ihtiyacı olduğunu hissetmek Noel gibi geldi.

Ama artık güvende değildik. Çavuş Bauer bunu açıkça belirtmişti.

6. BÖLÜM

Little John's Lilydale'deki dört bardan biriydi. Pac-Man'in olduğu tek bardı ama babamın favorisi olmasının nedeni bu değildi. Little John's'a oyunu koyduklarından beri gidiyordu. Sanırım bazı yerler insana diğerlerinden daha sıcak geliyordu.

Little John's'u neredeyse anlıyordum. Özel bir havası olan, kapalı ve dumanlı bir köşe bardı; tezgâhta domuz ayağı şişeleri ve bulanık sıvı içinde yüzen yumurta turşusu, onun arkasında da kehribar, yeşil ve berrak likör rafları vardı. Bir duvarda dart tahtaları sıralanıyor, diğerinden Pac-Man parlıyordu ve bardaki adamlar sürekli bana ve Sephie'ye baksa da içeri adım attığımızda gizli bir şeyin parçası olduğumuzu hissediyorduk.

"Her birimiz dört çeyreklik alabilir miyiz?" Mayıs öğleden sonrasının aydınlığından sonra barın karanlık mağarasına alışmak için gözlerimi kırpıştıtararak babama sordum. Arka planda "Tupelo Honey" çalıyordu.

Ben ve Sephie otobüsten indiğimizde babam her zamankinden daha gevşek görünüyordu. Tam olarak mutlu değildi, ama sanki sohbet edemeyecek kadar kafası karışık değildi. Bazı kaynak malzemeleri almak için kasabaya gitmesi gerektiğini, Sephie ve benim de onları karavana yüklemeye yardım etmek için gelmemiz gerektiğini söylemişti. Ben gitmek istememiştim. Dağlar kadar ödevim vardı ve ayrıca Betty'nin uyarısı ve ardından korkunç sempozyum beni ürkütmüştü. Hayatımda ilk kez kasabaya gitmek istediğimden emin değildim.

Babam başka seçeneğimiz olmadığını söylemişti.

Lilydale'e vardığımızda, Little John's'a uğramayı neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi önermişti. "Hava sıcak," demişti. "Bir içkiyle serinlemek iyi olur."

Benim için sorun yoktu. Çoğu zaman Little John's'a uğradığımızda bize bir soda alırdı -benim için üzümlü, Sephie için çilekli- ve zaten nadiren sarhoş olacak kadar uzun kalırdı, ne gün ışığında ne de herkesin içinde. Ama gözlerim alıştığında barda sadece iki kişi olduğunu gördüm; barmen tezgâhını siliyordu ve Çavuş Bauer elinde bir kutu Pepsi ile duvara yaslanmıştı.

Burada olmamız tesadüf değildi. Çavuş Bauer ve babam bir şeylerin peşindeydi. Bunu bilmek boğazımın yağlanmasına neden oldu. Babam bara doğru yürüdü, ayağını parmaklığa dayadı ve tezgâhın kenarlarından t u t t u . "Viski suyu," dedi.

Barmeni tanıyamamıştım. Öğretmenlerimin çoğundan daha yaşlıydı ve yüzü bulldog köpeğine benziyordu. Bir gözünü bana ve Sephie'ye, diğerini de babam için hazırladığı içkiye dikmişti. Viskiyi az koymuştu, bunu görebiliyordum. Babamın kızacağından emindim ama o sadece sırtıttı ve tezgâha bir beşlik attı.

"Kızlarımın her birine birer gazoz getir," dedi. "Bozuklukları da çeyreklik olarak ver ki senin video oyununu oynayabilsinler."

Babam içkisini aldı ve üniformalı olmayan ama üniformalı gibi davranan Çavuş Bauer'e doğru koşmaya başladı. Çocuklara saldıran her kimse onu yakalamak için dışarıda olmalıydı, diye düşündüm, babamla birlikte bir barda değil, her türlü kötülüğün peşinde.

"Ben çilekli alayım, kız kardeşim de üzümlü lütfen," dedi Sephie ve dikkatimi tekrar barmene çekti.

Bir soğutucuya uzandı, biri gece kadar karanlık bir mor, diğeri maraschino kirazının parlak kırmızısı olan iki terli soda şişesi çıkardı ve tezgahın kenarında tuttuğu bir açacakla kapaklarını kapattı. Ağzımda biriken tükürüğü yuttum. Barmen iki şişeyi de tezgâhın üzerine koydu. Öne çıktım ve benimkine uzandım, tatlı üzümün tadına baktım, boğazımdan aşağı kaydığını ve karnımı doldurduğunu hissettim.

Doğrudan benimle konuştuğunda şişeyi neredeyse elime almıştım. "Barda çocuk yok," diye homurdandı.

Kelimeler bana bir tokat gibi çarptı ve yüzümdeki sıcaklık anında arttı. Babama baktım ama Çavuş Bauer'e doğru eğilmişti, neredeyse kulağını öpecekti, o kadar yakındı ki. İçeri adım attığımız ilk andan beri birinin beni ve Sephie'yi Little John's'dan atmasını bekliyordum. Burada olmanın verdiği heyecanın bir parçası da buydu. Ama o anın gelmesini istememiştim ve kendimi bu kadar küçük hissetmeme kesinlikle hazırlıklı değildim.

Barmen gülümsememeye çalışıyor gibiydi ama bu hoş bir şekilde değildi. O gazozları açıp sonra da alamayacağımızı söyleyerek kötü davrandığının farkındaydı. Bana o sözleri söyledikten sonra o üzümlü gazozu alamazdım. Bu dilencilik olurdu. O ve ben karşı karşıya geldik ve Sephie öne uzanıp iki şişeyi de hızlıca, barın herhangi bir yerine dokunmamaya dikkat ederek kapmasaydı sonsuza dek göz göze gelebilirdik.

"Özür dilerim," dedi barmene. "Kız kardeşim için de üzgünüm."

Barmen ona ters ters baktı ama babamın beş dolarlık banknotunu aldı ve tezgâha dört çeyreklik bıraktı. Onları almakta bir sakınca görmedim ama onunla göz göze gelmedim. Sephie dirseğiyle beni dürttü ama buna gerek yoktu. Çoktan Pac-Man makinesinin olduğu köşeye, babam ve Çavuş Bauer'in yanına doğru gidiyordum.

Onları bir arada görmek hâlâ tuhaftı. Bir yıl öncesine kadar babam polislerden bitlerden bile daha çok nefret ederdi. Özgürlüğümüzü elimizden almaya çalışan hükümet yalakaları olduklarını söylerdi. Sonra birdenbire Çavuş Bauer'i partilerinden birine davet etmeye karar verdi. Bu fikir annemi telaşlandırmıştı ama babamı bundan vazgeçirememişti. Ona Bauer'le geçmişlerinin liseye kadar uzandığını ve bu yüzden son zamanlarda birbirlerini kollamaya karar vermelerinin önemli bir şey olmadığını hatırlattı. Bauer geçen sonbaharda sadece bir partiye katılmıştı ama o zamandan beri babamla karşılaşmak için her türlü nedeni bulmuş gibiydiler.

Sephie, Pac-Man makinesine bir çeyreklik atarken, "Önce ben oynayacağım," dedi ve dikkatimi tekrar bana çekti. Çalan müzik kanımı harekete geçirdi. Pac-Man'de gerçekten iyiydim. Sephie berbattı ama denemeye devam ediyordu.

Göz ucuyla babamın bara geri döndüğünü gördüm. Barmen bir viski suyu daha getirmişti, ayrıca bir şişe de

Bauer için bira. Babam biraz para düşürdü ve ikisini de aldı. Annemin maaş çekinin ne kadarını harcadığını merak ediyordum.

Sephie Pac-Man'ıyla noktaları ezmeye devam etti. Babam Bauer'e doğru yürüdü. Bu içkiler daha gürültülüydü.

". . kadar becer onu-" dedi Çavuş Bauer, babam olmasanız ya da yakınlarda bir video oyunu oynamasanız duyamayacağınız kadar sessiz.

Babam kıkırdadı.

Pac-Man oyununa doğru eğildim, keşke zırh giyiyor olsaydım. "... mantarlar var," dedi babam, hâlâ gülerek.

Bunun üzerine neşelendim. Bir keresinde bize Little John's'tan pizza almıştı. Barmenin tost makinesine attığı mükemmel yuvarlak dondurulmuş pizzalardan biriydi. İçinde yuvarlanabilirdim, o kadar lezzetliydi ki. Daha fazlasını duymaya çalıştım ama ikisi de artık daha sessizdi.

Sanırım bir önceki hafta sonu yaralanan çocuk hakkında konuşuyorlardı. "Tecavüze uğradı" ve "birkaç yılda bir veba gibi" kelimeleri bana doğru süzüldü.

Bir yanım Bauer'e, Betty'nin söylediği gibi Lilydale'li bir çocuğun gerçekten saldırıya uğrayıp uğramadığını sormak istiyordu. Eğer bu gerçekten olduysa, onu tanıdığımı bahse girerdim. Çocuklar sempozyumdan sonra başka bir şey hakkında fısıldaşıyorlardı ama şu anda saldırı hakkında soru sorabileceğim yakın bir arkadaşım yoktu.

Sonra Pac-Man'de sıra bana geldi. İlk turumda neredeyse bedava bir oyun kazanıyordum.

BÖLÜM 7

Pizza yoktu, sadece daha fazla içki ve kötü sözler vardı.

Sephie ve benim çeyrekliklerimiz bitmişti ve Pac-Man oyununun güvenli köşesinde toplanmıştık, gazozlarımızdan küçük yudumlar alarak uzun süre dayanmalarını sağlamaya çalışıyorduk.

Bütün erkekler babam, Çavuş Bauer ve Minneapolis'teki o tecavüzcü çete gibi değil, diye düşündüm. *Dışarıda iyi olanlar da var.*

Bunu Gabriel sayesinde biliyordum.

Gabriel Wellstone.

Onunla bir gelecek planlamaya geçen Aralık ayında başlamıştım.

Gabriel'in kim olduğunu zaten biliyordum elbette. Benden bir yaş büyüktü ve *TV-Guide*'a kapak olacak kadar yakışıklıydı. *Ricky Schroder* yakışıklılığında. Babası dişiçiydi ve annesi de babasının kliniğinde resepsiyonistti. Benim otobüsüne binerdi ve benim el dikimi, markasız, hatta Lee bile olmayan mavi kot pantolonumla alay etmeyen tek kasaba çocuğuydu. (Annem kış cebine gülümseyen altın bir güneş işlemişti, yani numara yapmak yoktu). Sırf bu insani nezaketinden dolayı ona aşık olabilirdim, ama sonra Aralık günü geldi ve Sephie kusmuk gibi nedeniyle evde olduğu için okul servisine onsuz bindim. Geriye boş bir yer kalmıştı ve Gabriel hemen oraya kaydı.

İlk kez yanımda oturuyordu.

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Otobüs camının iç tarafındaki dantelli buz desenini inceliyordum ve Rorschach'ın Minnesota'ya taşınmış olsaydı mürekkepten tasarruf edebileceğini düşünüyordum. Yine de Gabriel'in kalçası benimkine dokunur dokunmaz bu düşünceler sırt üstü yere çakıldı. Bir sürü başka koltuk vardı.

o alabilirdi. *Bu bir hayat olayıydı.* O kadar yakındı ki annesinin kullandığı kimyasal-tatlı kurutucu çarşafların kokusunu alabiliyordum. Ona bu kadar yakın olmak kalbimi parçaladı. İnsanlar bize bakıyor muydu? Bana çıkma mı teklif edecekti? Paylaşacak gerçek bir aşk itirafı var mıydı?

Hayır.

"Hey, işte eldivenler." Eldivenleri bana doğru iterken gözlerini dikmişti. Sesi parlak ve çok hızlıydı.

Bir utanç ateşi yanaklarımı yaktı. Ellerim, tüm otobüs yolculuğu boyunca ve hava sıcaklığı Eskimo'nun altına düştüğünden beri her otobüs yolculuğunda sıkıştıkları koltuk altlarımdan düştü. Şehirden çıkarken yanan bir varilin etrafında toplanmış parkalı penguenler gördüğüme emindim. Hava o kadar soğuktu ki onu görebiliyordunuz, mavimsi gri bir sis ve eğer çok hızlı nefes alırsanız burun delikleriniz donarak kapanıyordu. Eldivenlerim vardı, elbette vardı ama annemin elden düşme kazaklardan yaptığı ev yapımı baklava desenli acımasızlıkları giymektense buzlu parmakları tercih ederdim. (Gerçekten, bu çılgınlığın sonu nereye varacaktı?)

Gabriell'in kendi deri eldivenleri vardı, sıcak tutan polar iç kısmı bileklerinden dışarı taşıyordu. Bana önerdikleri de aynı tarzdaydı ama yıpranmışlardı. Çok sıcak görünüyorlardı, ısıtılmış el yastıkları gibiydiler ve otobüs o kadar buz gibiydi ki birinin cehennemde bir kapıyı açık bıraktığından emindim. Ama belli ki onları alamazdım. Cebimden kullanılmış kazak eldivenlerimi çıkardım. "Benim eldivenlerim var."

Kaşları çatıldı. "Ben de anneme öyle demiştim."

Yüzümdeki kızarıklık öylesine nükleer bir hal almıştı ki, turuncu otobüsün bizi Ay'a fırlatmadan önce alevler içinde patlamaması bir mucizeydi. Gabriel ve *annesı* benim hakkımda konuşmuşlardı. Eminim ne kadar fakir olduğumuzu, kışlık ceketimin arkasında çok hızlı oturduğumda patlamış mısır osuruğu gibi beyaz tüyler çıkaran yapıştırılmış bir yırtık olduğunu, Sephie'yle benim üç, onun beş yaşından beri aynı saç modellerini -kâküllü- sergilediğimizi, çünkü annemin saç kesmeyi bildiği tek yolun bu olduğunu konuşmuşlardır. Kahretsin, bahse girerim bir çift

Sephie için de cebinde eldiven var. Tanrım. İnsanlar utançtan ölebilir mi? Eğer öyleyse, beni de yaz.

Gabriel dümdüz önüne bakarak konuşmaya devam etti ve işte o zaman onun Ricky Schroder olmadığını fark ettim. Daha sevimliydi. Lanet olsun, yakından Rick *Springfield* kadar yakışıklıydı. "Ama annem bunları alarak bana büyük bir iyilik yapacağını söyledi. Eğer kabul etmezsen onları Kurtuluş Ordusu'na götürmek zorunda kalacağımı, çünkü evimizde onlara yer olmadığını ve oraya bisikletle gitmek zorunda kalacağımı söyledi. Soğukta."

Yüzümü kurtarmak için yalan söylediğini anlayabiliyordum. Tanrım. Daha on üç yaşındaydı. Nasıl bu kadar sofistike olabiliyordu? Belli ki tek seçeneğim bu yara bandını bir an önce çıkarmaktı. "Teşekkürler." Eldivenleri kaptığım gibi ceketimin cebine soktum. Ellerim soğuktan şişmişken bu zordu ama eldiven rahatlığına kayamazdım, o zaman olmazdı. Yüzümdeki kızarıklık bulutunun dağılması için en az bir gün beklemem gerekiyordu.

Eldivenler gözden kaybolduğunda ve ben Naugahyde koltuğa gömülmek istediğimde (çünkü hayatınız sona erdikten sonra küçük konuşma protokolü nedir?), Gabriel imkansızı başardı. Bana gizli bir "ebeveynler en kötüsüdür ama biz iyiyiz" gülümsemesi attı. Bunu nasıl başardı bilmiyorum ama o gülümseme *bana* bir iyilik yapmasına izin verdiğim için kendimi iyi hissetmemi sağladı.

Berbat.

İşte o zaman Rodney Dangerfield tarzı ceketinin yakasını çekiştirdi ve ben de hayatımı değiştirecek kolyeyi ilk kez gördüm.

Kolyeyi işaret ettim. "Bu yeni mi?"

Gülümsedi ve başparmağını zincirin altından geçirerek tılsımı uzattı. Minik bir altın kâğıt uçaktı. "Evet. Annem Noel için almıştı. Pilot olacağım."

"Çok güzel," diye iç geçirdim. Elim boynuma gitti. Yara izimin tanıdık çürük sıcaklığına masaj yaptım. Kolyenin çirkinliğini örtüp örtmeyeceğini merak ediyordum ama yemin ederim bu sadece geçici bir düşünceydi. Sonrasında olanlar olmasaydı bunu bir daha asla düşünmezdim.

"Sana çok yakışır," dedi Gabriel.

İşte o zaman onu erkek arkadaşım olarak hayal ettim.

İnanın bana, anlıyorum. Elden düşme Pete (bu lakabı nasıl kazandığımı tahmin edin), Lilydale'in en popüler çocuğuyla mı çıkıyorum? Bu çok düşük bir ihtimaldi, o kadar saçma, o kadar büyük bir ihtimaldi ki bunu kimseye, Jin Teyze'ye bile itiraf etmeden önce tundra da çırılçıplak yürürdüm. Ama onun nezaketinde doğrudan kalbime çarpan bir şey vardı ve bu aşk değil miydi? Prensimin bana bir ayakkabı getirmesi yerine Gabriell'in yara izimi mükemmel bir şekilde kapatacak bir kolye teklif etmesi dışında bu bir Külkedisi hikâyesi olurdu. O pilot olmak için okula gittiğinde, ben de onunla gidecektim. Yeterince büyük olurduk. Birlikte yepyeni bir hayat kuracaktık, normal bir hayat.

O otobüs yolculuğundan beri ona olan aşkımı cebimde taşıyordum. Eldivenler karşılığında bunu ona o anda vermeliydim ama utancın dikenleri ve tuğlaları çok keskindi. Onlar geçtiğinde, bu konuyu açmak aptalca gelmişti. Sonra bu da kayboldu ve yapabileceğim tek şey, onunla takıldığımız ve birbirimize aşk okları attığımız bir durum için bir açılış beklemek oldu.

O an geldiğinde, şakayla *karişık*, "*Hey, eldivene ihtiyacım olduğunu düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?*" diyordum.

Evet, gülerdi. *O zamandan beri sana kağıt uçak kolyemi vermek istiyorum.*

Ve ilişkimiz bundan sonra gelişti. Her gün, bu açılışı aradım.

Yarın olabilirdi.

"Gitme vakti," dedi babam sonunda. Yüzü parlıyordu. Ben ve Sephie'nin gazozları ve çeyreklikleri çoktan bitmişti ve midelerimiz gurulduyordu. Kapının yanında oturmuş, babamın ipucunu alıp gitmesini diliyorduk ama o Bauer'le ateşli sohbetine devam ediyordu. Onu dışarı kadar takip ettik.

Sonunda minibüse bindiğimizde babam "Dostlarınızı yakınınızda, düşmanlarınızı daha yakınınızda tutun," dedi, sesi kabadayılıkla doluydu.

Ama korktuğu her halinden belliydi.

Annem okul gecesi bu kadar geç saatte dışarıda olmamızdan ve babamın sarhoş araba kullanmasından memnun olmayacaktı ama mesele bu değildi. Hayır, değildi,

çok korkmuş görünüyordu ve bu beni tedirgin etti.

Sephie'ye daha da kötü geldi. Öyle olmalı. Babam içkiliyken onunla konuşmaya davet etme kuralını neden çiğnediğinin tek açıklaması buydu.

"İyi misin baba?"

Artık ona neredeyse hiç böyle seslenmiyordu. Cevap vereceğini sanmıyordum ama sonunda verdi, sesi tamamen kabarıktı.

"Hiçbir şeyin kutsal olmadığı bir ülkede bir erkek ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiyim."

Ne demek istediğini merak ettim. O ve Bauer pek çok şey hakkında konuşmuşlardı. Babam bu ruh halindeyken sormayacaktım. Pencereden dışarı baktım, elimi cama dayadım. Şehir ışıklarının parıltısının parmak uçlarıma bağlı olduğunu, onları bir orkestra şefi gibi yönetebildiğimi hayal ettim. Kaynak malzemelerini hiç almamıştık.

Ne Sephie ne de ben başka bir soru sormayınca babam homurdandı. "Bauer, evimizin yanındaki göl arazisini geliştirdiklerini ve onu beslemek için yeni elektrik hatları döşediklerini söyledi. Bölgede her türlü kazı ve inşaat olacak. Emlak vergilerimiz tavan yapacak."

Başımı salladım. Mantıklı gelmişti. Babam yeterli paramız olmayacağından korkuyordu. Bu yüzden bu kadar huzursuzdu.

Ama bu, neden birdenbire kendimi bu kadar avlanmış hissettiğimi açıklamıyordu.

8. BÖLÜM

"Domates çorbası. Grody."

Başımı salladım. Heather Cawl, Publishers Clearing House Çekilişlerini kazanmaktan şikâyet ederdi. Domates çorbası benim için iyiydi, özellikle de ızgara peynir ve yanında elmalı turta ile servis edildiği için. Son yumruğumu bunun için biriktirmiştım. Bir öğle yemeği kartı 8,50 dolar, öğün başına seksen beş sent ve bunu bebek bakıcılığı paramla almıştım. Sadece en sevdiğim öğünlerde sıcak yemek yiyordum. Geri kalan zamanlarda, içinde ne olursa olsun eski elma gibi kokan kahverengi bir çanta getirirdim.

"İstemiyorsan domates çorbanı ben yerim."

Heather bana ters ters baktı. Bunu kişisel olarak algılamadım. Onu yarım günlük anaokulundan beri tanıyordum. Sadece yüzü böyleydi. "*İstemediğimi* söylemedim."

Oturacak bir yer bulmak için kafeteryaya göz gezdirdim. Hava, plastik tepsilerdeki metal çatalların şingirtısı, kahkaha sesleri ve uğultulu konuşmalarla gürültülüydü. Okul neredeyse yaz tatiline girdiği için, öğretmenler yirmi dakikalık yemek yeme süremiz bittikten sonra bizi kovmuyordu.

Bu da benim için oturacak garantili bir yer olmadığı anlamına geliyordu.

Tek boş yer, yarım günlük anaokulundan beri benim sınıfımda olan Evie'nin yanıydı. Sol gözü kahverengiydi, kaka kahverengisi. Bu renkte bir taş görseniz, tekmelemek için yavaşlamazdınız. Diğer deniz camı kadar yeşildi. Benim boynumdaki yara ve onun gözleri bizi bir araya getirmeliydi ama getirmedi. Eğer birlikte takılırsak, tuhaflığımızın bize verdiği avantajı kaybederdik. Bir garip = tuhaf; iki garip = tuhaf.

Evie gözüme takıldı. Gülümsemedi, sadece ihtiyacım olursa alabileceğimi belirtmek için açık yere baktı. Bu yüzden onu sevdim. İkimiz de durumu biliyorduk. Arkadaş olacaktınız gibi davranmak yoktu.

"Hey," dedim koltuğa kayarak.

"Selam," dedi, bir elinde kalem, diğerinde peynirli sandviç vardı.

Yakından bakınca tilki suratlıydı. Kapalı renk gözleri her şeyi gölgede bırakırken bunu unutuyordunuz. Yine de sivri bir burnu ve küçük keskin dişleri vardı ve bu hatırlamam gereken bir şeydi. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Sandviçin bir ucunu jilet gibi dişleriyle kesti, kalanını yere bıraktı ve çizmekte olduğu kâğıdı kaldırdı. Uyumsuzlar masasındaydık, çiftlik gibi kokan çocuklar, şişman çocuklar, ben ve Evie gibi sirk ucubeleri, yeni bir çocuk, hiçbirimiz etkileşime girmiyorduk. Burada Gabriel'e olan aşkıma itiraf edebileceğim kimse olmadığı kesindi.

Evie'nin elle çizdiği el ilanına odaklandım ve yüksek sesle okudum. "Oyun zamanı, her Cumartesi saat on bir ile iki arası, Van der Queen Parkı." Balon harfleri renklendirmiş ve sallanan iki kız çizmişti. Yüzümü buruşturdum. Çok çocukçaydı. "Oyun parkı buluşmaları mı düzenliyorsun?"

Gözlerini devirdi ve el ilanını masaya geri koydu, kızların saçlarına mavi kurdeleler çizdi. "Duymadınız mı?"

Eğer bir insanı daha savunmacı yapmak için tasarlanmış bir soru varsa, ben bunu deneyimlemedim. Ayrıca, insanlar artık hafta sonu saldırıya uğrayan çocuk hakkında fısıldaşmıyorlardı. Hepsi bağıırıyordu. Bu sabah aklınıza gelebilecek her türlü söylentiye duymuştum ve artık sadece çeteler ve uzaylılar da yoktu. Artık vampirler de vardı. Hikâyenin bazı versiyonlarında çocuğa işkence edilmiş, onu kaçıranların kanını içirilmiş ve eve çıplak dönmeye zorlanmıştı. Ancak hiç kimse hikâyesine bir isim bulamamış gibiydi. Kim saldırıya uğramıştı?

Kimsenin saldırmadığına, bunun Lilydale'de dolaşan, yolda insanları ısırp ortadan kaybolan bir söylenti köpeğinden **b a ş k a** bir şey olmadığına karar vermek üzereydim.

Izgara peynirimin bir köşesini kopardım ve çorbaya batırdım. Ağzıma attığımda kremalı peynirin tadını çıkardım.

tuzlu çorbayla karışıyordu. Gabrieli aradım ve onu odanın diğer ucunda, baş masada otururken buldum. Tabii ya. Bu yemekhanenin *kralı* o olabilirdi. En şirin, en kibar, en yaşlı oydu. Kaba ya da kendini beğenmiş arkadaşları vardı ama o yoktu. Kağıttan uçak kolyesini buradan göremiyordum ama taktığından emindim.

Beklenmedik bir şekilde bana doğru baktı, gamzelerini ateşleyen bir gülümseme. Kalbim güm güm attı, gözlerim tabağıma düştü, yanaklarım yandı. Acaba ben onu ararken o da beni mi arıyordu? Ağzım açık çiğniyor muydum?

"Çocuklar kaçırılıyor."

Evie'ye baktım. Onun konuştuğunu unutmuştum. "Ne?" el ilanına dokundu. tırnakları bile sivriydi.

"Biri çocuklara saldırıyor. Kasabada bir de röntgenci var. Muhtemelen aynı kişi olduklarını düşünüyorum. Yine de çocukluğumu çalmalarına izin vermeyeceğim, bu yüzden tüm çocukların bir araya gelebileceği, güvenli ve açık bir yerde bir oyun zamanı yaratıyorum."

Çocukluğumu çalmalarına izin vermeyeceğim. Betsy aşkına, kim böyle konuşur ki? Kaybedenler masasında olmamıza şaşmamalı.

Başımı Evie'nin broşürüne doğru eğdim. "Sana iyi şanslar."

Omuz silkti ve çizimine geri döndü. Tavrında beni geren bir şeyler vardı. Kendinden çok emindi. Diğer herkes dedikodu yapıyordu ama Evie bir şeyler biliyor gibiydi. Tenime yayılan dikenli ürpertiden hoşlanmamıştım.

"Neye bakıyorsun *sen*?" Boynumdaki yara izine bakarken yakaladığım yeni çocuğa sordum. On yaşından büyük görünmüyordu, belki de on bir yaşında küçük bir çocuktu.

"Pek bir şey yok," dedi, gözleri yemek tepsisine kaymıştı.

Kaşlarımı çattım.

"Buraya yeni taşındı," dedi Evie, çizdiği resimden başını kaldırmadan. Sanki onun tur rehberiymiş gibi konuşuyordu. "Adı Frank ve gelecek yıl altıncı sınıfta olacak ama bugün onunla ne yapacaklarını bilemediler. Ailesi okulun son birkaç gününe gelmesini istedi, böylece yazdan önce çocuklarla tanışabilecekti."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Sanki tüm cevaplar ondaymış gibi yemeğini inceliyordu. Okulun bitmesine sadece üç gün kalmışken onu tanımanın bir anlamı yoktu. Daha acil endişelerim vardı. Örneğin, Evie elmalı turtasına dokunmamıştı. Ona yiyip yemeyeceğini s o r m a y ı düşündüm - köşe parçalarından birini koparmıştı ve o parçalardan fazladan pudra şekeri damlıyordu

-Ama yeni bir konuşma başlatmak istemedim. Omzuma vurulan bir şaplak turtayı tamamen unutturdu.

"İşte ceketin." Lynn orada duruyordu, Heidi omzundaydı. Ceketini aldım, temiz görüldüğünü görünce rahatladım.

"Doğum günü partisi veriyorum." Lynn pembe bir zarf uzattı. "İşte davetiyen."

Zarfı elime tutuşturduğunda kalbim temkinli bir mutluluk sıçraması yaptı. Jean Nate After Bath Splash Mist gibi kokuyordu ve sakız çıkartmalarıyla süslenmişti. Ön yüzüne "Cassie Lassie Dog" ya da daha kötü lakaplarımdan birinin yazılmasından korktuğum için zarfa bakmaya korkuyordum. Ama üzerinde hiç isim yoktu, hem de hiç. Dün bando odasında olanlardan önce beni davet etmeyi planlamamıştı.

Çiğnediğim yemek topunu yuttum ama kelimelerim yine de yapış yapış çıktı. "Ne zaman?"

Lynn'in doğum gününün ne zaman olduğunu elbette biliyordum. Benimkinden bir hafta önceydi ve anaokulundan beri her yıl birlikte kutlamıştık. Hatta bir yaz ailelerimiz ortak bir parti bile düzenlemişti.

"Bu Pazar. Davetiyede yazıyor." Gülümsedi ama küçük ve sıkıcıydı.

"Teşekkürler."

Başını salladı ve dönerek uzaklaştı. Kot pantolonu Guess'ti. İçimi çektim. "Artık arkadaş olmadığınızı sanıyordum."

Evie'ye baktım. Hâlâ çizim yapıyordu. Küçük kasabalarda herkes her şeyi bilir. Ama sesindeki hüznün bunun dışında mıydı? Davet edilmediği bir partiye davetiye götürdüğüm için birden kendimi çirkin hissettim. Davetiyeyi arka cebime attım. "Muhtemelen gitmeyeceğim."

Evie tepsisini bana doğru yaklaştırdı. "Elmalı turtamı alabilirsin."

Elimi uzattım, ağzım sulanmıştı.

"Yine de partiye gidersen dikkatli ol," dedi Evie. "Dışarıda yalnız olmak istemezsin. Çocuklar kaçırıldığında, bu sonsuza kadar sürmez. Geri gelirler. Ve döndüklerinde de değişmiş olurlar."

Bunun üzerine midem bulandı. "Ne demek istiyorsun?"

Yemekhanenin karşısındaki Mark Clamchik'i işaret etti. Soyadından dolayı herkes ona Clam derdi, ayrıca sessiz biriydi. Babası yeni bir yere götürülen evleri takip eden "Geniş Yük" kamyonetini sürüyordu, bu yüzden sık sık yoldaydı, Clam ve kardeşlerini çoğunlukla anneleri büyütüyordu. Evleri kelimenin tam anlamıyla rayların ters tarafındaydı ve ben "kelimenin tam anlamıyla" derken "gerçekten" demek isteyen insanlardan değilim. Clamchik'ler, tren raylarının, insanların çimlerinin çimden çok toprak olduğu ve gürültülü köpeklerin soyulmuş boya çitlerin arkasında volta attığı tarafında yaşıyorlardı.

Yerliler o bölgeye Hollow derdi.

Tüm Hollow çocukları benim otobüsüme binerdi, bu yüzden onları iyi tanırdım.

Clam asi çevresini çok benimsemişti, bu da onu çoğu zaman müdürün odasının önünde otururken bulabileceğiniz anlamına geliyordu. "Geçen hafta sonu saldırıya uğrayan Clam miydi?"

Başını salladı. "Annem hastanede gece çalışıyordu ve Clam getirildiğinde oradaydı. Olay Pazar günü olmuş. Bu yüzden sokağa çıkma yasağı var."

Domates çorbası boğazımda düğümlendi. Bu artık Betty'nin dedikodusu değildi, hatta dedikodu köpeği bile değildi. Bu Evie'nin annesinin *gördüğü* bir şeydi. Kalabalık odanın diğer ucunda Clam, Wayne Johnson bakarken Ricky Tink'in başını tutuyordu. Üçü de arkadaş olduğu için, bir yetişkinin gözüne çocuk eğlencesi gibi görünebilirdi. Clam'le birlikte büyüdüyseniz, bu tür davranışların onun kötü bir ruh hali içinde olduğuna dair bir uyarı olduğunu bilirdiniz. "Ama okula geri döndü?"

Evie alt dudağını dişledi, keskin dişleri koyu pembe tenine karşı ürkütücü bir beyazlıktaydı. "Evet. Hemen ertesi gün. Dün."

Bir bulut güneşin üzerinden yuvarlanırken yemekhane gölgeye boğulmuştu. Bugün hava sıcaklığının yetmiş beş derece olacağı tahmin ediliyordu ama bahar karanlık köşelerdeki soğuğu kovacak kadar uzun sürmemişti. "Clam'e bunu yapan Şehirlerden gelen çeteler mi?"

Evie gözlerini devirdi. "Sana söyledim, onu kaçıran muhtemelen Röntgenci Tom'dur. Herkes ona Tacizci Chester diyor. Annem Clam'in geceyi hastanede geçirmek zorunda kaldığını söyledi. Bez takmak zorunda kaldığını söyledi."

Binlerce iğne ayaklı karınca ayak bileklerimden sürünerek kafa derime doğru yürümeye başladı. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım, öğle yemeğim karnımda zonkluyordu. "Sadece o uçak kolyesini almak istiyorum."

"Ne?"

Başımı salladım, tepsimi kaptım ve mutfağa doğru yürüdüm.

Evie'nin tilki şeklinde bir gölge yapıp yapmadığını görmek için arkamı dönme dürtüsüyle savaştım.

Okulun sonunda, ahşap atölyesinin olduğu yerde bir kızlar tuvaleti vardı. Hiç kullanılmazdı. Tepsimi bıraktıktan sonra, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için oraya yöneldim. İçeride üç boş kabin vardı. Kapıdan en uzak olanı seçtim. Ayaklarım yerden kesilsin diye dizlerimi kavrayarak tuvalete tünedim. Buradan hemen çıkmazsam cebire geç kalacaktım ama nefes almam gerekiyordu.

Belki de babamın dün gece korktuğu şey para değildi. Belki de Clam'in saldırıya uğramasıyla ilgili bir şeyler biliyordu.

Birinin banyoya girdiğini duydum.

"-Okul için daha iyi," diyordu bir kadın. Ev ekonomisi öğretmeni Bayan Puglisi'ye benziyordu. Kalbim sıkıştı. Öğretmenlerle tuvalette olmak *en kötüsüydü*. Onların o insan seslerini duymak rahatsız ediciydi.

Su musluğu açıldı. Belki de sadece makyaj tazeliyorlardı. Kabinin altına baktım ve iki çift ayak gördüm. O zaman fark ettim ki onlar da aynısını yapsalardı burada yalnız olduklarını düşüneceklerdi çünkü bacaklarım titremeye başlamış olmasına rağmen hâlâ dizlerimi tutuyordum.

"Bay Connelly işinde iyi ve okul için en iyisi de bu," diye cevap verdi diğer kadın. Onun müdür Bayan Janowski olduğundan emindim ve şimdi iş konuşuyorlardı, burada olduğumu hiçbir şekilde belli edemezdim.

"Röntgenci olsa bile mi?" Ağzım kurudu. Bay Connelly mi?

"Röntgenci o *değil* Carol," dedi Bayan Janowski. "Kariyerim üzerine bahse girerim."

Bayan Puglisi, "Tam da bunu yapıyorsunuz," diye karşılık verdi. "Onun bir ibne olduğunu biliyorsun."

"Carol!"

İnce metal bölmelerin arasından omuz silkişini duyabiliyordum. "Sana bilmediğin bir şey söylemiyorum. Yetişkin bir adam, üstelik hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyor. Annesi geçen hafta kalp krizi geçirdi. Bunu duydunuz mu? Bu neden artık dürtülerini kontrol edemediğini açıklıyor. Bu tür bir stres insanı çıldırır." Topuklar yanımdaki kabine doğru tıkladı, ardından tuvalet kağıdının çözülme sesi ve ardından bir burun sümkürme sesi duyuldu. Bayan Janowski, Bayan Puglisi'nin yemine cevap vermiyordu ama bu Bayan Puglisi'yi hiç yavaşlatmadı. "Saldırıya uğrayan çocuk

şimdi de tuhaflaştırabilir. Bunu hiç düşündün mü?"

Bu sözler içime bir korku saldı. Böyle bir şey bulaşıcı mıydı?

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz?" Bayan Janowski lavaboların yanından sordu. "Saldırıya uğradığı için bir çocuğu okuldan mı atayım?"

Bayan Puglisi yanımdaki kabinden çıktı, hafifçe *koklayarak* kullanılmış mendilini attığını söyledi. "Şimdi saçmalamaya başladın," dedi. "Sana sadece hazırlıklı olmanı söylüyorum. Aynı şeyi ebeveynlerden de duyacaksın."

Bayan Janowski içini çekti. Cevabını duymadım çünkü o cevap vermeye fırsat bulamadan tıklar tıklar banyodan çıktılar.

Bayan Puglisi burnunu sildikten sonra ellerini yıkamamıştı.

Bacaklarımı indirdim ve parmaklarımdaki krampları silkeledim. Ellerimi ovuşturdum ve banyodan çıkmadan önce her iki tarafı da kontrol ettim.

Her şey temizdi.

Ama Lilydale'de her şeyin bir daha asla açıklığa kavuşacağını sanmıyordum.

9. BÖLÜM

Okul servisinin camlarından içeri dolan hava taze sıkılmış misket limonu gibi kokuyordu ve o tuhaf güne rağmen içim umutla doluydu. *Yaz geliyordu*. Sephie'ye banyoda kulak misafiri olduğum şeyi anlatıyordum ama pek de yatırım yapmıyordum.

"Onları gözetlememeliydin."

Her zamanki yerimizi tutmuştu, Gabriel'in koridorun karşısındaki *yeni* normal koltuğu, eldiven olayından sonra taşınması için onu ikna ettiğim koltuk, ama henüz binmemişti. Lilydale okul otobüsleri önce liselileri alıyordu, ki bu bana göre ters bir durumdu, ama sanırım büyük çocukların fazladan yolculuk süresini küçük çocuklardan daha iyi kaldırabileceklerini düşünmüşlerdi.

Liselileri aldıktan sonra otobüsler, güzergah resmen başlamadan önce biz K-8 çocuklarını yüklemek için ilkokul ve ortaokul kombinasyonuna vardı. Önce kasabalı çocuklar, ardından Lilydale'in çevresinde yaşayan Hollow çocukları ve en son da taşralı çocuklar indirilirdi. Bu rota sabah tersine çevrildi. Bu da Seph ve benim ilk gelenler olduğumuz anlamına geliyordu - güneş ufukta şeftali tüylerini zar zor gösteriyordu - ve en son inenlerdik.

Bu saçma anlaşmanın küçük bir bonusu da, onun otobüse bindiği günlerde Gabriel'in otobüse binişini ve inişini izleyebilmemdi. Bazı öğleden sonraları, annesi onu temiz görünümlü, geniş evlerinin ön verandasında bekliyordu; kaldırımın her iki tarafını çevreleyen bir sıra hostas, kaldırımı yeşil bir halıya dönüştürüyordu. Onu gördüğüne her zaman sevinmiş görünürdü. Benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyordum.

Bu düşünce beni ürpertti ve o ana geri döndürdü.

"Evet, onları gözetlememeliydim," dedim Sephie'ye. "Denediğim gibi değildi."

Clam koridorda salına salına ilerlerken dirseği belki de yanlışlıkla omzuma çarptı. Saldırıya uğradığına dair bir kanıt bulmak için sırtını inceledim. Hâlâ normalden daha sert davranıyor gibi görünüyordu ama hepsi bu kadardı. Sephie'nin, Betty'nin bahsettiği kişinin kendisi olduğunu bilip bilmediğini merak ederek, açtığı yarayı ovuşturdum. Clam uzun zamandır otobüs güzergâhımızdaydı. Sephie onu benim kadar iyi tanıyordu, belki de daha iyi. Ayrıca, Clam'ın en iyi arkadaşı Wayne Johnson, Sephie'ye aşık ve Sephie de ona karşılık veriyor gibiydi. Wayne ondan bir yaş küçüktü ve bizden daha fakirdi ama Sephie bu ilgiden hoşlanıyordu. Belki Wayne bir şeylerden bahsetmiştir.

Sesimi alçalttım. "Clam'e ne olduğunu duydun mu?"

Sephie omuz silkti, yüzü tamamen asılmıştı. Gemiye bindiğimden beri huysuzlaştığını, bana ilgisinin sadece yarısını verdiğini fark ettim.

"Tanrım Louise, Seph, senin sorunun ne?"

Otobüs kaldırımından uzaklaştı. Gabriel yok.

Asık suratlı otobüs şoförümüz Karl bütün çocukları kontrol ediyor gibiydi, belki de Gabriel'i arıyordu, tıpkı benim yaptığım gibi. Sephie'nin cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki beni duymadığını sandım. Sonunda yüzüne baktı. "Kimya dersinden kalıyorum."

Bu beni bir yılan ısırığı gibi sarstı. "Babam bundan hoşlanmayacak." Dikkatlerin bizim üzerimize ya da evimize çekilmesinden nefret ederdi.

Asık suratla ellerine baktı. "Biliyorum."

İçim gittikçe daha da daraldı. Babam her fırsatta öfkelenen biriydi. Eğer ona kızarsa, *herkesin* hayatı perişan olacaktı. "Nasıl yapabildin?"

Omuz silkti ve ayaklarının dibindeki yıpranmış kitap çantasını tekmeledi. "Zaten aptalca bir ders."

Çenesi titriyordu. Bu iş giderek daha da kötüye gidiyordu. Sephie voleybolda iyi olan ve asla çizginin dışına çıkmayan utangaç, çoğunlukla C alan bir öğrenci olarak kendini görünmez kılmıştı. Ama şu anda ağlarsa işi biterdi. Etrafımızdaki ahmaklar "sulu göz" ile kafiye bir şey bulur bulmaz, gözyaşları ona korkunç bir lakap takılmasını garantiliyordu.

Otobüs okuldan uzaklaştı. Clam'in çarptığı yere masaj yapmaya devam ederken aklıma bir şey geldi. "Hey, başarısız olduğunu söyledin. Bu *henüz* başarısız olmadığın anlamına geliyor, değil mi? Çalışmana yardım etmemi ister misin?"

Sephie kitap çantasından bir zarf çıkarmak için öne doğru eğildi. "Deneyebilirsin ama bir şey fark etmez. Notumu D'ye yükseltmek için iki günüm olduğunu söyleyen bu mektubu annemle babamın imzalaması gerekiyor, yoksa yaz okuluna gideceğim."

"Aptal Sephie, her şey fark eder. Bu gece ve yarın çok çalışırsak ve finalden yeterince iyi bir not alırsan geçersin. Yani yaz okulu yok, bu da kızgın baba yok demek. Ona kötü haber vermektense bir plan yapmamızdan her zaman daha çok hoşlandığını biliyorsun."

Tekerleklerinin döndüğünü görebiliyordum. "Bütün kimyayı iki gecede öğrenebileceğimi mi sanıyorsun?"

İnledim. "*Hiçbir* şey bilmiyor musun?"

"Zor bir ders! Ve Bayan Tatar en kötüsüdür. Liseye gittiğinde görürsün."

Bundan şüpheliydim. Ayrıca annem her zaman kötü bir öğretmenin duvar değil, pencere olduğunu söylerdi. Tartışmak için ağzımı açtım ama daha tek kelime edemedim otobüsün tüm havası patladı.

"Yeşil Cin!"

Kimin bağırdığını bilmiyorum ama bizim tepkimiz otomatikti. Otobüsün benim tarafımdaki herkes nefesini tuttu ve yeşil Chevy Impala'yı aramak için yüzlerini camlara yapıştırdı. Koridorun karşısındakiler Goblin'in görüldüğünü doğrulamamız için bize bağırdılar. Bu lakabı uzun zamandır taşıyordu, belki de lisedeyken almıştı. Lilydale'e gitmiş, babamla aynı zamanda mezun olmuştu.

Goblin'in sert bir yüzü vardı, köşeli ve kirli sakallı, dudakları o kadar inceydi ki bir kesikten fazlası değildi, siyah porselen bebek gözleri vardı. Kırk yaşından büyük olmamasına rağmen ekşi kokuyor gibi görünüyordu. Çoğunlukla içine kapanıktı ama çocukların radarlarının yakaladığı o ürkütücü frekansı yayardı. Hepimizin "Yeşil Cin" diye bağırması ve arabası hantal otobüsümüzün yanından geçerken nefesimizi tutmamız katı bir kuraldı, ki bu beklediğinizden daha sık oluyordu çünkü

Otobüs güzergâhının sonunda, Sephie ve benim oturduğumuz yolun hemen aşağısında oturuyordu. Onunla toplum içinde karşılaştığımızda da nefesimizi tutmamız gerekiyordu ama komşumuz olduğu için Sephie ve ben bazen bu kuralı es geçiyorduk. Özellikle yılın bu zamanlarında, yaban çileği tarlasına bakmak için bisikletle yanına gittiğimizde onu fark ederdik. Yolun hemen dışında, hendeğin onun tarafında yetişiyorlardı ama erken meyve vermelerine ve güneşte yakut gibi parlamalarına rağmen ikimiz de koşup onları alamayacak kadar korkaktık.

"Yanlış alarm. Bu Goblin değil!" diye bağırdım ve ağızımızdan öyle bir hava çıktı ki sanki bir balon fabrikasında kaza olmuş gibi ses çıkardı. Yine de okulun son haftasında olası bir Goblin görmenin heyecanı hepimizi canlandırdı ve Karl bizi susturmaya çalışmaktan vazgeçti, ancak sarkık gözleri hala çocukları tarıyordu. Sephie sınıfını unuttu, hepimiz güldük ve yaz hakkında konuştuk ve Karl araba yolumuza yanaşana kadar kendimi iyi hissettim, Sephie ve ben otobüsteki son iki çocuktuk.

Yoldaki toz bulutuna doğru adım attık ve gözlerimizdeki kiri kırptırdık. Gülüyor ve birbirimizi dirsekliyorduk ama bizi neyin beklediğini gördüğümüzde bu iyi hisler kötü bir palto gibi üzerimizden düştü. Sephie'yi bilmem ama benim nabzım atıyordu çünkü babam orada duruyordu ve yüzünde fırtınalar kopuyordu. Üst dudağı, kendini kötü hissettiğini ve ona katılabileceğinizi söyleyen bir alaycılıkla geri çekilmişti, çok teşekkür ederim.

10. BÖLÜM

Otobüs uzaklaşırken kollarını kavuşturmuş öylece duruyordu ve ben Evie'nin bana anlattıklarını, banyoda kulak misafiri olduğum şeyleri, Clam'i, Goblin'in görülmesini, Lynn'in benden önce regl olmasını, hatta Gabriel'in kolyesini bile unutmuştum çünkü babamın yüzü bir füze gibi üzerimize çevrilmişti. Sephie eve dönerken mektubu "kaybetmiş" olabilir diye okul onu aramış olmalı. Bazı çocuklar bunu yapardı. Biz yapmazdık. Bize ailelerimize asla yalan söylemememiz öğretilmişti.

Sırtımdan aşağı bir ter şeridi yuvarlandı ve antrenman sütyenim tarafından emildi. Ağustos böcekleri vızıldıyordu ve hava, Mardi Gras çılgınları gibi polenlerini savuran leylaklardan dolayı tozlu mor kokuyordu. Dudaklarımı yaladım ve tuz tadı aldım.

Babam ve Sephie silahşörler gibi birbirlerine bakıyorlardı ama Sephie çoktan solmaya başlamıştı. Babam bu kadar sinirlendiğinde yeşil gözleri yuvalarında dönüyor, ejderha öfkesi saçıyordu. Sephie'nin arkasına saklanmak istedim ama bu korkaklık olurdu.

"Merhaba baba," dedim gerginliği yarıp geçerek. "Bizim işimiz ne Liste mi?"

Beni görmezden geldi, bu da Sephie'yi çileden çıkardı. O vardı ama onun taş gibi sessizliği gözyaşlarını zorluyordu. "Üzgünüm baba ama kimya dersinden kalıyorum," diye burnunu çekti. "Yaz okuluna gitmek zorunda kalabilirim."

Elini tuttum. "*Olabilir*. Kesin değil. Ona çalışmasına yardım edeceğimi söyledim zaten. Eğer finalde başarılı olursa, bahse girerim sınıfı geçer ve kimse onu kontrol etmek için buraya gelmez."

Çok hızlı konuşuyordum. Babam hâlâ bana bakmamıştı. Henüz konuşmamıştı da, ki bu bağarmaktan on kat daha kötüydü.

Sephie'ye ayakkabısının altındaki iğrenç bir şeymiş gibi bir dakika daha baktıktan sonra, babam aniden topuklarının üzerinde döndü ve eve doğru hışımla yola çıktı.

"Baba?" diye bağırdım.

Sephie'nin ağlamaları feryatlara dönüştü.

"O kadar da kötü değil," diye onu yatıştırdım. "Gözden kaybolana kadar bekle ve bakalım annem evde mi?"

Annem neredeyse her zaman babamı büyülerinden vazgeçirebilirdi. Bazen faturaları ödemek dışında bu gezegendeki asıl işinin bu olduğunu düşünürdüm. Babam araba yolundan saptı, meyve bahçesine doğru yürüdü ve kapıyı arkasından çarparak eve girdi. Omuzlarım rahatlamıştı. Bu ruh halindeyken ev onun için mümkün olan en iyi yerdi. Güneşten uzakta olacaktı ve bir içki içerse hemen sakinleşecekti.

Sephie'ye şaplak atmasından falan endişe etmiyordum. İkimize de asla vurmazdı ve bundan büyük gurur duyardı. Annesinin üçüncü kocası şiddet yanlısıydı. Babamın söylediğine göre, her türlü ihlali için babamı dövermiş, bazen de sırf kıkırdamak için. Bu, babam karşılık verecek kadar büyüylene kadar sürmüştü. Babam hikayenin bu noktasında sinsice duraklardı.

Ben bulaşılacak biri değilim, derdi kıvrık dudağı. Ama vurmaktan daha kötü şeyler de var.

Ana yol ile ev arasındaki küçük tepeyi aştık. VW minibüs yazlık mutfağın önüne park edilmişti, bu da annemin çoktan evde olduğu anlamına geliyordu. Derin bir nefes aldım. "Haydi, Sephie! Annem ona bir içki hazırlayacak ve biz de tüm bunları çözeceğiz."

Karahindiba tüylerini korkutarak eve doğru koştuk. Patiska kediciğim Meander fırladı ve onu sevmemi istedi ama zaman yoktu. Sırt çantalarımızı oturma odasındaki masaya bıraktık ve annemle babamı mutfakta bulduk; babamın elinde buzsuz, uzun bir içecek vardı.

İçeri girdiğimizde annemin gözleri kasılmıştı ama bize bir gülümseme fırlattı. Annem endişeli, babam da kızgın yüz ifadesiyle bile ne kadar yakışıklı olduklarını fark ettim.

"Okul nasıldı?" diye sordu.

Kendimi olabildiğince uzun gösterdim. "Sephie kimya dersinden kalıyor ama çalışmasına yardım edeceğim, geçecek ve her şey yoluna girecek."

Annem, sözleri açıkça babama yönelik olmasına rağmen Sephie ile göz temasını sürdürdü. "Katılıyorum."

Babam elindeki berrak sıvı dolu bardağı höpürdeterek anneme uzattı, o da hiç konuşmadan bardağın yarısını votka, yarısını suyla doldurdu.

İkinci bardağı da iyice kavradıktan sonra nihayet konuştu. "Sephie, okulun ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

O odada poposunun yanakları anında gevşeyen tek kişinin ben olmadığımı eminim. Sephie ağlamayı kesti ve annemin gözlerindeki o sıkılmış bakış, tıpkı fişi çekilmiş banyo suyu gibi hızla akıp gitti. Babamın nasıl davranacağını her zaman sessizlikten sonraki ilk sözlerinden anlayabilirdiniz. Bazen karanlık ya da ürkütücü olurdu. Ama bu sefer normal şeyler söylüyordu. Ben, annem ve Sephie bunu hemen destekledik.

"Evet," dedi annem. "Senin yaşında en önemli şey bu."

"Biliyorum," dedi Sephie, yüzünü silerek, aynı fikirde olmaya hevesliydi. "Ben bir hata yaptım. Bayan Tatar imkânsız biri ama özel ders almalıydım."

"Ona yardım etmem gerektiğini düşünüyorsun, değil mi baba?" Babamı bir bebek gibi şımartmaya katıldığım için ciğerim sapsarı kesildi ama işe yarayan da buydu.

İçkisinden bir yudum aldı ve yarısını bir yudumda bitirdi. "Mantıklı bir adam olduğum için şanslısın Persephone ve bunu senin de dinlemeni istiyorum Cass. Benim üvey babam da pisliğin tekiydi. Başarısız olursam beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Ben sizin için daha iyisini istiyorum kızlar."

Annem kolunu babamın beline doladı. Sephie ve ben sempatik yüz ifadelerimizi takındık ama sanırım o gerçekten kendi yüzünü kastetmişti. Bu hikâyeyi yüz elli milyon kez dinlemiştik.

"Ne kadar makul olduğumu biliyor musun?" diye devam etti. "Yeni komşularımızın bir kanepayı taşımasına yardım etmek için dışarıdaki işimi bıraktım. Öyle değil mi Peg?"

Annem gülümsedi. "Bizce çok hoş insanlar. Soyadları Gomez."

"Dünyanın tuzu kuru," dedi babam, sözlerinin kenarları yün gibi olmuştu, "ama fazla eğitilmiş değiller."

O ve annem birbirlerine başlarını salladılar. Babamın sanat tarihi, annemin ise eğitim alanında sahip olduğu yüksek lisans dereceleriyle gurur duyuyorlardı.

"Eski Swenson'ların yeri mi?" diye sordum. Otobüs güzergâhımız üzerinde, Goblin'e dönmeden hemen önce oradan geçmiştik ve sonra evimize doğru düz bir atış yapmıştık. Bayan Swenson'ın mutfağının yanında bir güzellik salonu vardı ve orada fazladan para kazanıyordu. Kulaklarımı beş dolara delmişti, ama bir tanesi o kadar mikrop kapmıştı ki küpeyi çıkarıp deliğin kapanmasını beklemek zorunda kalmıştım.

Annem başıyla onayladı. "İşte bu."

Sephie, "'Satılık' tabelası hâlâ ön tarafta duruyor," dedi.

"Onu da yakında indirecekler," dedi babam. Rahatlamıştı, ses tonu giderek yükseliyordu. "Üç çocukları var ve zaman zaman bebek bakıcısına ihtiyaç duyacaklarını söylediler."

Sephie'nin yüzü aydınlandı. Bir Make Me Pretty Barbie kafası için para biriktiriyordu. Kuaförlük hayalinin peşinden gitmek için üniversiteden vazgeçtiğini anne ve babasına söylemenin zamanı değildi elbette.

"Yapabilirim!" dedi.

Babası homurdandı. "Kimyadan geçemezsen yapamazsın. Cassie bebek bakıcılığı yapabilir."

"Pekâlâ," dedim, çok hızlı bir şekilde.

Sonunda beni onayladı, gözleri votkadan boncuk boncuk olmuştu. "Okul senin için nasıl gidiyor Cassie?"

Neyin peşinde olduğunu biliyordum. Nasıl başlarsa başlasın, derslerini utançla bitirmeyi severdi. Ona cevap vermek istemedim, Sephie'yi küçük düşürmenin bir parçası olmak istemedim. "Peki."

"Hâlâ o en iyi arkadaşın var mı? Lynn mi? Onu bir süredir görmedim."

Yanaklarım yandı. Şimdi doğum günü davetiyesinden bahsetmenin sırası değildi. "Hayır, artık yok."

"Ailesi nihayet geçen sonbaharda partilerimizden birine geldi, öyle değil mi Peg? O zamanlar bizim için pek iyi görünmüyordu."

Annem onun kolunu okşadı. "Sana biraz daha su getireyim mi?"

İçkisini bitirdi ve anneme uzattı. Seph ve ben votka ekleyip eklemediğini görmek için gergin bir şekilde izledik. Tanrıya şükür, bardağı seramik su sebilinin altında tutmadı. On tane beş galonluk su doldurduk.

St. Cloud'daki halka açık muslukta testiler. Suyu doğrudan Mississippi'den süzüyorlardı ve tadı bulutlar kadar temizdi. Bizim metalik kuyu suyumuzdan çok daha iyiydi.

"Kızlar," dedi annem, "neden ikiniz de akşam yemeğine kadar ders çalışmıyorsunuz? Babanız ve benim bir sonraki parti için yapmamız gereken bazı planlarımız var."

"Ne?" diye sordum. Ellerimi birbirine kavuşturarak sordum. Bir önceki parti Eylül ayındaydı, Lynn'in ailesinin katıldığı ilk ve tek partiydi ve Çavuş Bauer'in de ilk partisiydi. Başka bir partinin daha geleceğini tahmin edebilirdim ama her zaman *son* partinin *son* parti olmasını umardım.

"Evet, Cumartesi," dedi babam. "Yazın başlangıcını kutlayacağız. Bu parti büyük olacak. Daha öncekilerden daha büyük. Devlet elektrik hatlarını döşemeden ve tüm mahremiyetimizi kaybetmeden önce belki de son partimiz olacak."

Sephie'yle birbirimize bakmadık ama onun da benim gibi bu son parti olsa da sorun olmayacağını anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Odasına doğru yürüdük ve hemen kimya dersine daldık. Birkaç saat boyunca ona sorular sordum ve o da temel bilgileri öğrendi. Denemediği için bu konuda aptallık etmişti ama bunun altında zekâ yatıyordu. Yarın gece yine birlikte çalışırsak geçebileceğini biliyordum.

"Hey, Sephie," diye sordum, periyodik tabloyu bir oturuşta ezberleyebildiği kadar ezberlediğinde. "Sana otobüste anlatmaya çalıştım. Clam saldırıya uğrayan çocuktu, Betty'nin dün sabah b a h s e t t i ğ i çocuk. Bize tam olarak neden orada olduğumuzu söylemeseler de okulda bu konuda bir sempozyum düzenledik. Kasabada sokağa çıkma yasağı olacak."

"Biliyorum," dedi.

Bilmediği belliydi. "Evie onun çok kötü yaralandığını söyledi. Bir çete olduğunu düşünmüyor. Röntgenci Tom'un yaptığını düşünüyor. Onun hakkında bir şeyler duydun mu?"

"Herkes duydu."

İçimi çektim. Sephie'nin kendini akıllı hissetmeye gerçekten ihtiyacı vardı. "Elbette. Ama benim düşüncem şu. Bence tek bir adam ya da bir çete olması fark etmez. Eğer biri Clam'e zarar verip paçayı kurtardıysa, tekrar deneyecektir."

Sephie'nin bunu kafasında evirip çevirmesini izledim. "Polis bunu yapanı yakalayacaktır."

Aklıma Çavuş Bauer geldi. O kadar emin değildim. "Bu işin aslını öğrenmeye çalışacağım," dedim hiç düşünmeden. Ama kelimeler ağızımdan çıktıktan sonra doğru olduklarını hissettim. *Nellie Bly'ın Trust It or Don't'unda* yazar olacaktım ve bu da araştırmacı gazetecilik gibi değil miydi? Ayrıca, Clam'e kimin zarar verdiğini bulursam kaç kişi benimle arkadaş olmak isterdi?

Bir sürü, işte o kadar.

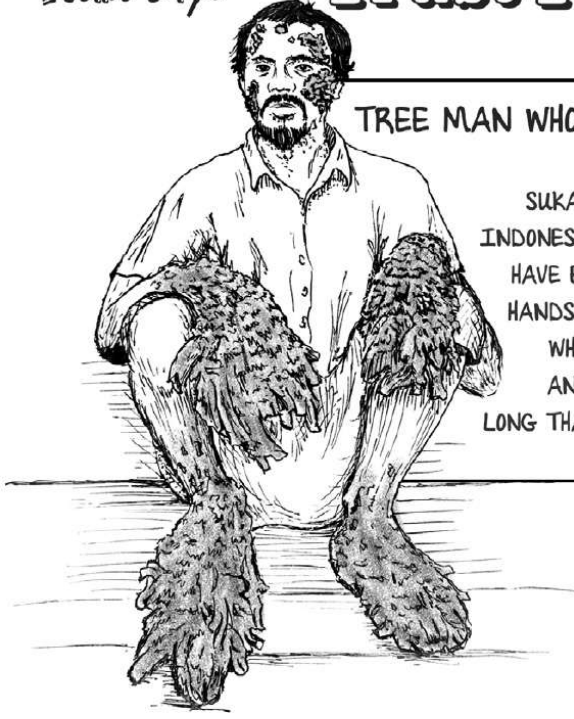
Fikir bir kez kök salınca, büyüdü. Annem bizi akşam yemeğine çağırdığında, araştırma yaparken ne tür kıyafetler giyeceğimi bile planlamaya başlamıştım.

Annemle babamın parti planlama konusunda ne kadar şamatacı olduklarını gördüğümde heyecanım tamamen kayboldu. Cumartesi günü olacakları düşündükçe tavuğunun tadı bana kül gibi geliyordu. Sephie de pek bir şey yemedi. Çabucak yemek yedik, bulaşıkları yıkadık ve odalarımıza yöneldik.

Ödevimi bitirdiğimde saat neredeyse on bir olmuştu. Yatak odamın penceresi açıktı, Mayıs sonu akşamının kir kokulu serinliğini içeri davet ediyor, odamı uyumak için mükemmel bir sıcaklık haline getiriyordu. Yorgun düşmüştüm ama bir görevim vardı.

Nellie Bly'ın kitabını açtım, yüzümü sayfaların arasına sokup kâğıdı kokladım ve yanaklarımda gezdirdim. Kitabı geri çektim ve kelimeler kabartma yazıyla yazılmış gibi davrandım, gözlerimi kapatıp parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. Gözlerimden başka okuyacak bir şey kalmadığında kitaba daldım.

Nellie Bly's ~ Trust It or Don't!

TREE MAN WHO CARRIED 13 POUNDS OF WARTS!

SUKARNO BAMBANG, A FORMER ENGINEER IN INDONESIA, IS COVERED IN BARK-LIKE WARTS THAT HAVE EARNED HIM THE NAME OF TREE MAN! HIS HANDS AND FEET ARE COVERED IN THE GROWTHS, WHICH ALSO APPEAR ON HIS ARMS, TORSO, AND FACE. HE HAS HAD THE WARTS FOR SO LONG THAT HE NOW CONSIDERS THEM A PART OF HIM.

Kitabı kapattım ve iç çektim. Sukarno ve benim konuşacak çok şeyimiz olacaktı. Bazen ben de nerede durduğumu ve sorunlarımın nerede başladığını bilmiyordum. Babamla yaşamak zorunda olmasaydık hayat daha güzel olurdu. Bunu anneme defalarca söyledim. O da bana dramatik olduğumu söylerdi.

Yatma vakti. Bedenim kısa uyumak istiyordu.

Dolabımın kucağında, büyükannemin bana diktiği, Sephie ve benim omuzlarımızı incitmeden üzerinde takla atabileceğimiz kadar kabarık, bulutlu mor yorganın içine girdim. Başımın üzerinde gerinirsem, parmak uçlarım askıları rüzgâr çanları gibi çalabilirdi. Tatlı Tinker Bell şarkıları genellikle kemiklerimi rahatlatırdı.

Uyku için her şey mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı, ama olmadı. Ve nedenini çok iyi biliyordum. Susuzluktu. İki saat önce başlamıştı ama odamdan çıkamıyordum. Babam aşağıdaki mutfakta hantal hantal dolaşüyor, çıkardığı sesler zeminimdeki ızgarayla daha da büyüyordu.

Izgara, burası odun sobasıyla ısınan cereyanlı eski bir çiftlik eviyken sıcaklığın ikinci kata çıkmasını sağlamak için yerleştirilmişti. Artık bir fırınımız vardı, bu yüzden Sephie ve ben yerdeki deliği bir casus deliğine dönüştürmüştük. Kulaklarımızı ferforje demire dayayıp annemle babamın kavgalarını, partilerini ya da iğrenç şeylerini dinleyerek saatler geçirirdik. Hatta bir keresinde boş bir yulaf ezmesi tütünün kenarlarına delikler açıp içinden sicim geçirerek bir düzeneğe bile kurmuştuk. Izgarayı çıkarır ve yulaf ezmesini delikten içeri atardık. Annem içine yiyecek koyar, biz de teneke kutuyu geri çeker ve karnımız ağrıyana kadar kıkırdarak içinde ne varsa yerdik. Bu, geri attığımız elma çekirdeklerini temizlemeyi unutana ve annem sümüklenene kadar sürdü.

Anılarla dikkatimi dağıtmak işe yaramıyordu.

Susuzluğum beni çıldırtıyordu.

Yer değiştirdim, yorgan yuvama gömüldüm. Yutkundum ama tükürüğüm emilmeden önce boğazımın yarısına kadar yuvarlandı. Dolabın kapısını açıp ızgaradan aşağı bakarsam su sebilini görebilecek olmam da işe yaramadı. Dögmeye bir fiske vurduğumda beni gözbebeklerime kadar doldurmaya yetecek sıvıya sahip olacaktım. Aslanların antilopları bu şekilde başarıyla avladığını sanıyordum, daha zayıf, etli hayvanlar daha fazla dayanamayıp su içmeye gelene kadar sulama deliğinin etrafında pusuya yatıyorlardı.

Ben o kadar aptal olmazdım.

Annem dokuz gibi yatmıştı. Hâlâ uyanık olsaydı, bana bir bardak su vermesi için bağırabilir ve babamın müdahale etmemesini umabilirdim.

O ne yapıyordu ki? Gecenin bu saatinde genellikle evin karşı tarafındaki koltuğuna kurulurdu. Bu gece, garaj ile bodruma açılan kapısı olan kiler arasında hareket ediyor gibiydi. Nefes alış veriş her zamankinden daha ağır geliyordu.

Çok susamıştım ama gidemezdim.

Bu benim bir avuç yaşam kurallarımdan biriydi, güvende kalmak için çingırdattığım o uğurlu tılsımlar.

Korunduğun yerde uyu.

Annem yattıktan sonra tuvalete gitmek için ayrılmak yok. Her ihtimale karşı yatağımın altında bir kova saklardım.

Ve kesinlikle hava karardıktan sonra su içmek yok.

11. BÖLÜM

"Sıradaki!"

Ortaokuldaki bando odamızın kendine özgü bir soyunma odası kokusu vardı; korno bölümünün tükürükleri üflemeli çalgıların içinde birikiyor, sonra da yere damlıyordu. Bu kokunun içinden geçtim, emdiğim kamışı ağızımdan çıkarıp klametimin ucuna taktım ve Bay Connelly'nin beni çağırdığı, duvarlarından biri bando odasının zeminine bakan pencerelerden oluşan küçük çalışma odasına doğru aceleyle ilerledim.

Dün gece birkaç saat uyuyabilmişim, bu da bu sabah *Dark Crystal* Muppet'ı gibi göründüğüm anlamına geliyordu. Gabriel'in otobüse binmediğine neredeyse şükredecektim. Normalde, Çarşamba günleri ilk iş olarak bando dersimin olması iyi bir nokta olurdu, bu da Bay Connelly ile takılabileceğim anlamına geliyordu. Ancak Bayan Puglisi ve Bayan Janowski'nin banyoda onun hakkında konuştuklarına kulak misafiri olduktan sonra dersim için heyecanlı değil, endişeli hissediyordum. Eğer Connelly, Clam'e yapılan saldırıda potansiyel bir şüpheliyse, onu araştırmam gerekiyordu.

"Merhaba Bay Connelly," dedim kapıyı arkamdan kapatıp yerime otururken. Heather Cawl ve ben, onun dersi bitip benimki başladığında birbirimize selam vermemiştik. O birinci sandalyedeydi, ben ise terfi şansı olmayan üçüncü. Özgeçmişimi tamamlamak için orkestradaydım diyelim.

Film yıldızı gibi sırtıttı ve banyoda kulak misafiri olduğum şeyle ilgili tüm endişelerimi yok etti. Connelly'nin bir çocuğa zarar verebilecek biri olmasına imkan yoktu. Hepimiz onu severdik. Sınıf arkadaşlarımdan çoğu ona Connelly derdi, hepsi gayri resmi, ya da Bay C.

ve evde prova etmişti. *Hey, Connelly! Geçen hafta sonu parti yaptın mı?*

En fazla bu kadar ilerleyebildim.

Garajda satılan klarnetimi işaret etti. "Kaz düdüğü nasıl?"

"Dondurma gibi tatlı." Elime aldım. Flüt çalmak istemiştim ama annemle birlikte ilçedeki tüm hurdacıları dolaşmamıza rağmen bir tane bulamamıştık. Diğer tek seçenek bu klarnet ya da davuldu - sopalar yeni alabileceğimiz kadar ucuzdu. Ne yazık ki, ruhumu kurtarmak için ritim tutamıyordum.

Connelly, en azından kafamda ona böyle sesleniyordum, güldü. "Bu çok güzel bir enstrüman, biliyorsun."

Çalışma koltuğuna çöktüm. Tanıdık bir konuşmaydı. "Gerçek bir sanat eseri."

"Artie Shaw ve Benny Goodman'ın ortak noktası neydi biliyor musun?"

"Saksafon çalacak kadar zeki değiller miydi?"

Kıkırdadı. "Bu tavırla birincilik kürsüsüne çıkamazsın."

"Ya da bu parmaklarla." Parmaklarımı ona doğru salladım. "Yine de dünya dönmeye devam ediyor."

Bu cümle, camın diğer tarafında piccolo dersi için bekleyen Charlie Kloss'un başını döndürecek kadar yüksek bir kahkaha tufanı kopardı. Zavallı çocuk, erkeklerin hangi enstrümanları çalmasının havalı olduğu konusunda bilgi almamıştı.

"Apaçi'yle başlayalım." Connelly müzik kitabımı açtı ve metronomu çalıştırdı, sonra da benim işime yarasa parıltı fişkırtan yuvarlak akort aletine üfledi. Ellerimi ilk nota için hazırladım ve yeteneksizliğimi sesimle telafi ederek şarkıya daldım.

O tatmin olmadan önce şarkıyı tam beş kez baştan sona okuduk. "İyi gidiyorsun Cassandra."

Tam adımı kullandı. Bu da hoşuma gitmişti. "Teşekkür ederim."

Alıştırma kitabımı katladı ve bana uzattı, ben ayakta dururken o da ayakta durdu. Parmaklarımız birbirine değdi. Bir kazaydı ama sanki onu yakmışım gibi elini geri çekti.

"Özür dilerim," dedim klarnetimin tuşlarıyla oynarken.

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Aramızda görünmez bir duvar varmış gibi hissediyordum ve nedenini anlayamıyordum.

"Patlamış mısır satmaya var mısınız?" Connelly bunu görmezden gelerek sordu.

Duvar.

Yutkunmaya çalıştım ama onun yerine bir tıkırtı sesi çıkardım. "Bu mu

Bu yılın promosyonu mu?"

Dördüncü sınıftan sekizinci sınıfa kadar öğrencilerin yaz boyunca yiyecek, genellikle de çikolata satarak lise öğrencilerinin her yıl sonbaharda yaptıkları bando gezisi için para toplamaları bir gelenektir. Şehirden uzakta yaşadığım için nadiren fazla satardım. Çoğu çiftlik arasında en az yarım mil vardı ve kendi çikolatalarını dükkândan alabiliyorlardı, *çok şükür*.

"Evet." Ayaklarının dibindeki karton kutuyu açtı ve ön kapağında dokuz çeşit patlamış mısırın yer aldığı parlak bir broşür çıkardı. Ellerini benimkilere değdirmemeye dikkat ederek bana doğru uzattı. "Talimatlar içinde."

Broşürü aldım ve Charlie içeri girerken ben de dışarı çıktım, gözlerim parlak resimlere takılmıştı. Gözyaşlarımı tutmanın en iyi yolu buydu. Connelly'nin bana dokunmasının neden iğrenç olduğunu bilmiyordum ama işte. Patlamış mısırı düşünmek daha iyi. Bahse girerim cornfetti aroması en iyisiydi, meyve aromalı neşeli kırmızılar, morlar ve maviler. Enstrüman deposuna doğru ilerlerken hâlâ onu inceliyordum ama klarnetimi sökmek için onu bırakmak zorunda kaldım. Elle yazılmış maskeleye bandı çantamı işaretledi, kimse ikinci el bir klarneti çalmak istemezdi.

Klarnetimi yerleştirdikten sonra, boğazım düğümlenerek bando odasına doğru baktım. Kimse gelmiyordu, bu da her yerin temiz olduğu anlamına geliyordu. İnsanların eşyalarına bakabilirdim. Kendimi bildim bileli bunu yapardım; sınıf arkadaşlarımdan sırt çantalarını, cüzdanlarını ve enstrüman kılıflarını karıştırırdım. Lip Lickers, kokladığım Twinkies, notlar bulurdum. Hiçbir şey almadım. Sadece tutmayı severdim. Bu davranışımın gurur duymuyordum, bu yüzden çok fazla düşünmemeye çalıştım.

Heather'ın klarnet çantasını çıkarmak için diz çöktüğümde nabzım iyice hızlanmıştı. Yeni Avon dudak parlaticısını orada sakladığını biliyordum. Çikolata parçacıklı kurabiye şeklindeydi. Birkaç hafta

önce, üstünü vidalamış ve arkadaşlarına içindeki iki ayrı aromayı - karamel ve çikolata- göstermişti. Sonra da çantasında fazladan kamışları sakladığı bölmeye koymuştu. Hiçbirini kullanmayacaktım, bundan oldukça emindim. Sadece tutmak istemiştim.

"Senin gibi iyi bir kız insanların eşyalarını karıştırarak ne yapıyor?"

Suçlulukla döndüm ve çikolatalı kurabiyeyi gözden uzak tutmak için cebime soktum. Clam'in kapıda durduğunu görünce şaşırdım. Kot pantolon, büyük boy kemer tokası ve 70'lerden kalma yakalı bir gömlek giymişti.

"Grupta değilsin." Bunu söylemek benim için aptalca bir şeydi ama göğsüm düşünemeyeceğim kadar yüksek sesle korkuyla çarpıyordu. Ona kimin zarar verdiğini çözme kararım birden uzak ve saçma göründü.

Clam seğirdi ve omzunun üzerinden baktı. Arkasında biri mi vardı? Arkasına döndüğünde yüzü gölgelenmişti. Yaşına göre ufak tefekti ama güçlü kasları vardı. İsterse sizi Tazmanya Canavarı gibi parçalayabilirdi, bunu her çocuk bilirdi. Yine de ondan korkmuyordum, en azından daha önce hiç korkmamıştım. Clam sadece erkekleri döverdi.

Ama bu, birlikte büyüdüğüm Clam'e benzemiyordu.

Evie'nin hikayesini düşündüm, geceyi hastanede geçirdiğini, altına bez bağlandığını. Ağzım kurudu. Bunun bir Nancy Drew gizemi olduğunu düşünecek kadar bebekmişim.

"Burada yalnız mısınız?" Bir adım daha yaklaştı.

Artık onun kokusunu alabiliyordum, giysilerindeki kızarmış yemek kokusunu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir vahşilik vardı, dehşet ve tehlike arasında bir şey.

Yanımdan kaçamadım. Kapana kısılmıştım, dizlerimin titrediğini görmemesini umarak kendimi daha da büyüttüm. "Bir adım daha yaklaşırsan seni tokatlarım."

Şimdi de *Hanedan*'da mıydım? Ama hâlâ olanlara bir anlam veremiyordum. Lilydale İlkokulu ve Ortaokulu'ndaydım, aydınlık bir odada duruyordum. Bay Connelly elli adımdan daha uzakta değildi. Charlie Kloss'un havayı yaran düzensiz notalarını bile duyabiliyordum. Ama midem aniden bir torba buz tuttu ve başım dönmeye başladı. Korkuyordum, gerçekten korkuyordum ve Clam'i hayatım boyunca tanımıştım.

Sadece bu Clam'i değil.

Başparmaklarını kemer halkalarına geçirerek alay etti. Sel pantolonu kalın bir kottu, grometleri ve fermuarı çirkin bir bakırdı. "Sana zarar verebilirim," diye fısıldadı, "ama dediğimi yaparsan vermem."

Sözleri garip geliyordu, sanki bir yankı ya da anlamadan ezberden okuyabildiği yeni bir dil gibi. Beynim yüzlerce kez açıp kapadığım elektrik düğmesi ya da klarnet çantamın altında sakladığım gökkuşadı Trapper Keeper gibi güven verici işaretler verdi. Hiçbiri işe yaramadı. Clam'de bir sorun vardı.

"Birinin sana saldırdığını biliyorum," dedim.

Durgunlaştı ve berraklaştı, sanki renkleri daha parlak hale geldi. "Bir bok bilmiyorsun."

"Kim yaptı bunu?" diye sordum. Bir anda ağızımdan çıkıverdi. enem kilitlenmiş gibiydi ve tam bir nefes alamıyordum.

Clam bir şey söyleyecekmiş gibi ağızını açtı ve sonra kapattı. Bu hareket bir körük gibi çalışarak gözlerindeki çılgın ateşi yaktı. Biri Clam'in canını yakmıştı ve aynısını bana da yapacaktı.

Charlie milyonlarca kilometre ötedeki piccolo dersinde ciyaklamaya devam etti ve ben bağıramadığımı fark ettim, çünkü hiçbir şeyi büyütürsem kendimi aptal gibi hissederdim. Clam gözlerimdeki teslimiyeti görmüş olmalıydı, çünkü daha da yaklaştı. Geri adım attım ve tam olarak içeri itilmemiş bir kornet kutusuna takıldım. Düşüşüm bir zil yığınının yere çarpmasına neden oldu.

Ana bando odasında bir kapı açıldı. Ayak sesleri bize doğru koşuyordu. Bay Connelly kapı aralığında belirdi, gözleri kocaman olmuştu. Onu orada gördüğüm için rahatlayıp ağlayabilirdim.

"Tanrım, Cassandra, iyi misin?"

Başımı salladım ve zilleri dizmek için ayağı fırladım. Sağ bileğim üzerine düştüğüm yerden sızlıyordu ve yara izim hızla atan kalbimle birlikte nabız gibi atıyordu. Bir anda kendimi bu kadar utanmış hissetmekten nefret ediyordum.

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Dikkati Clam'e kayınca Bay Connelly'nin yüzü gerildi. "Bay Clamchik, size teklif ettiğim bahçe işlerini kabul etmeye karar verdiğinizi varsayabilir miyim?"

Clam'in omuzları çöktü ve başparmakları ilmeklerinden düştü. Bay Connelly onun havasını öylece indirdi, tüm kötü havayı

balonundan dışarı çıktı. "Hayır," dedi Clam, Bay Connelly'nin yanından iterek.

Bay Connelly bana dönmeden önce onun gidişini izledi. "İyi olduğuna emin misin Cassandra?"

Gözyaşlarımı geri kırdım. Connelly'nin beni ağlarken görmesini istemiyordum çünkü bu aptalcaydı, her şey çok aptalcaydı. Az önce ne olduğunu bile bilmiyordum. "Evet, klarnetimi kaldırıyordum. Charlie'nin dersi bitti mi?"

"Erken bitirsek iyi olur." Bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Seninle sınıfa kadar yürümemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Connelly geçmeme izin vermek için kenara çekildi. Bacaklarım hâlâ titriyordu ama patlamış mısır broşürümü ve Trapper Keeper'ımı aldım, bir ayağımı diğerinin önüne atarak çıkışa doğru ilerledim.

Clam'in bana hayvan gibi davranmasının yarattığı berbat paniği üzerimden attım. Kimse görmemişti.

Endişeli bakışlı bir sekreter beni müdürün odasına çağırmadan önce dördüncü ders olan yurttaşlık bilgisine kadar gelebildim.

12. BÖLÜM

Bayan Janowski'ye doğru yürürken el ve ayak parmaklarım kaşınıyordu. Daha önce hiç çağrılmamıştım. Onu ve Bayan Puglisi'yi banyoda gözetlediğimi biliyor muydu? Kalbim sıkıştı. Belki daha da kötüydü. Belki Connelly onlara Clam'in bu sabah alet odasında garip davrandığını söylemişti. Onu ihbar etmem için beni tanık olarak mı çağırıyorlardı? Clam'in koridorun sonundaki Bayan Janowski'nin odasından somurtarak çıktığını gördüğümde bu teori güç kazandı. Gördüğüm manzara karşısında ürperdim. Bana doğru bakmadı.

Sekreter beni doğruca telefonla konuşmakta olan müdürün odasına götürdü.

"Az önce içeri girdi," dedi Bayan Janowski telsizden. Kulaklarım yandı. *Telefonda kiminle* konuşuyordu?

Ben mi?

Telefonu kapattı ve masasının önündeki sandalyeyi gösterdi. I Sanırım içine çökmüştüm ama vücudum soğumuştı ve artık gerçekten hissedemiyordum.

"Seni neden buraya çağırdığımı biliyor musun Cassandra?"

Tam adım onun ağzında, Bay Connelly'ninkinde olduğu kadar kulağa hoş gelmiyordu.

Connelly'ninki kadar güzel gelmiyordu. "Hayır, hanımefendi."

Dudakları gerildi. "Benim için ceplerinizi boşaltır mısınız?"

Düşüyordum, kendi içimin derinliklerine iniyor, gözlerim olan deliklere doğru bakıyordum. Heather'ın çikolata parçacıklı kurabiye pudrası hâlâ ön sağ cebimdeydi, Clam beni şaşırttığı anda onu ittiğim yerde. Kot pantolonumdaki dış hatlarına baktım, sonra tekrar Bayan Janowski'ye baktım. Çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Soğuk plastiği çekip çıkardım ve ona uzattım.

"Bu senin mi?"

Başımı salladım, saçlarım gözlerime düşüyordu. Kesinlikle değildi. "Kime ait bu?"

"Heather," diye fısıldadım.

"Cawl?"

"Evet, hanımefendi." Utanç tamamlanmıştı. Gözyaşları tehdit ediyordu ama onları bastırdım.

Bayan Janowski bir an için yüzünü ellerinin arasına aldı.

Kısa bir an için beni bırakacağını sandım. "Çavuş Bauer'i aradım," dedi.

Nefes alışım onu ürkütecek kadar yüksekti.

"Seni hapse götürmeyecek," dedi şaşkınlığımı yanlış anlayarak. "Sadece bunu bir daha yaparsan ne olacağı hakkında seninle konuşacak. Hırsızlık yapmana şaşırdığımı söylemeliyim Cassandra. Sen benim en iyi öğrencilerimden birisin. Evde bir şeyler mi oluyor?"

Kelime bir gülle gibi fırladı. "Hayır."

Bayan Janowski'nin gözleri parladı. Bir an için her şeyi berbat ettiğimi düşündüm. *İnsanlar ne kadar yaratıcı olduğumuzu anlamayacak*, derdi babam hep. *Onlara nasıl yaşadığımızı anlatırsan, bizi ayırırlar, siz çocukları yabancılarla yaşamak zorunda bırakırlar. Bunu istiyorsan senin seçimin, ama ben kesinlikle istemiyorum.* Ama ev hayatımla ilgili başka bir soru sormadı. "Heather'dan çaldığın için ondan özür dilemen gerekecek. O şu anda

hemen şimdi."

O anda Tanrı bile gözyaşlarımı durduramazdı. Clam neden beni ispiyonlamıştı? Dudak parlatıcısını saklamayacaktım ama Bayan Janowski buna inanmazdı. Bauer da inanmazdı. *Sadece koklamak, ona sahipmişim gibi davranmak istiyordum.* Evet, doğru.

"Son olarak, bugün okuldan sonra ceza alacaksın." Bayan Janowski'nin sesi daha nazikti. "Ama bunu siciline not etmeyeceğim Cassandra. Ağlamayı kes artık. Hepimiz hata yaparız. Tekrarlamazsan bir şey olmaz."

Başımı salladım, perişan haldeydim. Hayatımda hiç ceza almamıştım. Sephie de öyle. Ceza, ailelerin olaya karışması demektir ve babam çok net konuşmuştu: Radarın altında kal. Bu kesinlikle Sephie'nin kimya dersinden kalmasından daha kötüydü. Güneş Bayan Janowski'nin penceresinin dışında parlıyordu, parlaklığı gerçeküstü idi. Bunu bile hak etmediğimi hissediyordum.

Şuna bak. Çavuş Bauer'in siyah-beyaz arabası geldi. Çağrı geldiğinde yakınlarda devriye geziyor olmalıydı.

"İşte orada," dedi Bayan Janowski. Sesi yine iş konuşur gibiydi.

Heather ofise ondan önce gelmişti. İçeri alınırken o da benim gibi korkmuş görünüyordu. İçimde hızlı ve sıcak bir kıskançlık yandı ve sonra eridi. Buradan elini kolunu sallayarak çıkacaktı.

"Bayan Janowski?" dedi.

Müdür beni işaret etti. "Cassandra'nın size söyleyecek bir şeyi var."

Heather'la göz göze gelemiyordum. Bayan Janowski'nin masasının kenarındaki plastik çikolatalı kurabiye kabını kaptım ve uzattım. "Dudak parlatıcısını aldım. Özür dilerim."

Heather kabı elimden aldı ama hemen bir şey söylemedi.

Ona bir göz attım. Dudak parlatıcısına bakıyordu, kaşlarının arasında bir çizgi vardı.

"Üzgün olduğumu söyledim," dedim.

"Bunun bende olduğunu unutmuşum." Bayan Janowski'ye baktı.

"Gidebilir miyim?" "Evet, Heather. Teşekkür ederim. Ve sizinle paylaşmam için bir neden yok.

sınıf arkadaşlarınıza burada neler olduğunu anlatın."

Muhtemelen Bayan Janowski iyi niyetliydi ama ortaokulun nasıl işlediğini anlamadığı kesindi. Yeni lakabımın ne olacağını merak ediyordum.

Çavuş Bauer içeri girerken Heather çıktı. Başını eğerek beni incelemekten önce dönüp onun gidişini izledi. Parçaları bir araya getirdiğini gördüm. Bayan Janowski onu çağırdığında adımı söylememiş olmalıydı.

Öğrencilerimizden biri hırsız. Gelip ona İsa korkusu aşılayabilir misin?

Benim için zevk.

"Sen Donny'nin kızı mısın?"

"Evet," dedim. Bakışlarımı onunkilere kilitledim. Bayan Janowski ve Heather'ın önünde utanmıştım ama onun için utanmayacaktım. Babamın partisinde Kristi'ye ne yaptığını gördüğümü hatırladım, iki büklüm olmuşlardı, gözleri kapalı, tenleri terli ve çorbamsı

Kokuyordu, üzerinde sadece gümüş kol saati ve iterken metalik bir *tink tink* sesi çıkaran künyesi vardı.

Bauer, Bayan Janowski'ye, sanki onu kendi ofisinden kovabilirmiş gibi, "Bundan sonrasını ben hallederim," dedi.

"Sakıncası yoksa kalacağım," dedi.

Ona sarılmak istedim. Babamla Küçük John'un Yeri'nde sikişmekten bahsetmişlerdi. *Sikişmek, mantarlar ve veba gibi her birkaç yılda bir.* Ben sadece o kaba kısımları duymuştum, kelimeler akortsuz piyano gıcırtiları gibi gıcırıyordu.

"Benim için hepsi aynı," dedi Bauer, masasının kenarına tünemişti, şapkası elindeydi. Gömleğinin cebinden bir kalem çıkardı ama kâğıda uzanmadı. Sadece kalemin üzerindeki düğmeye bastı. *Tık tık. Klik klik.* "Çalmanın yanlış olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." *Babamın partisinde yaptığın şeyin de yanlış olduğunu biliyor musun?*

"Neymiş o?" *Tık tık. Tık tık.*

"Evet."

"Baban kızının bir hırsız olduğunu duysa çok üzülürdü," dedi. "Sence de öyle değil mi?"

"Evet." *Ama sadece başını belaya sokabileceği için.*

"Bunu bir daha yaparsan, islahevini boylarsın." *Tık tık. Klik klik.*

"Bunu istiyor musun?"

"Hayır, efendim."

Bana bakışından, daha fazla utanmamamdan hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Utanıyordum da ama dediğim gibi, bunu görmesine izin vermeyecektim.

"Pekâlâ," dedi sonunda.

13. BÖLÜM

Geçen yıl Onur İngilizcesi dersinde *Scarlet Letter*'ı okumuştuk. Bayan Janowski'nin odasından çıktıktan sonra kitabı yepyeni bir seviyede anlamıştım. En kötüsü, günün geri kalanında çocukların bana bakışları değildi. Bay Kinchelhoe gibi birkaç öğretmenin bana ekstra iyi davranmasıydı. Acıma duygusu, ispanağın Temel Reis'i beslemesi gibi aşağılanmayı besliyordu. Yine de günü atlattım ve derslerin sonunda cezaya gitmek için uzun bir mil yürüdüm. Oraya vardığımda, hayatım buna bağlıymış gibi ödevime odaklandım.

Beni kimin alacağını bilmiyordum, annem mi babam mı?

Açıkçası annemin olmasını istiyordum ama onun ne kadar üzüleceğini görmek istemiyordum. Ona ne yaptığım gerçeğini de söyleyemezdim, çünkü başkasının eşyalarını koklamak zorunda hissetmem onu çok üzecekti. Bunu düşündükçe, babam olmasını daha çok umuyordum. Kızacaktı, öfkelenenecekti ama bu Sephie'nin öfkesini biraz olsun dindirecekti.

Gözaltı kapısından içeri girdiğinde onu gördüğüme neredeyse sevinecektim.

"Haydi," diye homurdandı, oda monitörüne bakma zahmetine bile girmeden.

Kitaplarımı ve Trapper Keeper'ı toplamak için çabaladım. Çıkarken öğretmene, "Teşekkür ederim Bayan Cunniff," dedim. Okuduğu kitaptan başını kaldırmadan başını salladı.

Babam sert adımlarla ön kapıya doğru yürüdü. Koşularını bitirip soyunma odalarına giden çocuklar ve birkaç sekizinci sınıf öğrencisi dışında koridorlar çoğunlukla boştu.

projelerde çalışmak için geç kaldım. Gabriel'in cezadan ıktığıma şahit olmadığı için çok mutluydum.

Babamın ruh halini okumaya çalıştım ama çok hızlı yürüyor ve hiçbir şey söylemiyordu. En kötüsüne hazırlandım. Darbelerime katlanacaktım, şikayet etmek yok. Cezalı olacaktım ve fazladan ev işleri yapacaktım. Bununla başa ıkabilirdim. Muhtemelen Sephie bebek bakıcılığı işlerini alacaktı, çünkü ben zor durumdaydım ve paraya benden daha çok ihtiyaı vardı.

Okulun dışındaki güneş kr ediciydi. Sephie'nin minibüsün n koltuğunda oturduğunu fark etmem bir saniye sürdü. Yüzü asık görünüyordu. *Hay aksi*. Tamam. Bu düşündüğümden de kötüydü. Yan kapıyı açtım ve içeri kaydım. Sephie arkasını dönmedi. Babam sürünerek koltuğuna oturdu.

Dönüp yüzünde geniş bir sırtış belirmeden önce bir süre öylece oturduk. "Seni oradan kurtardım, değil mi?"

Sağ elini havaya kaldırdı ve Sephie ona bir beşlik aktı. Elini bana çevirdi, avuç içi dışarıdaydı ve ben de aynısını yaptım, kafam karışmıştı.

"Suçlu kızım," dedi kıkırdayarak. "Sanırım dudak parlatıcısına gerçekten ihtiyaın vardı."

Sephie bana döndü, başını salladı, gözleri irileşmişti. "Geri vermek zorunda mıydın?"

"Evet," dedim. Beynim dönmeye başlamıştı. "Kızmadın değil mi baba?"

Minibüsü çalıştırdı ve geri vitesine taktı, dikiz aynasından bana baktı. "Bir daha yaparsan kızarım ama herkes hata yapabilir. Ayrıca, Bauer'i getirmeleri saçmalık. Ben saçmalıklarla uğraşmam."

Bayan Janowski'nin ofisine ağrıldığımdan beri kalbimi saran buzlar eridi. "Sağ ol, baba."

"Evet. şimdi biraz alışveriş yapalım. Parti için stok yapmamız gerek."

Nefesim kesildi. Bu onun iyi ruh halini açıklıyor. şey, ben de

o.

"Ne almamız gerekiyor?" Sephie sesini yükseltti.

Babam listesini kaldırmış, araba sürerken okuyordu. "Viski, bira, karışımı, patates cipsi, peynir ve söğüş et."

Midem homurdandı. Partiler sırasında iyi yemek yememiz gerekiyordu, en azından bu da bir şeydi. Yolculuğun havasına girmeye başlamıştım. "Eve dönerken arabayı Sephie mi kullanacak?"

"Bu harika bir fikir! Ne dersin Pers?"

Omzunun üzerinden bana ters ters baktı. Sephie otomatik vitesle oldukça iyi bir sürücüydü. Ama bu büyük metal fitilin içinde, vites değiştirmek için top tepeli bir vites kolu varken? O kadar da değil. Bu konuyu açtığım için kendimi küçük hissettim ama bunu ona yardım etmek için yaptığımı söyledim.

Babam onun bakışlarını yakaladı. "Pratik yapmak mükemmelleştirir, Persephone." "Peki," dedi Sephie, arabayı park ettiğimizde keyfi yerine gelmişti.

Tootsie Pops veren bir içki dükkanı. On beş yaşında olabilirdi ama dişleri benimkinden daha tatlıydı. O sırada otoparkta Lilydale polis aracını gördüm. Bileğimdeki deriyi burktum. Bunun Çavuş Bauer olma ihtimali neydi?

Neredeyse dolu olan park yerinde iki boş yer vardı. Biri beyaz bir sedanın yanında, diğeri de polis arabasının yanındaydı. Babamın sedanın yanına park edeceğinden emindim ama o polis arabasının yanına park etti. Kontağı kapattı, minibüsten indi, kapıyı kapattı ve polis arabasının yolcu tarafındaki camına vurdu. Polis memuru açmak için uzandı.

Evet. Bu Çavuş Bauer'di.

"Merhaba Donny," dedi babama. "Sizin için ne yapabilirim?"

Babam pencereden içeri doğru eğildi. Karşılıklı konuştular ve ardından ortak bir kara kahkaha attılar. Sephie ve ben minibüsten inmiş, babamın arkasında bekliyorduk. Babam Çavuş Bauer'in bize hitap edebilmesi için kenara çekildiğinde Sephie elimi tuttu.

"Bir günde iki kez, kızım," dedi bana. "Baban ve ben seni bir daha resmi bir sıfatla görmeyeceğim konusunda anlaştık. Bu doğru mu?"

"Evet," dedim, kelime ağzımda geveleyerek. İkisi de rol yapıyor, Endişeli Yetişkinler rolünü oynuyorlardı. Çoğunlukla parti hakkında konuştuklarından emindim.

Sempozyumu, işkence ve uzaylı kaçırma söylentilerini, Clam'in ne kadar şeytanlaştığını, Evie'nin oyun zamanı posterlerini boyamasını düşündüm. *Çocukluğumu çalmalarına izin vermeyeceğim.* Gözlerinin üzerimde olmasını istemiyordum ama gerçeği bilmem gerekiyordu. "Çavuş Bauer, neden sokağa çıkma yasağı var?"

Babam bana ters ters baktı.

Sephie daha da yaklaştı ama ben geri adım atmayacaktım. Çavuş Bauer'in aynalı güneş gözlüklerinde kendi yansımamı inceledim. Sivrisinek boyutunda ve baş aşağı duruyordum, ben ve Sephie güneş ışığının her birinde mükemmel bir daire oluşturmasını engelleyen iki lolipop kafasıydık.

Bauer sonunda konuştu. "Çok ciddi bir şey yok. Çocukların etrafta koşuşturup başlarını belaya sokmalarına gerek yok." Yüzünü babama doğru çevirdi. "Kızlarınıza göz kulak olun, duydunuz mu?"

Babam iki sert parmağıyla alnına dokunarak onu selamladı.

Otoparkın karşısında olsaydınız, babamla Çavuş Bauer'in o anda birbirlerine attıkları bakışı, birinden diğerine hızlı bir gülümsemeyi kaçırdınız. İkisi de bir sırrı paylaşıyordu, sarmal ve ıslak bir şey. Güneş bir lav topu gibi parlıyor olsa da bunu görmek bir kazak giyme isteği uyandırdı bende.

"Gitsem iyi olacak," dedi Çavuş Bauer, arabasını gümbürdeterek. "Görünüşe göre siz kızlarla Cumartesi günü görüşeceğiz!"

Sephie, her zamanki kibarlığıyla, "Kulağa hoş geliyor," dedi. Ben ters ters baktım.

Babam kruvazörün üstünü tokatladı ve Çavuş Bauer'in uzaklaşabilmesi için geri çekildi. Park yerinden çıktığında babam kolunu Sephie'ye doladı. "İşte böyle yapacaksın, tatlım. Eğer polis partideyse, partiyi basmazlar, değil mi?"

Sephie ona gülümsedi. "Mantıklı."

Aynı anda hem iğrenmiş hem de kıskanmıştım. Babamla bu şekilde oynamasından nefret ediyordum ama kabul etmeliydim ki babamın gözdesi olmanın bazı avantajları vardı. Onları içki dükkânına kadar takip ettim, babamın kolu hâlâ Seph'in üzerindeydi. Buna değip değmeyeceğini tartarken ona nasıl yağ çekebileceğimi düşünüyordum, o kadar dalmışım ki viski reyonunda gezinen adamı görmedim, ta ki onunla çarpışana kadar.

"Özür dilerim!" Bu kelime ağızımdan çıkarken aynı anda çiğim gelmiş gibi titriyordum.

Goblin'le yüz yüze duruyordum.

Alışkanlıktan nefesimi içime çekip tutarken, onun hakkında duyduğum her söylenti bir dalga gibi üzerime hücum etti. *Hayvanlara işkence ediyor. Şeytana tapıyor. Parmak yiyor. Kanın tadına baktığında çılgına döner ve bir iblise dönüşür. Eskiden bir futbol yıldızıydı.*

korkunç bir araba kazası geçirmiş ve kafasının tepesi kopmuş, bu yüzden her zaman şapka takıyor. Evde tek başına oturuyor ve bir sandalyede sallanıyor, karavanından sadece yiyecek ve bira almak için çıkıyor.

Goblin'in yem şapkası kulaklarına kadar çekilmiş, çukur gözleri şapkanın siperliği altında gölgelenmişti. "Bana Basma" yılanına benzeyen kurtlu bir dövmesi vardı. Başı yakasından dışarı yaladı, sonra koluna dolanarak tekrar ortaya çıktı. Gömleğinin altında nasıl görüldüğünü, nerede bittiğini merak ettim. İri yarı ve fıçı göğüslüydü ama kilolu değildi.

Daha önce ona hiç bu kadar yakın durmamıştım.

Ekşi bir ihtiyar gibi değil de, babamın sabahları duş almaya fırsat bulamadan yaptığı ilk iş gibi koktuğunu fark ettim. Goblin hakkında bunu bilmek beni utandırmıştı. Kendimi gülerken buldum ama hemen yuttum. Yerde kalmadı, siyah yağ ve pis kokuyla dolu bir geçirme olarak yükseldi.

İşte o zaman hala nefesimi tuttuğumu fark ettim. Nefesimi bir hışımla dışarı verdim.

"Affedersiniz," dedim, Goblin'in bakışlarına yakalandım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Ben.

"Cassie, arkamda dur." Babam omzumu sıktı ve Hayatımda ilk kez onun dokunuşunu memnuniyetle karşıladım. O kadar güçlü bir minnettarlık duydum ki bir an için öfkelendiğimi sandım.

"Elbette baba." Sözlerim resmiydi, tuhaftı ama büyük bir sahnedeydik ve hiçbirimizin provasını yapmadığı bir oyunu oynuyorduk. Babam bunu hissetti. Goblin de öyle.

Birbirlerine baktılar, ikisi de geri adım atmadı, sinirleri gerilmişti. Goblin'in evi en yakın komşularımızdan biriydi ama annem ve babam ne ondan ne de eski Swenson evine taşınan Gomez ailesi dışında çevremizde yaşayan diğer insanlardan hiç bahsetmezlerdi. Babam en iyisinin içe kapanmak olduğunu söylüyordu ama Goblin'i tanıdığı belliydi, gözleriyle birbirlerini yumrukluyorlardı.

Goblin ağırlığını bir bacağından diğerine veriyor, boğazının arkasından yumuşak, tekrarlayan bir ses çıkarıyordu, *cuk-cuk-cuk* gibi gergin bir tik. Babamla ilgili bir şey onu çok rahatsız ediyordu.

Önce Goblin söze girdi. "Köpeğimi gördün mü?" diye mırıldandı.

Babam cevap vermeden önce bir süre bekledi. Goblin'in yetkinin kendisinde olduğunu bilmesini istiyordu. "O şeyi bağlı tutmalısın. Arabaları kovalıyor."

"Sana onu gördün mü
diye sordum?" "Hayır."

Goblin bunu çiğniyor, çekirdeğini kabuğundan ayırıyor, sonra da hepsini tükürüyor gibiydi. Babamı itip kakarak yanından geçti, ama babam ayaklarının üzerinde sağlam durarak Goblin'in eli boş gidişini izledi.

"İkiniz de asla onun evine gitmeyin. Köpeği uyuz bir şey," dedi babam, gözleri Goblin'de kalmasına rağmen bizimle konuşarak. "Onu geri getireceğime vururum daha iyi."

Omzumu bir kez daha sıktı ama bu seferki farklıydı. Beni test ediyordu, sonunda ekibine katılmaya niyetli olup olmadığımı görmek istiyordu ve bana baktığında gözlerindeki sahiplenme duygusu bunu doğruluyordu.

"Ben adamdan bahsediyorum, köpekten değil," dedi.

BÖLÜM 14

Akşam yemeği neredeyse Şenlik gibiydi. Babam Goblin'le yaşadığı tuhaflığı atlatmıŐtı ve iş *başındaydı*. Anneme beni okuldan nasıl kurtardığını anlattı, anlattığına göre neredeyse Butch Cassidy ve Sundance Kid olmuŐtuk. En küçüğünü kurtarmanın yanı sıra, parti için annemin listesindeki her Şeyi aldığını ve kupon kullanarak annemin parasından tasarruf ettiğini söyledi.

Ona Goblin'den bahsetmemiŐti ama belki de fırsat bulamamıŐtı çünkü yeni sokağa çıkma yasağından söz ettiğinde annesinin yüzü fermuar çekmiş gibi kapandı.

"Lilydale'de sokağa çıkma yasağı mı var?"

Babam büyük bir kaŐık dolusu patates püresi almış ve neredeyse ağzına götürmek üzereyken durmuştu. "Evet. İki çocuk kaçıırıldıklarını iddia etti." "İddia ettiler" kelimesini sirkeye batırılmış gibi tükürdü. "Güya sadece biri polise gitmiş."

Ağzım açık kaldı. *İki* çocuk. Bu doğru değildi.

Annemin hayatından bir yıl uçup gitmiş gibiydi. Bana ve Sephie'ye döndü. "İkiniz de bu konuda bir Şey biliyor musunuz?"

Sephie omuz silkti.

"Sadece Clam olduğunu duydum. Mark Clamchik," diye düzelttim, annem Şaşkın Şaşkın bakınca. "O sekizinci sınıf öğrencisi."

"Zavallı çocuk," diye mırıldandı annem.

"Eğer doğruysa bile," dedi babam. "Çocuklar yalan söyler."

"Kaçıırıldıktan sonra hastaneye kaldırıldığını duydum," diye önerdim, tam olarak ne söylediğimden emin değildim. "Tecavüz" kelimesini kullanmak istememiştim ama kaçıırılmanın ne anlama geldiği konusunda da yüzde yüz net değildim.

"Bir arkadaşımın annesi hemşire," diye devam ettim. "Clam'in durumunun kötü olduğunu söyledi."

"Diğer çocuk kim?" Annem sordu.

Hepimiz babama baktık. Yemeğine yumulmuştu, bu kez inek ciğerine yönelmişti. Bu şeyi çok severdi, içindeki demirin ona süper güçler verdiğini söylerdi. Dokusu bende öğürme isteği uyandırdı. Islak bir kitabı çiğnemek gibiydi.

"Bir Hollow çocuğu daha," dedi babam.

Sephie seğirdi, benim hissettiğim kadar ürkmüş görünüyordu. Eğer babamın söyledikleri doğruysa, bu ikinci çocuğun da bizim otobüse bindiği anlamına geliyordu.

"Onun adı ne?" diye sordum.

Babam çiğnemeye devam etti.

"Adı ne?" Tekrar ettim.

"Bu başkalarını ilgilendirir," dedi babam, gözleri kayarak. Bir şeyler sakladığı belliydi. Bunun Çavuş Bauer ile paylaştıkları sırla bir bağlantısı olup olmadığını merak ettim.

"Bu kadar yeter," dedi annem. "Başkalarının sorunları hakkında spekülasyon yapmayacağız." Turp kasesine uzandı ve kiraz kadar parlak ve dolgun bir tane çıkardı. Turpu kendisi yetiştirmişti. Ispanakla birlikte yılın ilk mahsulüydü. Isırdı.

Çıtırtı Sephie ve beni zıplattı.

Sephie ve ben akşam yemeğini temizlerken annem ve babam oturma odasına geçtiler. Annem not vermek için bir yığın kâğıt çıkardı, babam da hemen her gece yaptığı gibi televizyonun karşısına geçti. Çok fazla televizyon izlerdi. Sanırım pek çok insan izlerdi. Belki de onun gibi, hayatlarının kendilerine bir kutu içinde sunulmasını tercih ediyorlardı.

"Diğer çocuğun kim olduğunu biliyor musun?" Sephie'ye sordum.

Bulaşıkları yıkamayı teklif etmişti, ben de kurulayıp kaldıracaktım. Lavabonun kapağını kapattı ve sıcak suyu açmadan önce biraz yeşil Palmolive sıktı. "Çok fazla söylenti var ama bunlar sadece dedikodu. Clam otobüste iyi görünüyordu."

Artan patatesleri plastik bir kaba sıyırdım, işim bittiğinde spatulayı yaladım. "İyi görünüyor ama eskisi gibi değil. Bugün grup odasında beni köşeye sıkıştırdı."

"Clam mi?"

"Evet," dedim. "Farklı olması dışında."

Bir süre bunu düşündü, suyu köpürterek kabarcıklar oluşturdu. "Dudak parlatıcısını neden çaldın?"

"Ben çalmadım." Plastik kasenin üstüne folyo yerleştirdim. "Sadece görmek istedim. İşte o zaman Clam beni buldu. Hiç düşünmeden parlatıcıyı cebime attım."

"Ne? Neden Bayan Janowski'ye söylemedin?"

"Çünkü bu kulağa çaldığımı söylemekten daha aptalca geliyor."

Sephie annemin bize öğrettiği sırayla bulaşıkları sıcak, sabunlu suya daldırmaya başladı. Önce bardaklar, böylece iz bırakmazlardı. Sonra gümüşler. Tabaklar ve kâseler ondan sonra gelirdi, tencere ve tavalar en son, çünkü her şeyi yağıyorlardı.

"Özür dilerim," dedi Sephie sonunda.

Ellerimi beline doladım ve sıktım. "Teşekkürler." "Bırak beni!" dedi gülerek. "Hey, bana yardım edeceksin

Bu gece yine ders çalışacaksın, değil mi?" "Ayılar ormana kaka yapar mı?"

Yatak odama dönmeden önce Sephie'nin kafasına sığabilecek tüm kimyayı tıktırmıştım.

Gece nemliydi, mürekkep rengindeydi. Bir fırtına yaklaşıyordu, havadaki sıcak ve elektrik kokusunu alabiliyordum. Kesinlikle yatağın altına uzanmam gereken bir geceydi ama bunu yaparsam yastığımı çevirip altındaki serinlikten faydalanamazdım. Bu yüzden dolabı seçtim ve uykuya daldığımda bir sivrisinek beni bulup vızıldasa ve yapış yapış tenime girse bile kararına sadık kaldım.

Sıcaktan ve böceklerden uzaklaşmak için yazımı hayal ettim. Yarın benim için yedinci sınıfın son günüydü. Yakında polenleri yakalamak için ellerimi açmış mısır sıralarının arasında koşuyor olacaktım, hava yeşil meyve suyu ve toprak kokusuyla patlayacaktı. Yaz demek, her şeyin meyve ve çiçeklerle patlaması demekti. Gül kuvars rengindeki bulutlar tepemizde kabarırdı ve Sephie ile ben o kadar hızlı pedal çevirirdik ki kendi esintimizi yaratırdık.

Hava, gizli orman ve su böceği bataklıklarının kokusuyla zengin ve baharatlıydı.

Belki Gabriel de bize katılmak isterdi. Onu düşündüğümde utanç kalbime geri dönme tehdidinde bulundu ama buna izin veremezdim. Gabriel dudak parlatıcısını bilmiyor olabilirdi ve bilse bile kendimi açıkladığımda beni affederdi. Sephie affetmişti. Belki de bu hata yüzünden birbirimize bağlanır ve aşık olurduk.

Bana kağıttan uçak kolyesini verirdi.

Ama okul bittikten sonra onunla nasıl iletişimde kalacaktım? Kazara ona rastlamamın imkanı yoktu. Farklı çevrelerdeydik, biliyor musun? Bu yaz onunla karşılaşmamın tek yolu onun kilisesine katılmamdı ki bu da pek olası görünmüyordu. Biz ateist bir aileydik, en azından babam öyle söylüyordu. Nedenini sorduğumda, "Vietnam'da tek tanrının güneşin bir gün daha doğması olduğunu fark ettim. Hayatta kalırsam bir daha asla güneşin doğuşunu hafife almayacağıma yemin ettim."

Başlangıçta iyiymiş ama bir süre sonra gündoğumunun pek çok çeşidi varmış ve hepsi aynı görünmeye başlamış.

Yani bizim evde hiçbir şeye tapmak yok.

Hayır, okul bitmeden Gabriel'le bağlantı kurmak için bir günüm vardı - yarın - ve bunu yapmanın aklıma gelen tek yolu yıllıkımı ona imzalatmaktı. Bu fikir bütünüyle aklıma geldi. Planımı yaptıktan sonra, sivrisinek olsun ya da olmasın, hemen uykuya dalabildim.

Bir sıçrayışla uyandım, kanım bir uyarı pompalıyordu. Beni neyin uyandırdığını bilmesem de nefesimi tuttum. Saatim dolap kapısının dışındaydı. Saati görmek için açmam gerekiyordu ama derimin altındaki bir şey bana kıpırdamamamı söylüyordu.

Gök gürültüsünün sesi ciyaklamama neden oldu ama sonra rahatladım. Bir fırtına.

Beni uyandıran buydu. Hava nihayet bozmuştu. Kokladım, soludum yakın tatlılığını bir bahar yağmurunu.

Sıcaklık birkaç derece düşmüştü. Yüzümde bir gülümsemeyeyle yorgan yuvama sokuldum.

Ama sonra *klibi* duydum.

Ve bir tane daha.

Klip.

İki tane daha.

Klip. Klip.

Çok yakından geliyordu. Babam zemin ızgaramın hemen altında tırnaklarını kesiyor olmalı.

Ben uyanmadan önce kaç tırnak kesmişti? Merdivenlerin dibine gelmeden önce kaç tane kalmıştı? Sessizlik çatırdıyordu. Kol kıllarım elektriklendi. Onları düzelttim, kalbimin kan çarpıntısını susturmaya çalıştım.

Makasın mutfak tezgâhına çarpma sesi beni ürpertti. Babam merdivenlerin dibine doğru yürüdü.

Aralık ayından beri bunu ara sıra yapıyordu. Annem de aynı ay yıllık danışmanı olarak işe başlamıştı. Bu, geç saatlere kadar çalıştığı anlamına geliyordu ve eve geldiğinde o kadar yorgun olurdu ki, yatağa sendeleyerek girerdi.

Annemin olmadığı bazı geceler, her gece değil ama bazı geceler, babam tırnaklarını keser ve sonra merdivenlere doğru sürünürdü, her döşeme tahtası nerede durduğunun bir haritası gibi inlerdi.

Merdivenlerin dibine kadar yürür ve orada dakikalarca dururdu, ayağını asla ilk basamağa koymazdı. Benim yatak odam merdivenlerden ilk çıkılan odaydı, Sephie'ninki ise koridorun sonundaydı. Aramızda çoğunlukla depo olarak kullanılan bir oda vardı. Babamın depodan ne istediğini bilmiyordum ama gün içinde onu almayı bir türlü hatırlayamaması kendimi bir hayaletli evde kapana kısılmış gibi hissetmeme neden oluyordu.

Merdivenlerin dibinde ilk kez durduğunda, normal bir kız gibi yatağımın üstünde uyuduğum son geceydi. Babam o gecelerin hiçbirinde o ilk basamağın ötesine geçmemişti ama geçebilirdi.

Bu gece yapabilirdi.

O gecelerden birinde, beni ve Sephie'yi uyandırmaktan endişe ediyorsa, alması gereken şeyi almasının sorun olmayacağını haykırmam gerektiğini biliyordum,

Merdivenlerin dibinde pusuya yatmak, gitmek için en kötü yoldu. Ama ağzımı açamadım. O perili ev hissi bana izin vermiyordu. Sonra sabah olur, güneş pırıl pırıl ve güvenli bir şekilde doğar ve ben merdiven olayını gündeme getirmek için tek bir iyi neden bulamazdım.

Ama hemen buraya geri döner, yatağımın altında ya da dolabımda titrer, neden bu konuyu açmadığımı merak ederdim çünkü babam orada, merdivenlerin dibinde duruyordu, onu neredeyse tahtaların ve duvarların arasından görebiliyordum. Yüzünü tam olarak seçemiyordum ama nasıl görüneceğini biliyordum, içmekten yarı silinmiş, vücudu sallanıyordu.

acele et, sabah

Korku zehrinin yayılmasını engellemek için kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Bahse girerim Clam kaçırıldığında da böyle hissetmişti. Diğer çocuk da, eğer varsa. O anda onlara yardım etmeyi, onlara kimin zarar verdiğini bulmayı ve Clam bana garip davranmış olsa bile bunu durdurmayı çok istedim. Bir gök gürültüsü daha gökyüzünü yırttı ve bağırmamak için dilimi ısırdım. Rüzgâr dalları ulaşabildiği kadar eve yaklaştırıyor, yaprakları ve dalları dış cepheye savuruyor, babamı merdivenlerden çıkmaması için uyarıyordu.

O dinlemedi.

İlk basamağa yavaşça bastı, gıcirtının tonundan anlayabiliyordum, sanki ayağıyla tadına bakıyordu. Sonra ikinci merdiven geldi, çılgılığı bana kendi adım kadar tanıdıktı. Bağırsaklarım guruldadı ve aniden öleceğimi sandığım kadar kötü kaka yapmak zorunda kaldım. Yer değiştirdim ve askıların rüzgâr çanı sesini duydum. Gözlerimi sıkarak kapatmaya ve düzenli nefes almaya çalıştım.

Anne, dedim ama boğazım ses çıkaramayacak kadar ağarmıştı.

Babam üçüncü basamakta durakladı.

Hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

Korku beni yuttu.

Duyularım kayboldu, kafatasımda sadece iki kelimelik bir davul sesi kaldı. *Kaç. Saklan. Kaç. Saklan.*

Ama gidecek hiçbir yer yoktu.

Rüzgâr babama bağırıyor, şimşek geceyi yararak dolap kapısının altındaki çatlağı gün gibi parlak hale getiriyordu.

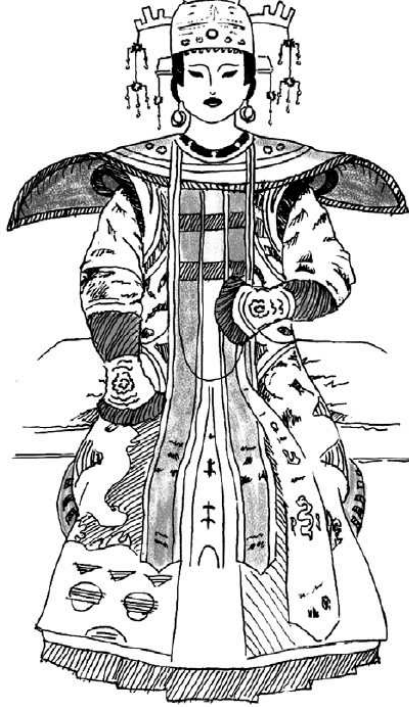
Babam son uyarıyı dinledi, sonunda üç adım geri çekildi. Sürünerek annemle kendisinin yatak odasına gitti ve kapıyı arkasından vurarak kapattı.

Ellerimi açtım, tırnaklarımın avuçlarımın yumuşak etine yaptığı çıkıntıları hissettim.

Eğer o merdivenlere kadar gelirse ölürdüm.

Bu gerçek bir düşünceydi, şimdiye kadar sahip olduklarımdan daha gerçekti ve aniden bunu yazmak istedim, insanların ne söylediğini bileceği bir şekilde değil, şişedeki bir mesaj gibi, babamın çözemeyeceği gizli bir kod gibi. Dolabımın içinde sakladığım spiral ciltli deftere ve kaleme uzandım. Işığı yakma riskini göze alamazdım ama şimşek yeterince sık çıktığı için beynimle elim arasındaki boşluğu yakan kelimeleri yazmayı başardım.

Cassie's Believe It or Don't!

THE EMPRESS WHO DIED EVERY DAY!

THIRTEENTH-CENTURY CHINESE EMPRESS LIU ZHENG WAS ATTACKED BY A LION AS A CHILD. SHE SAVED HERSELF BY PLAYING DEAD. SINCE THAT DAY, SHE COULD MIRACULOUSLY AND SPONTANEOUSLY FALL INTO A COMA THAT LASTED FROM SUNRISE TO SUNSET. DOCTORS WERE BROUGHT IN FROM ALL OVER THE WORLD TO VERIFY THIS MIRACULOUS CONDITION.

EMPRESS ZHENG'S MEDITATIVE STATE INDEED MIMICKED DEATH. SHE COULD ONLY BE AWOKEN FROM HER "DEATH SLEEP" WITH THE REPEATED CLANGING OF A BRONZE GONG THAT WEIGHED OVER A TON!

Yazmak olması gerekenden daha uzun sürdü ama bitirdiğimde uyuyabileceğimi hissettim. Defteri kapattım ve ağır bir uykuya dalmadan önce kalemlle birlikte rafa geri koydum.

15. BÖLÜM

Kötü haber sizi güneşli günlerde de bulur.

Jin Teyze'nin bu sözü doğruysa, tersi de geçerli olmalıydı: Muson yağmurları sırasında da iyi haberler gelebilirdi ve dostum, bu tam bir ağaç bükücüydü. Genelde fırtınalar sabah olmadan dinerdi ama bu fırtına devam ediyordu. Biyoloji öğretmenim Bay Patterson'ın sağanak yağış hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordum. Çok yağmurlu erken bir yaz çiftçiler için iyi bir şey gibi görünüyordu.

Ama daha acil bir sorun vardı: Bugün o gündü. Yedinci sınıfın son günü değil, öyle olmasına rağmen.

Bugün Gabriel'den yıllıkımı imzalamasını isteyecek ve ilişkimizi sağlamlaştıracaktım.

Eeeeeeeee.

Gabriel *Lilydale Ledger*'ımı imzalamak için eğildiğinde, Bay Kinchelhoe'nun finallerinin ne kadar zor olduğu hakkında bir şaka yapacağımı hayal ettim. Sonra Gabriel Ağustos'ta Lilydale Sineması'nda *Cujo*'yu izlemeyi dört gözle beklediğini söylerdi, ben *de olmaz ben de* derdim ve siz daha ne olduğunu anlamadan telefon numarasını verirdi ve yazımız babasının arabayı sürdüğü randevularla, ilk erimiş aşk ve roket öpücüğü için Cennette Yedi Dakika'yla ve ayak parmaklarım aya dönükken beni salıncakta itmesiyle geçerdi. Bana yaramın güzel olduğunu söyler ama yine de kolyesini teklif ederdi. Kolyeyi doğru uzunlukta yapan halkayı çıkarır, boynuma dolar ve tokalar.

Hava güllerin pembe-bal kokusuyla dolardı. Böylece şekil bozukluğum ortadan kalkacaktı.

Bu etkileşimi ezbere bilene kadar prova etmiştim. Ne yazık ki Gabriel'i bulamadım.

Sabah otobüsüne binmemişti. Bu yeterince kötü değilmiş gibi Wayne, Ricky ve Clam her zamankinden daha agresifti. Okulun son günü olması mantıklı geliyordu ama daha fazlası olup olmadığını, Wayne ya da Ricky'nin kaçırılan diğer Hollow çocuğu olup olmadığını merak ettim. Sephie ve ben bu konu hakkında konuştuk ve kesin bir şey söyleyemeyeceğimize karar verdik.

Gabriel tek ortak dersimiz olan bando dersini kaçırmıştı. Ayrıca sabah derslerinde koridorda ona rastlamak da yasaktı ama her ihtimale karşı yıllığımı göğsüme bastırmıştım. Öğle yemeğine kadar onu görmeden geldim, umarım bu bir şeyin habercisi değildir.

Gergin hissettiğimde yaptığım gibi, dakikada milyonlarca mil hızla plan yapmaya ve organize olmaya başladım. Günün geri kalanında Gabriel'i görmezsem ve o da otobüse binmezse, okuldan sonra evine yürüyecektim. Yürürdüm. Bunu yapardım. O kolyeye ihtiyacım vardı.

İstiyorsan, git al. Jin Teyze.

Kafeteryaya girerken biri "Bedava öğle yemeği!" diye bağırdı. Daha dik durdum. Annem öğlen yemeklerimizi hazırlamak için erkenden kalkmıştı, artık tam zamanlı çalıştığı için bunu pek yapmazdı ama sanırım bizi son günümüze iyi hissederek uğurlamak istiyordu. Ne yazık ki bakmadan tahmin edebiliyordum ki kahverengi poşetin içinde çok kalın ev yapımı ekmeğe sürülmüş fıstık ezmesi vardı; yağın fındıklara karışması için çimento mikseriyle karıştırmak zorunda kaldığınız türden, bir elma (tabii ki) ve belki biraz badem.

Heather'ın arkadaşı Bonnie en güzel gökkuşağı tişörtünü giymiş yanımda duruyordu. Beni ve kurabiyeli dudak parlatıcısını bildiğinden emindim ama o anda umurumda değildi. "Bedava öğle yemeği de neyin nesi?"

Menüye bakmak için parmak uçlarında durdu. Kafeteryanın çatısına ve pencere kenarlarına yağın yağmurun sesini duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Sanırım mutfakları temizliyorlar. Öğle yemeği kartınızın olup olmaması önemli değil," dedi kahverengi çantama bakmamayı başarak. "Bitene kadar yiyeceğiz."

"Teşekkür ederim!" Dışarıdaki fırtınayı düşünerek bile çok yüksek sesle söyledim.

Kalabalığın arasından geçerek kahverengi poşetimi çöpe attım ve sıranın sonuna kadar koştum. Sonunda ön tarafa ulaştığımda, fazla derinlik yoktu ama çok fazla genişlik vardı! Yeşil fasulye ve balık çubukları ve tarçınlı ekmekler ve elma püresi ve beyaz ekmek ve tereyağlı sandviçler ve hazır patates püresi. Yıllığımı kolumun altına sıkıştırdım, böylece tepsiyi iki elimle tutabilecektim; sonra oturacak bir yer aramadan önce yiyecekleri olabildiğince yükseğe yığdım.

Tek uygun yer Evie ve Frank'ın karşısındaydı, daha önce olduğu gibi.

Oh neyse. Elimde bir tepsi bedava öğle yemeği varken hiçbir şey adımlarımı engelleyemezdi.

"Hey, çocuklar!"

Evie küçük sivri dişleriyle bana gülümsedi. "Selam Cassie."

"Merhaba Frank," bile dedim. Bedava tarçınlı çörekler beni yüce gönüllü yapıyordu, nasıl telaffuz edileceğini bilmediğim ama okuduğumda takdir ettiğim bir kelime.

"Merhaba." Sesi kızgın geliyordu.

"Neyin var senin?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Yüzün."

"Tanrım," dedim, topaksız patates püresini mideye indirirken. "Senin sorunun ne?"

Cevap vermeyince onu inceledim. Çenesini sıkarak kızgın bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu ama alt dudağı titriyordu. Rahatsızca yer değiştirdim. Çocuk berbat bir haldeydi.

"Yeni olmak zor," dedi Evie. Ona mı yoksa bana mı söylediğinden emin değildim.

"Evet," dedim, sanki bir fikrim varmış gibi. Aslında düşündüğüm, Clam'in -ve belki de başka bir Hollow çocuğunun- kaçırılmasıyla aynı zamanda kasabaya taşınmış olduğuydu. Muhtemelen bu onun için dehşet vericiydi. "Yine de bu kadar savunmacı olmamalısın. Arkadaş edinmenin daha iyi yolları var."

Gözlerini devirdi ve beni görmezden geldi. Benim için sorun yoktu. Evie kendi yemeğini yerken ben de kendi yemeğimi yedim. Sonunda derin bir iç çekiş ve uzun bir

Bakışları görüş alanından özel birinin geçtiğine işaret ediyordu. Omzumun üzerinden baktım ve Gabriel'in kafeteryaya doğru adım attığını gördüm. Nabzım kendi kendine atmaya başladı. Yine de Evie'nin baktığı kişi o değildi. Bay Connelly kafeteryadaki kalabalığın çevresinde durmuş, bazı öğrencilerle şakalaşıyordu. Evie Bay C.'ye aşk dolu gözlerle bakıyordu.

Pek çok kişiden biriydi.

Bir elimle neredeyse boş olan tepsimi, diğer elimle de yıllığımtı tuttum. "Kaçmam gerek. Bay Connelly'nin bu kötü çocuğu imzalaması gerek."

Bando öğretmenine imzalatmayı planlamamıştım ama şimdi yemekhanede olduğuna göre, Frank ve Evie'den uzaklaşıp Gabriel'e dönmek için bir bahane bulmuştum.

Evie'nin daha az umurunda olamazdı. Yemeğine dokunmaya ve onunla oynamaya geri dönmüştü. Frank kafasını kaldırıp bakmadı bile. Onlardan ve kaybedenler masasından uzaklaşırken bir bulut güneşi terk etti. Parlaklık spor salonunun karşısındaki pencereleri aydınlatıyor, hâlâ yağmakta olan yağmur damlaları tarafından binlerce kez kırılıyordu.

İtişip kakışan kalabalığın arasından sıyrılıp iki kutu sütümü ve ikinci tarçınlı ekmeğimi attım. Çorba kıvamındaki taze fasulye ve elma püresi de dahil olmak üzere diğer her şeyi yemiştım. Çatalımı ıslatma kovaasına bıraktım, tepsimi geniş kalçalı mutfak hanımlarının temizlemesi için yığının içine kaydıldım ve önce Gabriel'in sonra da Bay Connelly'nin kaybolduğu spor salonunun kapalı kapılarına doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

"Ateş nerede?" Wayne Johnson, onunla Ricky Tink'in arasına girmeye çalışıldığında elini omzuma attı. Wayne çok yakışıklı bir çocuk değildi ve o da Clam gibi Hollow'dan geliyordu ama üç yıl önce söylediği komik bir söz onu bir anda Popülerlik Dağı'nın zirvesine fırlatmıştı.

Dördüncü ve beşinci sınıflar teneffüste dışarıda Troll Under the Bridge oynuyordu. O yıl yabancı bir Alman öğrencimiz vardı, göl gibi gözleri olan sessiz bir çocuktı. Ayrıca sosis gibi kokuyordu. Çocuğun adı Deter'dı. Deter, Wayne ve geri kalan hepimiz trol köprüsünden atlamak için sıramızı bekliyorduk ki dondurma kamyonu kreş çocuklarını cezbetmek umuduyla zilini çalarak yanımızdan geçti.

Sosis kokulu Deter bir an bile kendini kaybetmeden, "Dondurma!" diye bağırdı - yalnız *r*'si uzun, *ea*'sı kısaydı ve kulağa "ice crrrim!" gibi geliyordu.

"Hayır," diye bağırdı Wayne daha yüksek sesle, gururla. "Bu zil onların *bittiği* anlamına geliyor dondurma."

Hepimiz sustuk, bir an için hayatımız boyunca bize yalan söylenip söylenmediğini merak ettik. Sonra biri güldü ve Wayne sorunlu çocukluktan resmi sınıf palyaço­luğuna terfi etti.

Aslında bu bir kazaydı. Wayne'in söylediklerine inandığını, dondurma kamyonlarının sadece dondurmaları bittiğinde ses çıkardığını *sorgusuz* sualsiz söyleyebilirdim. Deter'ın bilmediği bir şeyi bildiği için böbürleniyordu, şaka yapmıyordu. Yine de yüzündeki şaşkınlığı çabucak silmiş ve kahkahalara boğulmuştu çünkü Wayne çekmecedeki en keskin bıçak olmasa da, hedefi on ikiden vurduğunu anlayacak kadar zekiydi.

Küçük kasaba çocuklarının olayı budur. Tek yapmaları gereken bir şakayla, doğru zamanda bir espriyle, Hail Mary golüyle ya da sınıf oyunundaki Romeo rolüyle ortaya çıkmaktı. Bir daha asla denemek zorunda kalmazlardı. Küçük kasaba kızları hakkında şöyle bir şey var: Bunu yanlarına bırakırdık. Ama şimdi değil. Bunun için zamanım yoktu.

"Bu bir gaz ateşi ve senin kokan pantolonunun içinde," diye karşılık verdim Wayne'in pençesinden kurtulup dönerek. Ricky kıs kıs güldü. Benden bir yaş, Wayne'den iki yaş küçüktü ve en çok parmaklarındaki siğilleri örten yara bantlarıyla tanınırdı. Hollow çocukları arasında bandoda olan tek kişiydi. Okulun verdiği trombonlardan birini çalardı ve siğilleri yüzünden kimse ona dokunmazdı. İyi bir çocuk olduğunu düşünürdüm. Zaten otobüste beni hiç rahatsız etmezdi.

Wayne devam etmedi, ben de spor salonuna girdim, sessizliği içime çektim, yemekhanenin gürültüsü arka planda bir uğultuya dönüşmüştü. İki yüksek pencere, içlerinde tembelce yüzen toz zerreciklerinin oluşturduğu karanlık, fırtınalı güneş ışığını kareler halinde içeri alıyordu. Tribünler geriye çekilmiş ve duvara tutturulmuştu, böylece parlak bir

altın meşe döşeme denizi. Tepedeki basketbol potaları sıkı sıkıya kapanmış, uzun yaz uykusuna hazır bekliyorlardı.

Gabriel ve Connelly görünürde yoktu. Hayatımda ilk kez spor salonunda yalnızdım ve tüm bu boşluk bana o büyük zeminde koşmamı fısıldıyordu. Öğrencilerin burada gözetimsiz bulunmaması gerekiyordu ama okulun son günüydü ve kurallara karşı gelen tek kişi ben değildim. Bütün kapılara baktım. Burada gerçekten yalnızdım. Karşı tarafa, soyunma odasının kapısına doğru atıldım, China dairelerim kelebek kanatları kadar sessizdi.

Yarışıyordum, uçuyordum, özgürdüm, öyle bir güçle hızlanıyordum ki ellerim uzak duvarın soğuk kül bloklarına çarptığında yankılanan bir tokat sesi çıkarıyordu.

"Cassandra!"

Bay Connelly soyunma odası merdivenlerinin tepesindeki gölgelerin arasından belirlediğinde ciyakladım. Tek tesellim onun benden daha şaşkın görünmesiydi, yüzü bembeyazdı, saçları dağınıktı. Merdiven boşluğunun ışıklarını yaktı. Zeminin kehribar rengi ışıltısına karşı çok serttiler.

Etrafa bakındım. Connelly yalnızdı. Koşudan dolayı hoş bir şekilde pompalanan kalp atışlarım, tekrar rayına oturmadan önce bir sıçrama yaptı. Yıllığımlı uzattım. "Benim için imzalar mısın?"

Connelly yüzük parmağını alnında gezdirdi ve dağınık bir saç telini yerine yerleştirdi. Gözleri bir an için saklandı ama sonra sıcak gülümsemesi yerini aldı. O sırtış bir odayı aydınlatabilirdi. "Beni meditasyon yaparken yakaladınız. Özür dilerim."

Gülümsedim. Her zamankinden daha az dudağım varmış gibi hissediyordum. Connelly ile ilk kez yalnız kalıyordum. Yani kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde. Gruptaki herkese özel ders verirdi ama dersler üst üste dizilirdi, yani sizden sonra her zaman bir başkası ders için beklerdi, bu yüzden onunla teknik olarak asla *yalnız* kalmazdınız, özellikle de ders odasında duvar yerine pencereler olduğu için. Yine de İtalyan bir aktör gibi kokan ve taze bir zarf gibi giyinen Connelly ile o küçük çalışma odasında oturmak her zaman iyi hissettirmiştir.

Ama burada gerçekten yalnızdık ve bir şeyler ters gidiyordu.

Bayan Puglisi'nin sözleri beynimin televizyon ekranında oynuyordu. *Yetişkin bir adam, hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyor. Annesi geçen hafta kalp krizi geçirmiş. Bunu duydunuz mu? Bu neden artık dürtülerini kontrol edemediğini açıklıyor. Bu tür bir stres insanı delirtir.*

Elim titriyordu. Connelly yıllığı almıyordu. Onu vücuduma doğru çektim.

Aşağıda kapanan soyunma odası kapılarından birinin yumuşak hırıltısı merdivenlerden yukarı doğru yayıldı. Mevsim ne olursa olsun ıslak ve soğuk bodrum katını ısıtmak için gerekli olan antika soyunma odası ısıtıcılarının yağlı kokusuna bürünmüş ikimiz de bu sesle gerildik.

Yumuşak ayak sesleri bize doğru ilerledi.

Gabriel belirdi, yüzünde şaşkın bir gülümseme vardı.

Gabriel! Kalbim küt küt atıyordu. Bana tüy saçlı bir Yunan tanrısını hatırlattı. Çok yakındı, çok beklenmedikti. Hava, hayat ellerinizden kayıp gittiğinde olduğu gibi şurup kıvamına gelmişti.

Connelly, fikrini değiştirip gözleriyle uyumlu turkuaz bir tişört giyen Gabriel'e doğru adım atmadan önce tribünlerin karanlığına karışır gibi oldu. Gabriel'in üst dudağı, yeni çıkan bıyıkların en hafifiyle tozlanmıştı. Bakışlarım kâğıttan uçak kolyesine kaydı. Soğuk metalin boğazımdaki hassas deriyi yaladığını hayal ettiğimde dünya yerinden oynadı.

Gabriel boynumu işaret ederek, "Sende de bir tane var," dedi.

Dizlerimin bağı çözüldü. *Gabriel hayal gücümü görebiliyor muydu?*

Connelly uzandı ve beni tuttu. "Dur bakalım!"

Kendimi toparlayıp gözlerimi kırpıttım ve Gabriel'in göğsümde tuttuğum, onun elindekinin aynısı olan yeşil dolgulu yıllığı kastettiğini anlamam için gereken tek zaman buydu. Tabii ki beynimin içini göremiyordu. Yemin ederim, bazen kendimi kimsenin fark etmemesini umarak kıyafet giyen bir maymun gibi hissediyordum. "Bay Connelly'ye imzalatıyorum."

"Benimkini de istedi," dedi Gabriel, o tatlı gülümsemesiyle. Bunu duymak, yeraltında geçen bir hayatın ardından gün ışığına dönmek gibiydi.

"En iyi öğrencilerimin yaz boyunca onları taşıyacak uygun bir mesaj almadan ayrılmalarına izin veremem!" Connelly bir mektup çıkardı.

arka cebinden bir kalem çıkardı. Onun en iyi öğrencisi olmadığımı bilsem de sözleri ve neşeli tonu beni gülümsetti. Bana verdiği bir anlık tuhaf hissi bir kenara bırakmaya karar verdim. Tüm hayalleri gerçekleşirken kimin korkacak enerjisi vardı ki?

"Connelly sana da yaz dersleri veriyor mu Cassie?"

Connelly geçen hafta tüm grup öğrencilerine bu yaz ilgilenen öğrencilere özel müzik dersleri vereceğini duyurmuştu. Saatine sadece 20 dolar alacağını söylemişti ki bu ailem için saati 2.000 dolar da olabilirdi. İyi haber şu ki, kim daha iyi klarnet çalmayı öğrenmek ister ki?

"Hayır, sadece yıllıkımı imzalatmaya geldim." Ne kadar havalı görüldüğümle gurur duyarak yıllıkımı ona uzattım. Saçları çok yumuşak görünüyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimi hayal ettim ve kollarımda tüylerim diken diken oldu. "Sen de imzalayabilirsin."

"Hey şimdi." Bay Connelly gülerek elimden kaptı. "Önce ben. Ve eğer seni derslerde göremeyeceksem, en azından patlamış mısır setlerini satman için sana güvenebilirim."

"Elbette!"

"Harika. Bu yaz evime uğra. Belki Gabriel'le birlikte satarsınız?"

"Olur!"

Ve orada, gülümsemelerin ve kahkahaların, yaz hayallerinin ve yıllık imzalarının o güvenli cebinde durduk ve bu üçümüzün bir daha bir araya geleceği son zamandı.

Canlı yani.

16. BÖLÜM

Sephie dizlerini otobüsün ortasına doğru çevirdi, böylece camın yanına sıkışabildim. Sırıtan yüzüme, nemden krep gibi olmuş saçlarıma, okul sonu dolap temizliği nedeniyle ağzına kadar dolu sırt çantama baktı.

"Neyin var senin?" diye sordu.

Onu duymazdan geldim. Bunun yerine ayağa kalktım ve dirseklerimi açık pencerenin camına dayadım, çenemi ellerimin arasına aldım ve Gabriel'in dışarı çıktığını görmeyi umarak okulun önünü inceledim.

Yıllığımdaki yazısını okumak için son derse kadar beklemiştim.

Cass, tatlı kız, umarım yazın çok hızlı geçmez! Görüşürüz, söz veriyorum.

Tatlı kız.

Görüşürüz.

Söz veriyorum.

"Bayılma" kelimesini ilk kez Lynn'le aramızın çok iyi olduğu zamanlarda Lynn'in annesinden (gizlice) ödünç aldığım aşk romanlarından birinde okumuştum. Bu kelimedden hemen iğrenmiştim. Sanki bir kız, bir erkeğin katıksız erkekliği karşısında kendi başını bile kaldıramazmış gibi. Ama işte buradaydım, el yazısıyla yazılmış bir yıllık notuna bayılıyordum.

Sephie kotumun arkasını çekiştirdi. "Tesisatçının çatlağını görebiliyorum."

İmkânsızdı. G mleğimi içeri sokmuştım. Yine de gözlerim kapalı ve gülümsemem bozulmadan otobüs koltuğuna geri çöktüm, yağmurla yıkanmış leylakların ve son gün otobüs dumanının tatlı kokusunun üzerime sinmesine izin verdim. "Gabriel yıllığımı imzaladı."

"Kiliseyi şimdi mi ayırtmalıyım?"

Ses tonu neşemi dağıttı. Tek gözümü açtım. "Neyin var senin?"

Başı  ne eğikti, en yakınımdaki kulağı kahverengi saçlarını d rt yordu. Elinde bir mektup tutuyordu, köşesinde Lilydale Lisesi, ISD 734, lastik damgası vardı. Mektup buruşmuştu, sanki onu b k yormuş gibiydi.

şimdi iki gözü de açıktı. "Sephie! Yapmadın mı?"

"Finalden kaldım. Yaz okuluna gitmek zorundayım." Ağlayamayacak kadar umutsuzdu.

"Dang." Durumu düzeltmek için bir yol bulmaya çalıştım. "Ama hey, babam zaten gelebileceğini biliyordu ve ayrıca bu hafta sonu bir parti var, bu yüzden iyi bir ruh hali içinde olacak. Bu mükemmel bir zamanlama!"

"Senin için söylemesi kolay."

"Tahmin et ne oldu?" Dikkatini dağıtmayı umarak sordum. Eğildim, sırt çantamın fermuarını açtım ve pembe davetiyeyi bulana kadar etrafı karıştırdım. "Sana hiç sinirli Lynn'in beni doğum günü partisine davet ettiğini söylemiş miydim?"

Sephie'nin yüzünü kıskançlık gibi bir şey kararttı ama içindeki güneş galip geldi. "Yok artık! Artık arkadaş olmadığınızı sanıyordum."

Başka bir otobüs şoförü otobüse bindi. Sığır satışındaki bir müzayedeci gibi biz çocuklara baktı, sonra eğilip Karl'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Karl aynadan hepimize baktı, gıdıları sallanıyordu, gözleri bana ve Sephie'ye takılmış gibiydi ama bu hiç mantıklı değildi. İnen diğer otobüs şoförüne başıyla işaret etti.

Otobüs kaldırımdan uzaklaştı. Gabriel yoktu. *Oh iyi.* Bu yaz birlikte olmaya çoktan karar vermiştik. Plan harekete geçmişti.

Elimdeki zarfla Sephie'nin dizine vurdum. "Ben de artık arkadaş olduğumuzu düşünmüyordum! Muhtemelen beni kurban edecekler."

Wayne'in beni dinlediğini bilmiyordum ama kıs kıs güldü ve zarfı almak için üzerime eğildi. "Bakire kurbanı olurdu."

Sephie'nin bir elinde Wayne'in kulağı, diğer elinde de pembe parti davetiyem vardı.

Zarfı kaptım, Sephie yanımdayken kendimi büyük hissediyordum. "Clam'e ne olduğunu duydum," dedim. Bunu rahatlıkla söyleyebiliyordum, çünkü Clam otobüse binmiyordu. Okulun son gününde ceza almıştı.

Wayne'in yüzü rüzgârdaki panjurlar gibi kapandı. "Bir bok duymadın."

Sephie ve ben birbirimize baktık. Büyük bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissediyordum. "Ben de duydum. Annesi hastanede çalışan birini tanıyorum."

Boğazındaki yumuşak bir et parçasını hızlı ve şiddetli bir şekilde sıktı ve bükte. Gözleri ekstra parlak görünüyordu. "Evet, ama bu onun kendi hatasıydı."

"Nasıl yani?"

Wayne omuz silkti, ama sanki biri omzundaki ipleri çekmiş gibi kopuk kopuktu.

"Wayne?" Sephie sordu.

Cevap vermeyecekti, ben de hem Sephie'nin hem de benim düşündüğümüzden emin olduğum soruyu sordum. "Sen de mi saldırıya uğradın?"

Aniden ayağa kalktı ve otobüsün arka tarafına doğru ilerledi. Ortaokul öğrencileri asla oraya oturmazdı. Bu yazılı bir kural değildi, sadece işler böyle yürüyordu. Sephie ve ben, Hollow çocukları da dahil olmak üzere tüm kasabalılar otobüsten inene kadar sessiz kaldık. Wayne ve onun tuhaf, öfkeli hüznü olmadan nihayet rahatlayabilirdik. Ne de olsa okulun son günüydü.

Karl "The Stroke" çaldığında radyoyu açmayı bile kabul etti. Olivia Newton-John'un "Let's Get Physical" şarkısının egzersizle ilgili olduğunu düşünerek zaten yanmıştım, bu yüzden bunun seksten bahsettiğini varsayacaktım. Karl, geçen hafta yeni bir ailenin taşındığı eski Swenson evinin önünden geçerken, taşralı çocuklar birer birer otobüsten iniyor, sadece ben ve Sephie açık pencerelerden içeri dolan çakıl tozunda boğuluyorduk. Neredeyse hiç dikkat etmiyordum.

Dikkat. *Yazın*. Kendimi vahşi ve büyük hissediyordum, otobüsten daha büyük, gökyüzü kadar büyük.

Tam önümde Goblin'in evi vardı. Ona bakarken, en iyi fikre kapıldım.

"Sephie! Hadi gidip Goblin'in hendeğinden yaban çileği toplayalım."

Başını o kadar sert salladı ki saçları gözlerine düştü. "Sen delisin."

"Değilim!" Ayağa kalktım, sırt çantamı kaptım ve Karl'a seslendim, "Bizi burada bırak, lütfen!"

Karl pek konuşmazdı ve huysuz bir av köpeğine benziyordu ama Cadılar Bayramı ve Paskalya'da jelibon dağıtır, otobüste hastalanan bir çocuğa bağırır ve birkaç yıl önce bir kavgayı kimseyi ihbar etmeden ayırırdı. Geçen hafta bazılarımıza rahat olduğundan daha uzun süre bakmıştı, ama Clam saldırıya uğradığından beri tüm otobüslerde aynı olduğunu hayal ettim.

Karl homurdanarak cevap verdi. Otobüs şoförlerinin yazın ne yaptığını merak ettim. İnşaat işi mi? Her neyse, kenara çekti, flaşörlerini yaktı ve dur işaretini verdi.

"Hadi, Sephie!" diye bağırdım. Bakmadım ama ayaklarının çakıllara vurduğunu duymadan önce bile beni takip ettiğini biliyordum. Otobüsün uzaklaşmasını, yolda hantalca ilerlemesini ve sonunda evimizin önünden geçmesini izledik.

"Babam erken indiğimize çok kızacak."

"Farkına bile varmaz," dedim elini tutarak. "Fark ederse de ona çilek toplamaya gittiğimizi söyleriz. Bundan çok hoşlanacaktır."

Sephie yanıt vermedi. Söylenecek fazla bir şey yoktu çünkü işte buradaydık. Halka açık yolu Goblin'in özel arazisinden ayıran hendeğin kenarında durana kadar çakılların üzerinde ilerledim. Yaz böcekleri vızıldıyor ve tıkırdıyordu. Yonca ve yağmurla ıslanmış çakılın zengin, keskin kokusunu alıyordum. Hendek aşağıya doğru kıvrılıyordu, yolun yanında kumluydu, Goblin'in arazisine yaklaştıkça yeşile dönüyordu ve arada, hatırladığım gibi yakut mücevherler olan erken yaban çilekleri vardı.

Yutkundum. Bahse girerim tadı pembe limonata gibiydi, tatlı-ekşi ve mutlu.

Goblin'in çiftlik evi yabani çilek tarlasının yüz metre ötesindeydi. Sephie yere çakılmış GEÇMEK YASAKTIR tabelasını işaret etti.

Dudaklarımı büzdüm. "Çilekler tabelanın *bizim* tarafımızda. Teknik olarak izinsiz girmiş sayılmayız. Hadi ama Sephie. Sadece bir kez yaşarsın."

Daha çok ikna etmem gerekeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

Bugün bile Sephie'yi hendeğin karşısına fırlatan ve açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi meyvelere saldırtan şeyin ne olduğundan emin değilim. Her zaman liderlik eden, çizgiyi zorlayan hep ben olmuştum, ama hiçbir uyarı olmadan, sanki o meyvelere ulaşmaya nefes almaktan daha çok ihtiyacı varmış gibiydi.

Onu takip ederek hendeğe ilk adımımı attığımda gülüyordum. O çilekleri ağzına tıktırırken çok aptal görünüyordu, alem yapan Kurabiye Canavarı gibi. Yemin ederim, yutkunma sesleri bile çıkarıyordu. Ona yaklaştıkça kıkırdamaya devam ettim, Goblin'in köpeği bizi fark edip evin içinden bandoyu dövmek için havlamaya başlamasaydı çileklere kadar gülebilirdim.

İkimiz de donup kaldık.

Goblin birkaç dakika sonra çiftlik evinden dışarı fırladı, vahşi köpeği ayak bileklerinde, tüfeği elindeydi. Şapkasının siperliğinin altından sadece ağzı görünüyordu, yüzünde öfkeli bir kırmızı dilim vardı. Silahını ateşledi, çatırtı kirlerde yankılandı.

Sephie çığlık attı. Ben de öyle.

Arkamıza bakmadan evimize doğru koşmaya başladık.

Neredeyse bir mil vardı ama o yolu rekor sürede bitirdik, o kadar hızlı koşuyorduk ki spor ayakkabılarımız kığımızı tokatlıyordu. Posta kutumuzun diğer tarafına güvenli bir şekilde geçtiğimizde, kıkırdayarak bir yığın haline geldik. Kendimi çok canlı hissediyordum. Hızlı koşmaktan yan tarafıma dikiş atılmıştı ve gülmek canımı acıtıyordu ama kıkırdamadan duramıyordum.

O güne dönüp bakıyorum ve o çilekleri ben de yeseydim şimdi nerede olurduk diye merak ediyorum.

Buna sadece Sephie'nin katlanmak zorunda kalması adil değildi.

17. BÖLÜM

Kuşlar ötüyor, cırcır böcekleri arka bacaklarını birbirine sürtüyor, ezilmiş eğrelti otlarının yeşil meyve suyu tınısı spor ayakkabılarımızın altından yukarı süzülüyor, kümesimizdeki tavuklar gıdaklıyor ve ötüyor ve uzaktaki bir araba zum yapıyordu.

Ama yakınlarda çivi çakma, çim biçme, testere ya da kaynak sesi yoktu.

"Babamın çalıştığını duymuyorum," dedim sonunda, hâlâ kıcımın üstünde, kıkırdamalarım azalıyordu.

"Ben de duymuyorum." Sephie ayağa kalktı ve kendini fırçalayarak temizledi, bana elini uzattı. Köhne görünümlü siyah bir kedi ona doğru koşarak bacaklarının arasında dolanıyordu.

"Hey, Bimbo," dedi onu okşayarak. Ona bu adı vermiştim çünkü *herkesin* onu sevmesine izin veriyordu ama özellikle Sephie'yi seviyordu.

"Eve kadar yarışalım!" Önden koşarak seslendim.

Bana yetişmeye çalışmadı bile. Muhtemelen Goblin tarafından kovalanmanın heyecanı geçtiği için mektup ona ağırlık yapıyordu.

"Aşağıya!"

Annem, araba yolundan ve ahırdan uzağa doğru eğimli tepenin dibindeki bir dönümlük bahçede diz çökmüştü. Elindeki küreği salladı. Midem bulandı. Okulun son gününde bizi bahçede köle gibi çalıştırmasına imkan yoktu. Bu kadar erken saatte evde ne işi vardı ki?

"Beni gördüğünü biliyorum!" diye bağırdı gülerek, ben tereddüt edince. "Anne!" Mızımızlandım. "Bir gün izin yapamaz mıyız?"

"Evet Peg," diye bağırdı babam arkamdan. Yerimden sıçradım. Yukarı çıktığını duymamıştım. "Kızlar bir gün izin yapamaz mı?"

Yeşil gözleri dans ediyordu. Elinde, açık sayfasında bir kaplan zambağı çizimi olan bir eskiz defteri vardı. Muhteşem bir heykel olurdu. Başımı eğdim, ruh halini ve alkol seviyesini ölçtüm. Hem ayık hem de mutlu görünüyordu ki bu hiç mantıklı değildi. Sephie'ye gergin bir bakış fırlattım. Yüz ifadesinden onun da benim kadar kafasının karışık olduğu anlaşılıyordu.

Annem ayağa kalktı, pantolonunun önündeki kiri sildikten sonra bir sepet kaptı ve bize doğru yürüdü. "Hâlâ ekim yapmam gerekiyor," dedi bize ulaştığında. "Ve yarın notlarımı almak için erkenden yola çıkmam gerekiyor, bu yüzden bugün olmak zorunda."

"Ekebiliriz ya da kasabaya gidebiliriz," dedi babam. "Kim bana katılmak ister?"

"Ben!" Sephie elini kaldırdı.

Annemin sepetinde muhtemelen bir saatlik tohum paketleri vardı.

"Ben de!" "Ben de!" dedim. Babamın Bad Bauer'la buluşup kötü işlerine devam etmesinden endişeleniyordum ama çalışmaktan daha iyi olacaktı.

Babam tüm dikkatini anneme verdi. "Ne düşünüyorsun canım?"

Annem gülümsedi. Yorulmuştu. "Cassie bende kalsın. Bu tohumların geri kalanını ekeceğiz ve döndüğünüzde ikinizi bekleyen bir akşam yemeği olacak."

Babam onu öpmek için eğildi, tam bir hazırlık modundaydı, sıradan bir Richard Dawson *Family Feud* setine adım atıyordu, kadınları etkilemeye ve erkeklere bilerek göz kırpmaya hazırды.

Onlar uzaklaşıp kendilerini özgürlüğe ve kasabaya götürecek minibüse doğru yürürken ona ve Sephie'nin sırtına pis pis baktım. "Bu hiç adil değil," dedim.

Annem kolundaki bir böceği sildi. "Hayat adil değil. Öyle olsaydı, öğretmenlikten bir milyon dolar kazanırdım."

"Ama neden Sephie izin alıyor da ben ev işi yapmak zorunda kalıyorum?"

Annem bahçeye doğru yürümeye başladı. "Okuldan aradılar. Seph'in yaz okuluna gitmesi gerektiğini biliyoruz. Baban onunla konuşmak istedi. Eğer sana uygun bir zaman gibi geliyorsa, bunu ayarlayabiliriz."

Ağzımı kapattım. Bu benim eğlence anlayışıma *uymuyordu*. Annemin Sephie'yle ilgili telefonu isteyken alıp almadığını merak ettim. "Bugün eve bizden önce nasıl geldin?"

Bana bir paket tohum uzattı. Garden Sweet Burpless Cucumber. "Öğrencilerimle aynı saatte çıktım," dedi. "Yapmam gereken bir yığın not var ve burada daha hızlı çalışabilirim."

Başımı salladım, bir şeyler düşündüm. "Sephie'ye kızdınız mı?"

"Hayal kırıklığına uğradım." Bir çapaya uzandı ve bana verdi.

Çapayı çamura batırdım, tepesinde bir çukur açmadan önce bir tepe oluşturdum. "Lilydale çocuklarının kaçırılmasıyla ilgili başka bir şey duydun mu?"

Ispanak yatağından bir tutam elma otu koparıyordu. Otları ayıklamayı bıraktı ama dönmedi. "Pek bir şey duymadım. Polise giden çocuk, Mark Clamchik? Maskeli bir adam tarafından kaçırıldığını söylüyor."

Göğsüm ısındı. Yüzü olmayan bir adam tarafından kaçırılmanın acısı, bu kadar güçsüz hissetmenin beyaz dehşeti. Babam tırnaklarını her kestiğinde bunu hissederdim. "Maske mi?"

"Evet," dedi annem. "Zavallı çocuk. Onu tanıdığını mı söyledin?"

Sessizce başımı salladım. Görmüş olamazdı ama konuşmaya devam etti. "Burada, kırsalda güvendesiniz. Polis şehrin kenarındaki Hollow bölgesine odaklanmış durumda."

Sesindeki hoşnutsuzluğu, karavanlarda yaşayan insanları küçümseyişini duydum. Bunu yüksek sesle söylemezdi ama işte oradaydı. Korkunç sarhoşlarla aynı evde yaşayan insanlar hakkında ne düşündüğünü sormak istedim ama sormadım. Bu tür sorular onu sadece sinirlendirirdi.

Ellerini pantolonuna sürterek çamur izleri bıraktı ve döndü, ağzı sanki yeni bir şey hatırlamış gibi O şeklindeydi. "Öğle yemeği sürprizini beğendin mi?"

Bir an için bedava öğle yemeğini bildiğini düşündüm ama bu pek olası görünmüyordu. "Ne?"

"Oraya sakladığım kız izci naneleri. En sevdiğin şey olduğunu biliyorum. Geçen Şubat ayında bir kutu almıştım ve bugün için saklıyordum."

Göğsüm duygularla doldu. *İzci Kız Kurabiyelerini atmıştım.* Annem onun düşüncesini boşa harcadığımı fark ederse yıkılırdı. "Teşekkürler."

Gülümsedi ama bana sarılmadı. Sephie'ye ya da bana hiç sarılmamıştı, hatırladığım kadarıyla. Ama onun benim için kurabiye sakladığı düşüncesi her türlü kucaklamadan daha iyiydi.

BÖLÜM 18

Öğleden sonra mor yonca gibi kokuyordu ve sonra tavuk kümesine girmek için başımı eğdiğimde is, tüy ve kuş dışkısının keskin macun kokusu gibi kokuyordu. Tavuk kümesi eskiden üç oda uzunluğunda bir depoydu ve kısa bir süre Sephie ve benim için muhteşem bir oyun eviydi. Şimdi bu üç oda, en batıdaki odada yumurtlayan tavuklara ayrılmıştı; geceleri kokarcalar beyinlerini yemesin diye yerdeki yuva kutuları arasından seçim yapabiliyorduk; orta oda yemeklik tavuklar içindi; doğu odasında ise limon ve portakal renginde doğranmış mısırlar, kum için istiridye kabukları, yedek suluklar ve yemek tekneleri bulunan bir depo vardı.

Yemeklik tavukların çoğunu yarın sabah kesecektik. Şimdilik, sıcak, pürüzsüz yumurtalarını almak için elimi altlarına sokmadan önce onları sakinleştirmek için ikiye bölünmüş plastik süt sürahisini yuva yapan tavukların başlarının üzerine yerleştirdim. Tavuklar kuşkulu bir şekilde *heyyyybroody, heyyyybroody* diye ciyakladılar ama başları örtülü olduğu için gıdaklamalarına izin verdiler. Eskiden Araucanalarımız vardı. Yumurtaları pastel yeşiller, maviler ve pembelerdi, Paskalya için hazırdı. Şimdi ise sıkıcı kahverengi yumurtaları olan pas rengi tavuklarımız var.

Yumurta toplama ritmi beni rahatlattı. Clam'i, maskeli adam onu götürdüğünde ne kadar korkmuş olabileceğini ve otobüste ona bunu sorduğumda Wayne'in yüzünü - kızgın ve kırgın - düşündüm. Wayne saldırıya uğramasının Clam'in kendi suçu olduğunu söylerken ne demek istemişti? Babam ayrıntıları gerçekten biliyorsa bile söylemiyordu. O ve Sephie kasabadan döndüklerinden beri çok sessizdiler, Sephie'nin yüzü ağlamış gibi kızarmış ve şişmişti. Annem

O akşam yemeğini hazırlarken ben de hemen işe koyuldum. Bense Sephie'yle Goblin'in evinden koşarak eve döndüğümüzden beri çalışmayı bırakmamıştım.

Bir sivrisinek sürüsü yüzümün yanında vızıldıyor, gözlerimdeki suyu içmeye çalışıyordu. Yumurta topladığım sürahiyi çivisine geri koyarken ve dışarı çıkmadan önce tel kapının mandalını açarken onlara vurdum. Tenim temiz havayı yalayıp yuttu. Hava şimdi serindi - Mayıs sonu serinliği- ama durgunluk bana yarının kavurucu olacağını söylüyordu.

Babam tavuk kümesinin arkasından çıktı, kasaplık kütüğü önünde yuvarlıyordu. Anlaşılan kafalarını kesmeye geri dönüyorduk. İlk yıl onları böyle öldürmüştük. Sephie onları gagalarından tutup tombul kız parmaklarının arasına sıkıştırıyor, babam da sol eliyle bacaklarını **t u t u p** sağ eliyle baltayı sallıyordu.

Chop.

Savaştan sonra babamın bu kadar kan ve şiddet istemeyeceğini düşünürdünüz. Yine de bunu arzuluyor gibiydi, kasaplık gününde her zaman acımasızca mutluydu.

Tavukların kafası kesildikten sonra, hareketli cesetleri almak için ben gönderildim. Baş aşağı tutulduklarında sallanıyorlardı. Onları kamp ocağının üzerinde kaynayan tüy kazanına getirirdim, yeni öldürülmüş tavukları içine daldırdığımız devasa bir metal kazan. Ne kadar temizlersem temizleyeyim ıslak tüylerin pis kokusu günlerce saçlarımda kalırdı ama bu işi gagaları babamın sallanan baltasına bu kadar yakın tutmaya tercih ederdim. Okulda *Kökler*'i izlemiştik ve Kunta Kinte'nin ayağını kaybettiği o sahne aklımdan çıkmamıştı.

Thunk.

Ne aşk ne de para için o gagayı tutamazdım.

Babam, kana aldırmadı. Her fırsatta bundan bahsetmeyi ihmal etmezdi.

"Kaç tane?" diye sordu, hâlâ kasap kütüğünü itiyor, beni şimdi ve buraya geri çekiyordu.

"Ne?"

Elimdeki kovaya baktı, sonra tekrar bana döndü. "Kaç yumurta?" Onları saymamıştım bile. "Dokuz," diye tahmin ettim.

Kümesin hemen önündeki kütüğü yuvarlamayı bıraktı. Baltanın açtığı çukurlarda biriken tavuk kanı siyahlaşmıştı. Gözlerimi kısıtım. Güneş tam arkasından vuruyordu. Yırtık pırtık iş kıyafetleri giymişti ama Davut heykelinin dış hatlarına sahipti. Uzun boylu, güçlü, kaslı. Bir adım öne çıkıp ona sarılmayı düşündüğümde ürperdim. Ona bu kadar yaklaşmak istediğime göre kurtçuklarla kaynıyor da olabilirdi. Bunu merakla fark ettim. Kendimi bildim bileli bu böyleydi. Belki de bütün kızlar ve babaları için böyleydi.

Topuklarının üzerinde dönerek tavuk kümesine doğru gitti. "Baba?"

Durdu ama dönmedi. "Evet?"

"Yarın kasaplık yapmamız gerektiğine göre, Sephie ve ben bu gecenin geri kalanında izinli olabilir miyiz?"

Bana cevap vermeden kümese girdi. Bir dakika sonra elinde bir yumurtayla görüldü. "Birini kaçırdın."

Yumurtayı getirip kovama koyarken olduğum yerde durdum. Kakayla kaplıydı. Temizlemesi çok zor olacaktı. Çakıllı yoldan gelen bir kükreme dikkatimi çekti. Döndüm. Sessiz yolumuzdan kocaman bir kamyon geçiyordu. Arkasında bir kova vardı, yan tarafında STEARNS COUNTY ELECTRICAL yazıyordu.

Babam gerildi. "Lanet olası istila çoktan başladı," dedi. dedi.

Sesindeki nefreti duyabiliyordum. Bizi buraya Gerçek dünyadan kaçmak, partilerini düzenleyebileceği, heykellerini yapabileceği ve kimse ona aksini söylemeden büyülü orman yollarını yaratabileceği bir yer bulmak için.

"Arazimizi elimizden alamazlar," dedim hararetle.

Bir süre sessiz kaldı. "Evet, oynayabilirsin," dedi sonunda. "Ama yarın kasaplık zamanı geldiğinde şikayet etmek yok."

"Tamam," dedim. Uzaklaşmaya başladım ve sonra durdum.

"Baba?" Kıpırdamamıştı, gözleri bana sabitlenmişti. "Öyle mi?"

Neredeyse sinirlerime hakim olamıyordum ama Wayne'in otobüste, Clam'i sorduğumda hem korkmuş hem de sinirlenmiş hali gözümün önünden gitmiyordu. "Çavuş Bauer sana Hollow çocuklarının saldırıya uğramasıyla ilgili başka bir şey söyledi mi?"

Annemin bahçesinde bir grup karatavuk havalandı, muhtemelen Meander'dan korkmuşlardı.

Babam güldü, çirkin bir sesle. "Saldırıya uğramıyorlar."

Bir adım geri çekildim. "Ne demek istiyorsun?" "Saldırıya uğradıklarını söylüyorlarsa yalan söylüyorlar demek istiyorum."

Ama bunu bilemezdi. Clam'in bedenine yerleşen hayvanın gözlerine ya da Wayne'in yüzündeki dehşete bakmamıştı. Babam bir şeyler saklıyordu. Her zaman sakladığından farklı bir şey, bunu hissedebiliyordum, Bauer ile ilgili bir şey.

ekmecelerini karıştırmam gerekecekti.

Bunu daha önce de yapmıştım. O kirli dergileri, çizdiği ve heykellerinden çok farklı olan o kırmızı-siyah resimleri, her zaman yazdığını iddia ettiği ama herkesin lazer silahı olması dışında günlük gibi olan o kitabı karıştırmak iyi hissettirmemişti. Şaşırtıcı bir şey keşfetmemiştim, Jin Teyze'nin küçük bir kızken ona yazdığı bazı mektuplar dışında hiçbir şey. Ona en iyi ağabeyim diyordu. Bu beni hazırlıksız yakalamıştı ama sanırım hepsinin ben doğmadan önce de bir hayatı vardı.

Yine de stüdyosunu hiç karıştırmamıştım. Ya da bodrumuna. Annem ve babam evden çıkar çıkmaz muhtemelen oradan başlamalıydım. Belki Sephie'yi bana yardım etmesi için ikna edebilirdim.

Onu banyoda dizlerinin üzerine çökmüş, eski bir diş fırçasıyla küvetin derzini temizlerken buldum. "Babam bu gecenin geri kalanını boş geçirebileceğimizi söyledi!"

Topuklarının üzerine oturdu. "Hiç sanmıyorum."

"Gerçekten! Çünkü yarın tavukları kesmek zorundayız. Sadece söğüt oynarsak izin alabileceğimizi söyledi." Sırıttım. Son kısmın yalan olduğunu bilip bilmemesi önemli değildi. Her halükarda komikti.

Beş ve yedi yaşlarımızdan beri söğüt ağacı oynuyorduk. arşafllara bürünüp gözlerimizi bantla bağlar, birbirimize bağlanır, ayakkabılarımızı çıkarıp çorap ayaklı olur ve arazimizin etrafını saran ormana dalar giderdik. Sonunda nereye vardığımızı kimse tahmin edemezdi. Söğütlerle oynayarak, gülerek, horozibiği toplayarak saatler geçirirdik. Çok eğlenceliydi ama Sephie geçen yazdan beri oynamayı reddediyordu.

Liseye başlayacağı için olduğunu söylemişti. Ben de ona muhtemelen küçük göğüslerinin dengesini bozduğunu söylemiştim.

Seph gözlerini devirdi ama gözlerinde bir kıvılcım vardı. "Bunun için çok yaşıyım."

"Çarşaf aramak için asla çok yaşlı değilsin. Lütfen? Akşam yemeği vaktine çok az kaldı."

Diş fırçasına ve temizlediği harç çizgisine baktı. Kalan derzin grisine karşılık beyazdı. Bu anlaşımdan daha ne koparabilirim diye düşündüğü belliydi ama iyi kalpliliği galip geldi. "Tamam."

"Yee-haw!" Fikrini değiştirmesi için ona zaman tanımayacaktım. Malzemeleri bulmak için hızla yola koyuldum, sonra da onu dışarı çıkardım. Cadılar Bayramı hayaletleri gibi çarşafalara büründükten sonra ama onları yerinde tutacak saç bantlarını takmadan önce kıkırdamalar başladı.

Sephie, "Ayak bileklerimizden birbirimize bağlanmalıyız," diye önerdi.

İşte o zaman tam anlamıyla katıldığını anladım. Ayak bileğinden bağlama en zor olanıydı. Her adımımızı ayarlamamızı ya da bir patates çuvalı gibi devrilmemizi gerektiriyordu. Düğümleri Sephie'nin atmasına izin verdim. Bu konuda her zaman benden daha iyiydi.

"Hey," dedim Sephie ipi bileğime dolarken, "Wayne'in sana gerçekten aşık olduğunu düşünüyorum. Dün okulda seni sordu. Sana söylemeyi unuttum."

Yüzünü göremiyordum ama sırttığını biliyordum. "Ne sordu?"

"En sevdiğin rengin ne olduğunu."

İpin ucunu kendi bileğine doladığını ipi çekerek anladım. Bimbo çarşafımın altından baktı, ben de onu ittim.

"Sence o da Clam gibi Tacizci Chester'ın saldırısına mı uğradı?" Sephie sordu.

Clam beni alet odasında köşeye sıkıştırdığında hissettiğim aşağılanma ve korku geri döndü ve çok sıkı bir ip gibi kaburgalarımın dolandı. "Sanırım babam biliyor olabilir. Sanırım o ve Çavuş Bauer bu konu hakkında konuştular. Daha sonra onun eşyalarına bakmama yardım etmek ister misin?"

"Ne arıyor olabiliriz ki?"

Çarşafın altından omuz silktim. "Bilmiyorum." Annemin söylediklerini, Clam'e saldıran adamın maske taktığını düşündüm. "İpuçları, sanırım. Belki Bauer babama polis raporunun bir kopyasını vermiştir ve raporda yaralanan çocukların isimleri ve onlara ne olduğu yazıyordur?"

Bir süre sessiz kaldık.

"Wayne'in benden gerçekten hoşlandığını düşünüyor musun?" diye sordu usulca.

"Hoşlanmayacak ne var ki?" Tedirginliğimi üzerimden attım ve öne doğru bir adım atarak ipi test ettim. Sephie söylememe gerek kalmadan benimle birlikte süzüldü. "Horlaman dışında. Bir de eşek gibi kokuyorsun. Ama bunun dışında ..."

"Ben horlamam."

Artık hızlanmıştık, neredeyse koşuyorduk, eller öndeydi, çarpışma beklentisi tenimi karıncalandırıyordu. Biçilmiş çimlerin yerini ormanın çevresindeki kalın otlara ve çıtır çıtır çalılara bıraktı. Ormanın içine doğru ilerledik, sırların ve çürüyen yaprakların kokusu güçleniyor, hava seriniyordu.

Sephie, "Ayrıca, eşeğin *kız kardeşi* gibi kokuyorsun," diye bitirdi.

Ben güldüm, o da güldü. "Ağaç!" Seslendim, elim masif ahşapla buluştu. İkimiz de sağa doğru kaydık ve birbirimize çarptık.

"Başka bir ağaç!" Sephie kıkırdadı ve tökezledi.

Düşmeden önce elini tuttum. "Hey, Sephie. Eminim annem ve babam senin kuaför olmak istemeni sorun etmezler." Olmazlardı. Yine de kendimi iyi hissediyordum ve bunu paylaşmak istedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Birkaç dakika boyunca sessizce ilerledik. Altımızda dar bir vadi belirlediğinde, ikimiz de içine daldık. Yere çakılırken dirseğim keskin bir şeye sürtündü. "Ah!" "Neredeyiz biz?" Sephie yanımdan

sordu. Kural şuydu

Umutsuzca kaybolana kadar bakamazdık, çarşafı çıkaramazdık. Yine de sesi çok inceydi.

"Bilmiyorum. İyi misin?"

Bir kumaş telaşı bana çarşafını çıkardığını söyledi, ki bu kurallara açıkça aykırıydı. "Sephie!"

"Kanamam var."

Nefes nefese önce sa bandını sonra da çarşafı ittim. Ormanın o kadar derinlerindeydik ki ağaçlar su altında gölgeler oluşturuyordu. Sephie ve ben daha önce hiç görmediğimiz, ıslak görünümlü meşelerden oluşan bir koruda kalça kalçaya yatıyorduk. Balçık, ürük ve bakır gibi kokuyordu. Sephie'nin dizinde ince kırmızı bir çizgi kanıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum. Ona sordum.

Küflü orman zemininde şok edici bir beyaza bürünen arşaflarımızın yanından, yerden neredeyse aynı renkte çıkan kemikleri işaret etti.

ığlık attım.

19. BÖLÜM

Babam birini öldürdü.

Aklıma tertemiz bir şekilde geldi ve çoğu düşüncede olduğu gibi beynime değil karnıma yerleşti. Yakından incelemek için ona tutunmaya çalıştığımda, sürünerek uzaklaştı. Elbette babam bir katil değildi. Sephie'nin hıçkırıklarını ve benim bağırışlarımı duyup bizi o küflü meşe korusunda bulduğunda, bu düşünceyi çirkin olarak işaretlemiştim.

Babam iskeletin küçük bir çocuğa değil de bir akbabaya ait olduğunu *-bakın, kanat tüylerinden bazılarını bile görebilirsiniz-* söylediğinde, neredeyse elimde olduğunu bile hatırlamıyordum.

Neredeyse.

Babam Sephie'yi eve taşıdı, annem de onun delinen dizini temizleyip bandajladı. İşlemin ortasında telefon çaldı. Şaşırtıcı bir şekilde babam cevap vermeye gitti. Bir telefon bekliyor olmalıydı, çünkü normalde telefonla konuşmaktan nefret ederdi. Hükümetin her zaman dinlediğini ve söyleyecek bir şeyiniz varsa yüz yüze söylemeniz gerektiğini söylerdi. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde çenesini çalıştırıyordu. "Yeni komşuların bu gece için bir bebek bakıcısına ihtiyaçları var," dedi.

"Yaşasın!" Sephie ciyakladı.

"Hayır," dedi adam, sesi sinirli geliyordu. "Topallayan bir bakıcı istemeyeceklerdir. Cassie, onlara senin yapacağını söyledim. Yoldalar, sen de temizlen."

Daha önce sadece bir aileye bakıcılık yapmışım.

Kış boyunca, Persephone'un ıskartaya çıkardığı bakıcılık işlerinden birini üstlenmişim, bu seferki Millerlar içindi. Dört sarışın oğlanın boyları dışında birbirlerinden farkları yoktu: John, Kyle, Kevin ve Junior. En büyükleri beş yaşındaydı ve birbirlerine bu kadar yakın olmaları annelerinin artık çok fazla gülemeyeceği anlamına geliyordu, yoksa yanlışlıkla işeyecekti. (Bana rahatsız edici eve dönüş yolculuğunda söylemişti.) Onları ayırt edemediğim için, yaramazlık yaptıklarında çocukların isimlerini bir kerede söyledim, ki bu her zaman oluyordu. *JohnKyleKevinJunior, o kibriti yakma. JohnKyleKevinJunior, babanın golf sopasını kardeşinin kafasının üzerinde tutma. JohnKyleKevinJunior, elini pantolonundan çek.*

Yorucu bir akşamın sonunda, canavarların uyumasının tek yolunun pas rengi kanepeye doluşup benimle birlikte televizyon seyretmelerine izin vermem olduğunu keşfettim. O saatte ve o kadar uzakta *Alacakaranlık Kuşağı* dışında pek bir şey yoktu (ki bu da kötü bir numara gibi görünüyordu). Çocuklar bölüm çok ürkütücü bir hal almadan uyudular ve ben de uyumamış olmalarını diledim çünkü beni dehşete düşürmüştü. JohnKyleKevinJunior kucağıma yığılıp kalmasaydı ve sümüklü meleklerle benzemeseydi kanalı değiştirdim. Yapabileceğim en iyi şey gözlerimi kapatıp kulaklarımı tıkamaktı.

Gomez'lerle işlerin daha iyi gideceğini umuyordum.

"Ailen mülklerini çok temiz tutuyor." Bay Gomez'in aksanı zayıftı, sesli harfleri Minnesotalılara göre daha uzundu. Bu ve siyah saçları bana onun Meksikalı olduğunu söylüyordu, ama bir süre önce.

Gülümsedim ve başımı salladım, pikabın en uzak köşesine sıkıştım. Bay Gomez yanlış bir şey yapmamıştı. Bu sadece bir yabancıyla aynı arabada olmaya verdiğim standart tepkiydi. "Teşekkür ederim," dedim.

Yolculuk çok kısa olduğu için minnettardım, evimizden kuş uçuşu bir milden biraz daha uzaktaydı. Yetişkinlerle sohbet etmek en kötüsüydü. Ayrıca Bay Gomez arabayı camı açık kullanıyordu ve bölgedeki çiftçilerden biri yakın zamanda gübre yaymıştı. Hava, gübreleşen saman ve amonyak kokusuyla keskinleşmişti.

Bay Gomez'in Clam'in saldırıya uğradığını ve kasabadaki sokağa çıkma yasağını bilip bilmediğini merak ettim. Eğer biliyorsa, eminim ailesini buraya taşıdığına pişman olmuştur. "Yeni evinizi beğendiniz mi?" diye sordum.

Bay Gomez başını salladı. Gözlerinin etrafında bana rahat bir deri koltuğu hatırlatan derin kırışıklıklar vardı. "Daha büyük bir eve sahip olmak güzel." Babam Rochester'dan taşındıklarını, Hector'un bir çiftçi olduğunu ve karısının da bir barda tanıştıklarında ona görür görmez aşık olan kızıl saçlı bir Minnesotalı olduğunu söyledi. Babamın bunu onaylamadığı açıkça belliydi. Bay Gomez'in Meksikalı olmasının onu rahatsız ettiğini sanmıyorum. Her iki ebeveynimiz de bana ve Sephie'ye göçmenlerin iyi insanlar olduğu konusunda açıktı. Sorun eğitimsiz olmalarıydı. Peg ve Donny için kitaptan anlamamak bir suçtu.

Annemle babamın yüksek lisans derecelerini ve benim notlarımı düşündüğümde kendimi uzun boylu hissediyordum. Zeki olmak güzeldi. Babam zihninin çoğu insan için çok hızlı çalıştığını söylerdi. Zihni çok hızlı çalıştığı için onu eğlendirmek için daha fazla çalışması gerekiyordu. Kitapların işe yaradığını söylerdi. Tüm o dergiler de öyle, bazıları bilim kurgu hikayeleriyle dolu, diğerleri popüler mekanik (ki eğer derginizin adı buysa, çok fazla çabalarsunuz demektir) ve diğerleri, nefret ettiklerim, elleri bacaklarının arasında ve yüzlerinde yumuşak gülümsemeler olan çıplak kadın resimleriyle dolu.

Bay Gomez yanıma geldiğinde babam bana bir uyarıda bulundu. "Oradayken gardını düşürme Cass ve burada olanlar hakkında konuşma. Ailenden başka kimseye güvenemezsin." Aklına bir düşünce geldi, yüzünde belirdiğini görebiliyordum ve anneme döndü. "Hey, canım," dedi, yüzü iyi fikrinin zevkiyle parlıyordu, "belki de Gomezleri bir sonraki partimize davet etmeliyiz? Onlara aramıza hoş geldin diyebiliriz."

Annem yüzünü bize dönmüş, tahta bir kaşıkla yeşil biber dilimlerini karıştırıyordu. Omuzları gerildi. "Olabilir. Cassie, neden seni almaları için dışarıda beklemiyorsun?"

Ben de seve seve bekledim. Annem akşam yemeği için kahverengi pirinçli tofu kızartması hazırlıyordu. Gomez ailesinin çocuklarına yemek yapmamı bekleyip beklemediğini bilmiyordum. Kaç çocukları olduğunu bile bilmiyordum ama buzdolaplarında ne bulursam bulayım annemin pişirdiğinden daha lezzetli olacağını biliyordum.

Kendimi Bay Gomez'in tozlu Ford pikabına attığımda midemden gelen gurultular duyuluyordu. Yolda susma nezaketini göstermişti. Goblin'in evinin köşesinden geçerken ciyaklayan siyah kuşların yumruğu olmasa, sanırım Bay Gomez'le ilk havadan sudan konuşmamızdan sonra sessiz kalacaktık.

Kollarım refleks olarak havaya kalktı.

"Lanet olsun!" Bay Gomez fren yaptı ve direksiyonu kırdı. Kuşlar yolun her iki tarafındaki biçilmemiş otların arasına saklanmışlardı, ta ki biz neredeyse üzerlerine gelene kadar. Hiçbirine çarpmamış olmamız bir mucizeydi.

Bay Gomez, Sephie'nin yaban çileklerini topladığı yerin yakınındaki hendeğin ağzında kamyonu tam olarak durdurmadan önce kamyonun arka tarafı savruldu. Ellerimi indirdim ve Bay Gomez'in açık penceresinden dökülen yol tozunun tadına bakarak sundress elbisemin kumaşını düzelttim.

"Kargaların günün bu saatinde toplandığını bilmiyordum," dedim sesim kısık bir şekilde.

Bay Gomez sanki ilk defa bana doğrudan baktı. Gözlerini okumak için çok gölgeliydi. "Yem kamyonu biraz mısır düşürmüş olmalı," dedi.

"Evet," diye cevap verdim. Söylenecek başka ne vardı ki?

Kamyonu vitesine taktı ve yolun son yarım mili boyunca tek kelime etmedik. Evlerinin önüne geldiğimizde Bay Gomez de benimle birlikte dışarı çıkmadı.

"Hemen içeri girebilirsin. Sally'ye onu burada bekleyeceğimi söyle," dedi.

Başımı salladım ve bir karga bulutunun içinden geçtiğim için hâlâ sarsılmış bir halde kamyondan çıktım.

"Alo?" Tuhaf eve adımımı attığımda çekinerek sordum. Oturma odası üst üste yığılmış kutularla doluydu, ortayı o güne kadar gördüğüm en büyük seksiyonel kanepa kaplıyordu. Mutfak muhtemelen sol taraftaydı, tıpkı benim evimdeki gibi. Zengin ve peynirli bir şeyin kokusunu aldım, belki lazanya, artı sarımsaklı tost. Midem onayladı.

"Buradayım!" Bayan Gomez kafasını mutfaktan çıkardı, yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı. Kıvrıcık kızıl saçları yukarı doğru taranmış saçlarından dökülüyordu. "Siz Persephone olmalısınız. Bebek bakıcılığı için bu kadar kısa sürede haber verdiğim için özür dilerim!"

"Cassandra," diye özür diledim. "Persephone benim kız kardeşim. Bu gece evde kalması gerekiyordu."

"Seni ağırladığımız için mutluyuz. Aç mısın?"

Mutfağa doğru gözden kayboldu. Güzel kokuları takip ettim. Onun mutfağında da aynı sevimsiz dolaplar ve sarı-

Annem ve babam sökmeden ve babam akçaağaç dolapları sıfırdan inşa etmeden önce bizimkinin kahverengi muşambası vardı. Bizim evimizde muşamba korkunç derecede eskimiş görünüyordu ama bu mutfakta güneş ışığı gibi hissediliyordu. Masada üç çocuk oturuyordu, iki küçük kız bana dönüktü ve bir oğlan sırtı bana dönüktü.

Döndüğünde nefesim kesildi.

Bu Frank'ti, öğle yemeğinde Evie'nin yanına oturan, ukala ve küstah yeni çocuk.

Sally kocaman güldü. "Frank, Cassandra'nın yüzünü görüyor musun? O da senin yaşında bir çocuğun neden bakıcıya ihtiyacı olduğunu merak ediyor."

Bu da vardı ama daha önemlisi birbirimizden hoşlanmadığımız gerçeği. Ayrıca, bu kadar yakında oturduğunu bilmediğim için çok korkmuştum. Bizim güzergâhımızda olmasına rağmen otobüse binmemişti. Ailesi onu okula bırakmış olmalıydı.

Frank gözlerini devirdi ve arkasını dönüp erimiş peynir, erişte ve kırmızı sostan oluşan muhteşem bir yığının içine daldı. Mağazadan alınmış sarımsaklı ekmeğin folyo kılıfı bir kol mesafesindeydi. Yeşil marul dolu kâseye dokunulmamıştı. Yanında bir şişe Wish-Bone Western Sos duruyordu. Ağzımdan salyalar akmasın diye yutkunmak zorunda kaldım.

Sally bir kolunu bana doladı. Bu çok doğaldı. "Frank'in babası erkeklerin bebek bakıcılığı yapamayacağını düşünüyor. Bu karakter kusuru dışında iyi bir adamdır. Şimdi oğlumla tanıştın. Şu anda yüzünden çok sosu olan kız var ya? O Julia, en küçüğüm. Üç yaşında. Ablası, benim boyamamı alacak kadar talihsiz olan, onun adı Marie. Frank sana ipleri gösterecek. Acil bir durum olursa diye telefonu bağladık. Gece yarısından önce dönmüş oluruz. Sorusu olan?"

Burada yaşayabilir miyim? "Sağlık sorunu olan var mı?"

Sally güldü ama sanki sarılmış gibiydi. "Bakıyorum da izci kızlardan bebek bakıcılığı dersi almışsın. Hayır, benim çocuklarım yıkanır ve giyilir. Umarım lazanya seversin. Çift parti yaptım." Bütün çocuklarını öptü.

Gitti ve sonra tam benim yerime, kafama bir öpücük kondurdu. "İyi eğlenceler!"

"Süt!" diye bağırdı en küçük kız, sütü almak için uzanırken.

Ona yardım etmek için koştum, ön kapının çarpışını ve kamyonetin uzaklaşmasını dinledim. Utanarak kendi kâğıt tabağımı almadan önce ellerime baktım. "Siz daha tabaklarınızı açmadınız mı?"

Frank omuz silkti. "Babam birkaç haftadır burada. Hiçbir şey yerleştirmede. Biz geçen Pazar geldik ve annemin tüm kutuları karıştıracak vakti olmadı."

"Ve yine de seni okula mı gönderdiler?"

"Evet."

Onun da benim kadar gergin olduğunu söyleyebilirdim. Bu beni daha rahatlattı, bir de sorumluluğun bende olması. "Yemeği bitirelim ve sonra da ortalığı toparlayalım. Annenle baban eve gelmeden önce mutfağı toparlayabiliriz."

Gözbebeklerim peynir rengini alana kadar lazanya yedim ve sonra dördümüz ortalığı temizledik. Küçük Julia çöp torbasını tutarken biz de tek kullanımlık tabak ve çatalları attık, Marie sildi, Frank ve ben de artıkları paketledik ve plastik bardakları elde yıkadık.

Masa temizlendikten sonra, Frank kızlar için boya kalemleri ve kâğıt bulmama yardım etti; ben ve Frank dolapları temizleyip tüm tabakları ve çatal bıçak takımlarını yerleştirirken onlar da boyama yaptılar. Sally'nin eşyaları nereye koyduğumuzu umursayacağını sanmıyordum, öyle birine benziyordu. Frank annesi ve babası hakkında konuştuğça haklı olduğumu daha iyi anladım.

"Rochester nasıl biriydi?" diye sordum.

Omuz silkti. "Taşrada yaşırdık, burası gibi."

"Keşke şehirde yaşasaydım," diye itiraf ettim. "Yapacak çok şey var. yap."

Bana doğru eğildi ve başını salladı. "Hayır bilmiyorsun. Kasaba kötü şeylerin olduğu yer. Birileri Rochester'da çocukları kaçıırıyordu, tıpkı burada olduğu gibi."

Gözlerimi kırptım. "Sadece kasabalı çocukları mı?" Başını salladı.

Akbaba kemiklerini, babamı ve Bauer'i düşündüm. "Bu yüzden mi taşındınız? Saldırıya uğrayan çocuklardan uzaklaşmak için mi?" Çünkü eğer öyleyse, şimdi burada olduğu için kendilerini çok kötü hissetmiş olmalılar.

"Hayır," dedi Frank. "Daha büyük bir eve ihtiyacımız vardı."

"Bu çok büyük değil," dedim, sonra yüzünün düştüğünü görünce kendimi total gibi hissettim. Sözlerimi geri almaya çalıştım. "Bizim evimiz gibi inşa edilmiş, hepsi bu."

"Sizinkinin de ürkütücü toprak bir bodrumu var mı?"

Şiddetle başımı salladım. "Toprak, tamam. Annem konservelerinin çoğunu orada saklıyor, babam da bir şeyler depoluyor sanırım. Babam oraya inmemize izin vermiyor."

Frank ürperdi. "Toprak bodrumlar perilidir. Her zaman."

BÖLÜM 20

Şöyle bir şey var. Uyandığımda bana günün sonuna kadar en iyi arkadaşım olacağını ve onun bir *erkek* olacağını söyleseydiniz? Sana deli kek derdim. Ama Frank ve ben o ilk saatten sonra kendimizi neredeyse birbirimizin cümlelerini tamamlarken bulduk. Okulda kimseyi tanımadığı için bana kötü davrandığı ve sümüklü olduğumu düşündüğü gerçeğini atlattıktan sonra ortak dağlarımız vardı. İlk olarak, ikimiz de *A Takımı'nı* izlemeyi seviyorduk ve ona *Nellie Bly'in* son çıkan *Trust It or Don't* kitabının bir kopyasının bende olduğunu söylediğimde, bir dahaki sefere onu getireceğime söz verdirdi. Ona her gece sadece bir yazı okumama izin verdiğimi söylemedim, çünkü bunun tuhaf olduğunu biliyordum. Ona Jin Teyze'den ve onun ne kadar harika biri olduğundan, bir sanatçı olduğundan ve eğer istersem gelip onunla yaşayabileceğimi söylediğinden bahsettim.

Frank çok etkilenmişti. Kızlar yaygaraya başlayınca televizyonu açtık, fişe taktık ve grenli tek bir kanal gelene kadar anteni çevirdik. Yaygın olarak doğu gözlü klik böceği olarak bilinen *Alaus oculatus* hakkında sürükleyici (pek değil) bir program vardı. Goblin'in içki dükkanında karşılaştığımızda çıkardığı gırtlak sesinin aynısını çıkarıyordu ve ben de bunu Frank'e anlatmışım. Frank'in böcekleri çok sevdiği ortaya çıktı.

Böcek şovu, iş gününü bitirene, ailesini doyurana ve çocuklarını yatırana kadar mola veremeyen çalışkan bir kadının yer aldığı bir reklamla kesildi. Sonra büyük ikramını aldı: yalnız zaman. Görüşümüz küvetin kenarında duran bir şişe köpük banyosuna kaydı. Şişe maviydi, etiketi beyazdı. **BENİM ZAMANIM** yazıyordu.

Derin bir erkek sesi tüm reklamdaki tek kelimeleri gürlüyordu: "Sorumluluğu alın. Bu senin zamanın olsun."

Frank koluna vurdu. "Duydun mu? Bunu kendi zamanın yapmalısın."

Ben de onun koluna vurdum. "Kapa eneni, genç yavru."

Kıkırdadı ve boynuma asılarak beni bir güreş hareketiyle aşığı çekti. Güldüm, onu ittim ve sonra daha iyi düşünerek kolunu arkasından bktm, sadece onu yerinde tutmaya yetecek kadar. Ya da ben öyle sanıyordum. Kıkırdandı ve beni yere çekti, orada gerçekten greşmeye başıladık. Denk sayılırdık ama uzun saçlarım beni zorluyordu. Yaklaşık on dakika boyunca greştik, güldük ve *hakaretler* savurduk - *Suratını topla! Şortumu ye!* İkimiz de üstünlüğü uzun süre elimizde tutamadık.

Sonunda, bitkin bir halde, ateşkes ilan ettik. İşte o zaman kızların köşedeki çıplak şiltede uyuyakaldıklarını fark ettik.

"Hey, bir şey görmek ister misin?" Frank hâlâ nefesini tutmaya çalışarak sordu.

"Elbette. Bekle." Ayağa kalktım, üzerinde "battaniye" yazan çantayı açtım ve Julia ile Marie'yi örtmek için küflü turuncu bir yorgan çıkardım. "Nereye?"

"Annemle babamın yatak odasında."

"Tamam." Elimin tersiyle alnımı sildim. Greşmekten ter içinde kalmıştım.

Kutu labirentinin içinden, henüz kullanmadığım dik merdivenden, kullandığım banyonun yanından geçip evin arka tarafına doğru ilerledik.

Gomezlerin yatak odası annemle babamınkiyle aynı büyüklükteydi ama annemle babamınkinde bulunan gürültülü su yatağı olmadığı için daha büyük görünüyordu. Çıplak bir pencereden içeri szlen sıvı ay ışığı çift kişilik yatağı aydınlatıyor ve diğer her şeyi gölgeli bir rahatlamaya boğuyordu.

"Işık düğmesi nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Frank, doğruca şifonyere doğru ilerleyerek. "Belki de A Takımı'nı aramalıyız?"

Sesimi alalttım ve dizinin açılışını ezberden okumaya başıladım. "'1972'de, bir atlak-'"

"Evet," dedi, dikkati dağılmıştı. Önce üst çekmeceyi, sonra da ikinci çekmeceyi açtı.

"Yardım edeyim." Işık düğmesine çarpana kadar duvardaki gölgeleri yokladım. Düğmeye bastım. Çıplak bir ampul odayı aydınlattı. "Annenle baban eşyalarını yerleştirdi mi?"

"Annem babama, eğer Bumtruck, Mısır'a taşınacaksa, yatağını hazırlayıp ilk hafta onu dansa götürmeyi planlamasını söyledi."

"Akıllıca." Ellerimi karyola iskeletinin tereyağlı kahverengi ahşabında gezdirdim. "Ne arıyorsun?"

Döndü, deniz rengi gözlerinde orantısız bir ifade vardı. Çekmecedен çıkardığı yuvarlak plastik bir disk havaya kaldırdı. "Bu."

Eğildim. "Nedir bu?"

Sesi kilise ciddiyetindeydi. "Uyuşturucu."

Ona gözlerimin akını gösterdim. "Ne tür?"

"Annem onlara mutluluk hapları diyor. Babam onların dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey olduğunu söylüyor."

Kordon izim boynuma dolandı. Hector ve Sally'nin ailemden farklı olduklarını düşünmüştüm. "Bunları bir doktor mu yazdı?" "Bilmiyorum."

Diski açıp kapaklı kapağın içine yazılmış annesinin adını işaret etti. Alt yarısında bir

Beyaz hapların minyatür Stonehenge'i.

Kıkırdamaya başladım. Kahkaha karnımı gıdıkladıktan sonra ağzıma doğru yuvarlandı ve gözlerimi yaşarttı. Sözlerimi kahkahaların arasına sıkıştırmak zordu. "Sence o *ilaçları* denemeli miyiz?"

Frank alt dudağını büzdü. "Neye gülüyorsun sen?" "Onlar doğum kontrol hapları!"

Sanki sigara içilmez levhası gibi üzerinde kırmızı bir çizgi olan bir bebek resmini fark edebilecekmiş gibi hapları yüzüne yakın tuttu. "Emin misin?"

"Yüzde yüz. Bayan Smith geçen kış sağlık dersinde biraz dağıtmıştı. Farklı bir paketteydiler ama tıpkı bunlar gibi yirmi bir beyaz ve yedi yeşil vardı."

"Hay Allah."

Eğer isterse ona gerçek uyuşturucu verebileceğimi söylemeyi düşündüm. Onu etkilemenin cazibesi güçlüydü, ama sonra bana o okyanus gözleriyle baktı ve nazik olmayı tercih ettiğime karar verdim. "Büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

Soylu bir soruydu ve o da bunu biliyordu ama ikimiz de konuyu değiştirmek istiyorduk. "Pilot," dedi.

Nefesim kesildi. "Tıpkı erkek arkadaşım gibi!"

Gözlerini kıstı ve annesinin doğum kontrol haplarını çekmecesine geri koydu. "Erkek arkadaşın kim?"

"Teknik olarak çıkmıyoruz. Henüz." Frank'i oturma odasına kadar takip ettim. Julia ve Marie hâlâ uyuyorlardı, Julia duyulabilir bir şekilde horluyordu. "Hani bazen bir şey olmadan önce onun hakkında bir şeyler hissedersin ya?"

Frank buna inanmıyordu. Haplar konusunda yanıldığı için hâlâ kızgındı. "Hayır. Ve eğer yoksa erkek arkadaşım var dememelisin."

Farlar tavanda oynayıyordu. Ailesi evdeydi. Geceyi bu şekilde bitirmek istemedim. Ona bir dahaki sefere bana gelip gelmeyeceğini sormak istedim. Uzun zamandır pijama partisi vermemiştim ama erkeklerden geceyi geçirmelerini isteyemezsiniz. "Benimle bisiklete binmek ister misin?"

"Ne zaman?"

"Bu hafta. O çocukların kaçırılma olayını araştırabiliriz. O gizemi çözersek kahraman oluruz." Bunu söylediğimde doğru hissettirdi. O benim yardımcım olabilirdi ve o zaman bu kadar korkmazdım.

Omzu seğırdi. "Göreceğiz bakalım."

"Benimle bisiklete binmeyen aptala acırım." Koltuk altını dürttüm. Beni itti ama gülümsüyordu.

"Gitmeden önce hemen tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedim. "Kızları daha sıkı yatırır mısın, böylece onlara gerçekten iyi bakmışız gibi görünür?"

Ben ana yatak odasına doğru geri döndüğümde Frank kız kardeşlerinin üzerine eğilmişti. Planım tam olarak şekillenmemişti, sadece Gabriel ve benim öpüştüğümüz sisli bir görüntü ve Bayan Smith'in o doğum kontrol haplarını dağıttığı, duyma noktasını aşan öğütler verdiği başka bir görüntü vardı. Sally paketinden bir tane bile eksik etmezdi ve Gabriel'le sevişmeye karar verirsek ona ihtiyacım olacaktı. Çekmeceyi çekip açtım ve

ve elime küçük beyaz bir hap verip kabı kapattıktan sonra çekmeceye geri koydum. Bayan Gomez'den çalmanın verdiği iğrenç duyguyu görmezden geldim. Hamile kalmaktansa hırsız olmak daha iyiydi ve onun da buna katılacağını biliyordum.

Ben dışarı çıktığımda Frank kanepede oturmuş, elinde bir kitap tutuyordu. "Babamla dışarıda da buluşabilirsin," dedi başparmağını ön kapıya doğru sallayarak. "Gerektiğinden fazla kamyonete binip inmekten hoşlanmıyor."

Ceketimi kaptım. "Güle güle." Kalbim hâlâ çarpıyordu.

"Güle güle."

BÖLÜM 21

26 Mayıs 19 83

Sevgili Jin:

Nellie Bly's Trust It or için teşekkürler
Don't! Doğum günümün Haziran'da olduğunu biliyorsundur- nihayet ergen olacağım!

Lilydale'de bir çocuğun saldırıya uğradığını duydun mu bilmiyorum, belki de iki? Buralarda insanlar çok gergin, inanamazsın! İkinci çocuk hakkında söylenenlerin doğru olup olmadığını öğreneceğim, böylece bir sonraki mektubumda size haber verebilirim.

Okullar kapandı ve 7. sınıflar o kadar da kötü değildi. Sınıfımda ikinci oldum. Gelecek yıl Erica'yı yakalayıp geçmek için bir planım var. Bir folyo şapka, elektrotlar ve bir yaz fırtınası içeriyor. Sadece şaka yapıyorum! Yine de bu yaz için bazı harika planlarım var ve bir dahaki sefere uğradığınızda hepsini size anlatacağım. Sadece şunu söyleyerek başlayacağım.

Annemi ikna eder etmez bacaklarımı tıraş etmeye başlayacağım (biliyorum!!!).

Bu gece bebek bakıcılığı yaptım ve yeni en iyi arkadaşım la tanıştım. Adı Frank ve yolun yukarısında yaşıyor. Biliyorum, bir arkadaş için bir oğlan! Belki bir gün gerçek bir erkek arkadaşım olur. JJ 2!

Toronto resimlerden çok güzel görünüyor. (ve posta kutusu numarası için teşekkürler!). Haritaya baktım ve Minnesota'dan o kadar da uzak değilsiniz. Belki uğrayabilirsin? Babam son zamanlarda çok garip davranıyor ve annemle babam Cumartesi günü parti veriyorlar.

Belki tek başıma kaçarım. Gönder kaybolursam yardım et (haha!). Şaka yapıyorum. Ama ihtiyacım olduğunda beni her zaman kurtaracağını biliyorum.

XOXOXO,

Cassie

BÖLÜM 22

Sabah, ufkun düz çizgisine karşı çamurlu kahverengi bir vaatti ve babam, Sephie ve ben çoktan dışarıda çalışıyorduk. Annemin okulla bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu. Babam işi bittiğinde kasaplığa başlayacağımızı söyledi ama bunu yarım saat önce söylemişti.

Hava etimi soğuttu. Kalbimi ve kollarımı, her neyse, bu yüzden kapüşonlu ceketimi çeneme kadar fermuarlı giydim. Bacaklarım çıplaktı. Saçlarımı taramaya zahmet etmemiştim, çünkü sadece dağılacaktı. Gözlerimin kabuğunu bile yıkayamayacak kadar yorgundum, baharla kaplı yaz havasının esintisi beni isteğim dışında uyandırarak canlandırdı.

"Daha fazla taşıyabilirsin." Sephie yola çıktığımızdan beri huysuzlaşmıştı.

Elindeki kucak dolusu yosunlu çubuğu el arabasına bıraktı. Babam bizden önce çalışıyor, izinsiz giren olursa anlayabilsin diye koyduğu tuzak tellerini kaldırıyordu. Onun arkasındaki patikaları temizlemek bizim işimizdi. Sephie ve ben hâlâ yaklaşan parti hakkında konuşmamıştık. Çok korkuyorduk. Büyüdükçe, toplantılara tahammül etmek daha da zorlaşıyordu.

Kuşkusuz daha hafif olan kendi çubuk demetimi yere bıraktım, ağaç göbeğinden dökülen yumru kurtları kazıyarak temizledim. "Ben bebek bakıcılığı yaparken sen yapmadığın için yengeç gibi davranıyorsun."

"Değilim."

"Sen de öylesin. Dizindeki yara yüzünden ben eve gelmeden uyuyakaldığın konusunda yalan söylediğini de biliyorum." Birbirimiz için ayakta kalmak gibi bir kuralımız vardı. Bunu onun için milyonlarca kez yapmıştım.

Çünkü bebek bakıcılığının çoğunu o yapıyordu. Dün gece benim için yapmak zorunda kaldığı sadece ikinci geceydi.

Sephie yüzünü göremeyeceğim şekilde arkasını döndü. "Yalan da söylemiyordum. Babam vücudumuzu iyileştirmek için fazladan enerji gerektiğini söylüyor. Dizimdeki delik beni çok yıprattı ve uyanık kalamadım. Ama bak, iyi ki bu kadar iyi uyumuşum. Bu sabah bacağım neredeyse hiç ağrımıyor."

"Evet, ben eve geldiğimde babam uyuduğu için şanslısın."

Ya da ben öyle olduğunu hayal etmek istemişim. Ürperdim. Ön kapıdan odama o kadar hızlı koşmuştum ki ayaklarım yere sadece iki kez değmişti. Evin karanlığı saklanmak için çok fazla alan bırakıyordu. "Yaz okulu ne zaman başlıyor?"

"Pazartesi." Suratı asıktı.

"Ne kadar sürecektir?" "İki hafta."

"Ah be Sephie, o kadar da kötü değil! Ve yaz okulu çok kolay."

Yavaşladı, yetişmeme izin verdi. "Annem ve babam geçer not alana kadar *her şeyden* men edildiğimi söylediler. İnsanları eve bile çağıramıyorum."

Hiç kimseyi eve davet etmediğini söylemenin sırası olmadığını sezmiştim. Lynn beni terk ettiğinden beri ben de öyle. Yeni birine alışmak için çok fazla açıklama yapmak gerekirdi. Ama belki Frank farklı olabilirdi. "Sen ve ben hâlâ takılabiliriz. Yaklaşan bir kedi kliniğim var!"

Yedi yaşımdan beri her yaz kedi kliniği düzenlerdim. Küçükken onları çoğunlukla yüksek yerlerden atlamaları için eğitirdim. Büyüdükçe ve bunun için bana ihtiyaçları olmadığını fark ettikçe, enfeksiyon kapmış gözlerini temizlemek, kabuk bağlamış kapakları ılık suya batırılmış bir bezle nazikçe açmak, irini silmek ve annemin kooperatiften aldığı gözotu çayını damlatmak gibi daha tıbbi uğraşlara geçtim.

Sephie iğrenir gibi bir ses çıkardı ama omuzları gevşemişti. Onu kazanmıştım. "Sadece cezalı olduğum sürece. Ve onların iğrenç gözlerine dokunmak istemiyorum. Yine de onları fırçalarım ve kedi nanesi demetlerini kurutmaya yardım ederim."

Ellerimi çırpıttım.

"Hey," dedi Sephie, kollarımı doldururken. Yakma yığınının taşımamız gereken iki odun yığını daha vardı. Güneş nihayet doğmuştu, sarı öpücüğü kemiklerimi ısıtmayı vaat ediyordu. "Bana hiç söylemedin. Yeni ailende işler nasıldı?"

Ve böylece aramızdaki tüm mesafe eriyip gitti ve yeniden kardeş olduk.

"Güzeldi!" Mücevher kutumda dört süt dişinin yanına sakladığım doğum kontrol hapı ve Ben Franklin'in zemininde bulduğum ve elmas olduğunu umduğum ışıltılı bir küpe hariç, geceyle ilgili her şeyi anlattım.

"Bekle," dedi Sephie, sözümü keserken çenesine vurarak. "Frank daha önce yaşadığı yerde çocukların kaçırıldığını mı söyledi?"

"Evet, ne olmuş yani?" diye sordum.

Sephie başımı salladı. "Sonra buraya taşınıyorlar ve Clam saldırıya mı uğruyor? Büyük bir tesadüf gibi görünüyor."

Fiske vurduğu yeri ovaladım. "Bay Gomez iyi bir adam."

Sephie gözlerini öyle bir devirdi ki gıcırdadı. "Herkes öyle diyor, aptal. 'Onun bir seri katil olduğunu bilmiyordum! Çok iyi birine benziyordu!' Ona göz kulak olsan iyi edersin."

Haklıydı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. "Tuvaleti kullanmam gerek," dedim.

"Acele etsen iyi olur."

Babam önümüzdeydi, hâlâ kabloları söküyordu. Onu göremiyordum ama sesini duyuyordum. Umarım annem hâlâ telefondadır ve bir sohbeta dalmıştır. Babamın stüdyosunu geçip eve doğru koştum.

İşemem gerekmiyordu.

Babamın eşyalarını karıştırma planımı, tavuk kesme gününde yaptığım planı uygulayacaktım. Sephie, çocukları Bay Gomez'in aldığını düşünerek yanılıyordu. Bayan Gomez gibi biriyle evli olan hiç kimse bunu yapmaz. Peki ya babam ve Çavuş Bauer? Bu farklı bir hikâyeydi.

Annem evden çıkarken beni karşıladı, yüzü kasılmıştı. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Şakaklarını ovuşturdu. "Hayır. Kasaplık zamanı geldi."

"Kümesin orada buluşuruz," dedim. "Çabucak işemem lazım."

Ev bana kalmıştı ama uzun sürmeyecekti. Çamur izi bırakmamak için ayakkabılarımı ön kapıda bıraktım ve annemle babamın yatak odasına doğru koştım. Su yatağının altında çekmece yoktu, sadece mesaneyi tutmak için büyük bir kutu vardı, bu yüzden babamın komodininden başladım. İçinde kirli dergiler, yarı tütsülenmiş esrarlar ve çok yakından bakmak istemediğim çizimler vardı. Aynı şeyleri babamın şifonyerinde ve kıyafetlerinde de buldum.

Onun gibi kokması hoşuma gitmedi ama burnumu tuttum ve kazmaya devam ettim. Neyin peşinde olduğumu bilmiyordum. Onun ve avuş Bauer'in Clam'e saldırdığını söyleyen imzalı bir not mu? Ona zarar verirken taktıkları maske mi? Bay ve Bayan Gomez'in göründükleri gibi iyi insanlar olduklarını kanıtlayacak bir şey?

Bunların hiçbirini bulamadım. Aslında, Saphie'nin memelerinin çıktığı ve babamın daha da tuhaflaştığı zamanlarda çekmecelerini son kez karıştırdığımdan beri yeni bir şey yoktu.

Fazla zaman yoktu. Saphie çoktan ne kadar uzun sürdüğümünden ve yapması gereken daha ne kadar çok iş olduğundan şikâyet etmeye başlamıştı bile. Belki babam bile beni iş üstünde yakalamak için eve doğru tepiniyordu. Tüm çekmecelerinin kapalı olduğundan emin oldum, bir daha fırsatım olmayacağı için çabucak işedim ve neredeyse ön kapıya varmışım ki aklıma bodrumumuz geldi.

Frank, *toprak bodrumların perili olduğunu* söylemişti. *Her zaman.*

Bizimkine en son ne zaman girmiştim? Elbette eskiden Saphie'yle gidebildiğimiz bir yerdi ama yıllar önce bir kez dışında oraya indiğimi hatırlamıyordum. Bu düşünce beni ürpertti. Babam geçen hafta geç saatlere kadar ayaktaydı. Mutfakta dolaştığını sanıyordum ama acaba bodruma girip çıkıyor muydu?

Ayaklarım kilere doğru hareket etti.

Işığđ açtım.

Kendi elimin bodrum kapısına doğru uzanışını izledim. Kapı kolu soğuktu. Döndürdüm. Nemli toprak kokusu burnuma doldu. Aşağıdaki kapkaranlık yer, zayıf kiler ışığını yutuyor, daha fazlası için nefes nefese kalıyordu. Ayağımı en üst merdivene koydum. Basamaklar, duvara gömülmüş, ne daha geniş ne de daha derin, gösterişli bir merdivendi aslında.

En üst basamak ağırlığımın altında gıcırdadı.

Kalp atışlarım gümbür gümbür atıyordu.

"Burası sadece lanet olası bir bodrum," dedim yüksek sesle, kendime cesaret vermek için yemin ederek.

Ama işe yaramadı. Kendimi daha fazla zorlayamadım ve kapıyı kapatmaya karar verdiğimde, o evden yeterince hızlı kaçamadım. Parlak güneş ışığında bir köpek gibi titreyerek ayakkabılarımı tekrar giydim.

23. BÖLÜM

Sephie taze bir yarası olduğu için tavuk kesiminden kurtulacağını düşündüyse çok yanılmıştı. Her zamanki gibi işe koyulduk; babam tavukların kafalarını kesiyor, ben, annem ve Sephie de işleme hattını yönetiyorduk.

Babam tavuk öldürme işini bitirip eve girdiğinde, "Hey, anne," dedim. Sargılı dizini destekleyerek aramızda oturan Sephie'yle konuşmak için kasap masasının üzerine eğilmek zorunda kaldım. "Sen ve babam Çavuş Bay Bauer ile aynı okula mı gittiniz?"

"Elbette," dedi. *Kaygan bir dilimle* tavuğunu açtı, elini göğüs kafesine soktu, bağırsakların ilk yıkaması çıktı, kalp ve taşlık gibi iyi şeyler paslanmaz çelik kaseye, bağırsaklar kedilere.

"Otobüs şoförü Karl'a ne dersiniz? Ya da Bay Connelly?" Son zamanlarda tuhaf davranan herkesi sıralıyordum.

"Korkarım ikisini de bilmiyorum, müzik öğretmeninizi kastetmiyorsanız tabii?"

"Bu o," dedim.

"Onu sadece veli toplantılarından tanıyorum. İyi bir adama benziyor."

Başımı salladım. "Goblin hakkında ne biliyorsun?" Sephie bu söz üzerine seğirdi.

"Kimi?" Annem sordu.

Onun gerçek adını bilmediğimi fark ettim. "Yolun sonunda, eski Swenson evine gitmek için sola döndüğünüz yerde yaşayan adam."

"Siz ona Goblin mi diyorsunuz?" Annem sahte bir şekilde ürperdi. "Evet, liseyi benimle ve babanla birlikte bitirdi. Çok tuhaf biri. Gerçi babanızla eskiden beri arkadaş olduklarını sanıyorum. Baban şimdi ona katlanamıyor. Adam asker kaçağı. Bay Bauer o kadar da kötü biri değil, onu bir kez tanıdıktan sonra."

Annem Sephie'ye doğru eğilmiş, kız kıza konuşuyordu. "Lisedeyken onunla çıkıyordum, biliyor muydun?"

"Çavuş Bauer mi?" Ben sordum. Bunu duymak beni çok üzdü.

Annem kıkırdadı. Küçük bir kızın sesiydi. "Bu kadar iğrenmiş görünme! Ben her zaman evli değildim."

Sephie geçirdi.

Annem onu dürttü. "Ne diyorsun?"

"Affedersiniz," dedi Sephie.

"En sevdiğim hanımlar hâlâ sıkı çalışıyor!" Babam annemin arkasında belirdi ve kollarını ona doladı. Ruh hali yine değişmişti. Bir içki içmiş olmalıydı.

Tüyleri çekiştiriyordum, gözlerim Sephie'deydi. Yaralı bacağını oynattı.

Babam annemin boynunu öptü, o da arkasına yaslanıp güldü. "Şimdi olmaz! İkimizi de kirleteceğim."

Babam kulağına bir şeyler homurdandı ve annem yine güldü. "Tamam. On dakika. Kendi başınızasınız kızlar. Babanıza bir projede yardım etmem gerekiyor."

"Daha bir düzine tavuk var!" Feryat ettim.

"Her zaman çok dramatiksin," dedi annem ellerini yıkarken.

Bir sinek vızıldadı ve yolmakta olduğum tavuğun üzerine kondu. Böcek şişman ve siyahtı, parlaktı, tavuğun sivilceli etine konarken arka bacakları birbirine sürtünüyordu.

"Yolma işini ben bitiririm," diye mırıldandı Sephie. "Sen de bağırsaklarını temizle."

Annem hortumu kapattı. "O bacağı ıslatma, Sephie. Mikrop kapar."

Sephie başını salladı.

"Onları ayıklamak istemiyorum," dedim, sonuna kadar kötü bir oyun oynayarak. "Tamam, o zaman birlikte koparalım," dedi.

"İşimiz bittiğinde,

Sen onları kesip aç, ben de her şeyi çıkarayım."

"Pekâlâ."

Üzerinde çalıştığım kokuşmuş tavuk cesedine bakmaya devam ettim, gözlerini üzerimde hissediyordum.

"Anneme neden Goblin'i, Çavuş Bauer'i ve diğer adamları sordun?" diye sordu.

Bir fincan suyu tümsekli etin üzerine döktüm, yolunmuş tüyleri temizledim. Su pembe akıyordu. "Bilmiyorum. Annemle babamın gençken nasıl olduklarını hiç merak etmedin mi?"

"Pek değil."

"Bazen ediyorum. Lilydale'e gittiler. Bauer da. Babamın geçen gün içki dükkanında Goblin'e davranış şeklinden onu eskiden beri tanıdığını anladım." Durakladım. "Ve babam son zamanlarda muz gibi davranıyor. Her zamankinden bile fazla. Clam ve belki de başka bir Hollow çocuğunun saldırıya uğradığı sıralarda Bauer'le buluşmaya başlaması sence de komik değil mi? Ve Goblin'i görmek onu bu kadar üzdü mü?"

Sephie gözlerini devirdi. "Annemin az önce dediği gibi, babam Goblin'i asker kaçağı olduğu için sevmiyor. Bu kadar tuhaf olmayı bırak."

"Elini tavuğa sokacak olan sensin."

"Ne yapıyoruz?" Sephie'ye ayak ayak üstüne atarak sordum. "Sanırım spagetti ve ıspanak salatası. Çok zor olmasa gerek." "Sephie!" Elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı çektim.

Arkamda. "Eğer spagetti yapıyorsak, o elbiseleri denemek için bolca vaktimiz var. Lütfen."

Bugün öğle yemeği için mola verdiğimizde, Sephie ve ben tavukları temizlemeyi bitirdikten sonra ve daha fazla iz temizliğinin ortasında Jin Teyze'den bir kutu teslim edildi. İçinde beyaz bir kâğıt mendil ve üstünde el yazısıyla yazılmış bir not vardı: *Aileleri istese de istemese de büyüyecek olan en sevdiğim prenseslerime*. Dantelli kâğıdı açtığımda, biri nar taneleri renginde, diğeri zengin bir patlıcan tonunda iki tafta elbise ortaya çıktı.

O kadar güzellerdi ki bakmak bile acı veriyordu.

Babam yapacak o kadar çok iş varken onları denememize izin vermedi, ben de onları odama götürdüm. Annem işe gidip son notlarını teslim edene kadar dördümüz çalışmaya devam ettik ve akşam yemeğinden beni ve Sephie'yi sorumlu tuttuk. Temizliğimizi yapmıştık ve akşam yemeğine başlamadan önce bir saatimiz vardı. O güzel elbiseleri denemek için yanıp tutuşuyordum.

Sephie geri çekilir gibi yaptı ama gamzeli gülümsemesini sürdürüyordu. "Kırmızı olanı ben alıyorum!"

Hemen üst kata çıktık. Dolabımı açıp ona elbiselerin asılı olduğu yeri gösterdiğimde sevinçten titredi. Kırmızı olanı askıdan kaptı, altındaki yuvama ikinci bir bakış bile atmadı. Beni orada uyurken yeterince yakalamıştı.

"Mor olanı istiyorum!" Askısız olduğu için tek etek askım tarafından tutulmuştu. Sephie'ye arkamı döndüm, tişörtümü çıkardım ve elbisenin içine girdim. "Fermuarımı çek!"

Benimkini kapatmak için kendi elbisesini çekiştirirken durdu.

Üzerime biraz büyük gelmişti. Hışırtyla boy aynamın karşısına geçtim ve baktım. Elbiseyi tek elimle tutmak zorundaydım ama birkaç yıl içinde onu nasıl dolduracağımı görebiliyordum. Boşta kalan elimle saçlarımı başımın üstüne topladım ve yansımamı öpüp kokladım. Sephie arkamda belirdi, kırmızı elbisesi üzerine tam oturmuştu. Asla *Solid Gold* dansçıları arasına giremeyecekti ama bu elbise onu daha önce hiç fark etmediğim şekilde zarif ve kıvrımlı gösteriyordu.

"Sephie," diye nefes aldım. "Çok güzelsin."

Gözleri irileşmiş ve titriyordu. "Asla olmaz."

İkimiz de aynaya yan yana bakacak şekilde onu çevirdim. "Emin olabilirsin. Hadi gidip babama gösterelim!" Bunu söylerken bir tutam şüphe hissettim ama bunu birbirimize harcayamayacak kadar güzeldik. Onu yukarıya sürüklediğim gibi aşağıya da çektim. Yemek odasının bir köşesinde kıkırdadık, ta ki babam sandalyesinden bize seslenip tüm bu gürültünün nedenini sorana kadar.

"Karşınızda Minnesota Güzeli, Persephone McDowell!" Onu oturma odasına, doğrudan babamın görüş alanıyla televizyonun arasına ittim. "Ve onun arkadaşı, Minnesota Güzeli, Cassandra McDowell!"

Bir elimle hâlâ büstünü tutarken diğer elimle üzüm rengi tafta eteğini sallayarak içeri girdim. Sephie ile omuz omuza duruyordum ama bir modelin yapacağını hayal ettiğim gibi tavana doğru bakıyordum. "İkimiz de dünya barışı yaratacağımıza ve yunusları kanserden kurtaracağımıza söz veriyoruz." Sephie'yi dürttüm ve kıkırdadım.

"Ve senin zevkin için Peri Kraliçeleri'nin dansını yapacağız," dedi Sephie, gülmek için kendini zor tutarken ağzı titriyordu.

Babam içkisini bıraktı ve yüzünde aptal bir sırıtişla alkışlamaya başladı. "Benim için dans edin prenseslerim!"

Biz de öyle yaptık, küçük kızlar gibi dönüp durduk, ta ki yemek pişirme vakti gelip de güzel elbiselerimizi çıkarıp, onları dağıtmamak için normal kıyafetlerimizi giyene kadar.

The Dukes of Hazzard başladığında karnımız doymuş ve bulaşıkları bitirmiştik. Sephie'nin iyiliği için babamın *Matt Houston*'a kadar dayanabileceğini umuyordum. Onun Lee Horsley için yaptığı gibi bir meşale taşıdığını hiç görmemiştim.

Benim, oyunculara bakacak vaktim yoktu. Bu yüzden *Remington Steele*'i sevdim. Bütün işi Laura Holt yaptı. O gerçek bir anlaşılmaydı. Romantik olmakla vakit kaybetmezdi.

Ayrıca, *Remington Steele*'in olduğu Salı geceleri annem hep evde olurdu.

Sephie'nin ekrandaki *Dallas*'ın tekrarından sandalyesindeki babama bakıp durmasından, tıpkı benim gibi onun ruh halini ölçtüğünü anlıyordum. Babam fazla gevşemeye başladığında, program ne kadar harika olursa olsun, yatma vakti gelmişti.

Bir sonraki reklam arasında Sephie'ye ayak masajı yapmak için sandalyesinden fırladı. Sephie bacağını geri çekmeye çalıştı.

"Hey, muhtemelen istediğin diş tellerini çok yakında alabiliriz," dedi babam.

Sephie bir meşale gibi parlayarak babasının ayağına dokunmasına izin verdi. "Gerçekten mi?"

Kaşlarımı çattım. *Hayır, pek sayılmaz.* "Cömert" dönemini yaşıyordu. Annem ve Sephie her seferinde buna kanıyorlardı.

"Emin olabilirsin," dedi ve ayaklarımdan birine uzandı. İkisini de altıma sıkıştırdım ve tüm dikkatini Sephie'ye verdi. "Annenin o eski dikiş makinesini satmasına ihtiyacımız var, ha?"

Komplocu bir tavırla gülümsedi ama Saphie bu sefer yüzünü kapalı tuttu. Annesinin dikeş makinesinin büyükannesinden bir hediye olduğunu biliyordu.

"Kim içki ister?" Babam Saphie'nin her iki ayağını da iyice ovduktan sonra, "Kim içki ister?" dedi. Yavaşça ayağa kalktı.

"Ben biraz su alacağım," dedi

Saphie. "Cassie?"

"Böyle iyiyim." Susamıştım ama bu gecenin erken yatılacak bir gece olacağını ve birkaç saat içinde işemek zorunda kalmak istemediğimi şimdiden söyleyebilirdim. "Ama teşekkür ederim."

Önümüzde sallanıyordu, gitmeye pek hazır değildi. "İkinize de çok güzel olduğunuzu ve sizi sevdiğimi söylemiş miydim?"

Saphie bana daha da sokuldu. "Evet."

Düşünceli Baba rolü için seçmelere katılıyormuş gibi gözlerini kıstı. "O kadar güzelsin ki erkekler yakında sana çıkma teklif etmek isteyecekler. Ya da belki çoktan etmişlerdir."

Elim boynumdaki yara izine gitti. Sıkıca bastırıyordu, neredeyse beni boğacaktı.

Babam daha yakına eğildi ama bu onun dengesini bozdu, bu yüzden doğruldu. "Bir ara o çocukların sana ne yapmak isteyecekleri hakkında konuşmalıyız. Bazıları iyi hissettirecek. Gerçekten iyi." Gülümsedi ve yavaşça başını salladı, çoğunlukla Saphie'ye bakıyordu. "Bazıları hissettirmeyecek. Annen seninle bu konuda konuştu mu?"

Saphie artık tamamen içime girmeye başlamıştı.

"Bu iğrenç, baba," dedim, kafamın içinde bir ateş yanıyordu. Annem yakında evde olmalıydı. Neredeydi ki?

"Bunu o elbiselerle önümde vücutlarınızı sergilemeden önce düşünmeliydiniz. Ama evet, sanırım iğrenç," dedi kıkırdayarak. Küçük bir leprikon topuk tıkırtısı yapmaya çalıştı ve neredeyse başarıyordu.

"İğrenç iğrenç, seni en çok seven adam," diye mırıldandı mutfağa doğru yürürken.

Reklam arası neredeyse bitmek üzereydi. *Matt Houston*'ın gelecek bölümünün önizlemesi oynadı, mizah ve aksiyon, korna temelli ürkütücü tema şarkısıyla harmanlandı. Ama dahası da vardı! Sonny Bono ve Zsa Zsa Gabor konuk oyuncu olarak yer alıyordu.

"Yok artık!" Sephie feryat etti.

"Önemli değil," diye tısladım, öne doğru eğilip mutfağa baktım. "Yatağa gitmek zorundayız. Hem de hemen. Bunu biliyorsun."

Sephie suratsızca başını salladı. Yüzü üzüntüden şişmişti. O bölümü bizim dışımızda dünyadaki herkes izlemişti ve şimdi tekrarını kaçıracaktık. Babamın sandalyesinin yanında duran bugünkü *Lilydale Gazetes*'ni işaret etti. "Bu hafta sonu iyi garaj satışları olduğunu duydum. Belki annemle babamı bizi götürmeleri için ikna edebiliriz?"

"Sence babam gazeteyi okumuş mudur?"

"Bu gece artık okumayacak," dedi annem ve televizyona son bir kez mutsuzca baktı.

"Sanırım haklısın." *Gazeteyi* aldım ve Sephie'yi banyoya kadar takip ettim.

"Biz yatmaya gidiyoruz!" Babamın bizi takip etmesini engelleyeceğini umarak ona doğru bağırdım. Kapıyı kilitledik ve ben dişlerimi fırçalarken Sephie tuvaleti kullandı, sonra da yer değiştirdik. Banyonun kapısını açtığımızda televizyon hâlâ bangır bangır açıktı. Merdivenleri hızla çıkmadan önce birbirimize endişeli bir bakış attık. Sephie'nin odasını onunla birlikte kontrol ettikten sonra o da aynısını benim için yaptı.

"İyi geceler."

"İyi geceler," dedi.

Dolabımda uyumaya hazırlanırken bugünkü *Nellie Bly'ın Güven ya da Güvenme kitabını* henüz okumadığımı hatırladım. Hazır başlamışken garaj satışlarına da göz atabilirim diye düşündüm. Dolaptan çıktım, el fenerimi aldım ve gazeteyi açtım.

Manşet bana bağıırıyordu.

Another Lilydale Boy Is Attacked.

24. BÖLÜM

Makalede reşit olmadıkları için çocukların isimlerinin verilemeyeceği yazıyordu ama ben ilkinin Clam olduğunu biliyordum ve yazar ikinci çocuğun harabe evinin fotoğrafını da eklemişti. Otobüsüne binen herkes Teddy Milchman'ın yaşadığı yerin orası olduğunu söyleyebilir. Teddy ufak tefekti, sessizdi, yavru köpek tüyü gibi yumuşak görünümlü siyah saçları vardı ve sadece dördüncü sınıfa gidiyordu.

O da Clam gibi Hollow'da yaşıyordu.

Polis, saldırıya uğradığı kayıtlara geçen iki çocuğun da aynı mahalleden olduğunu fark etmiş miydi? Makaleyi tekrar okudum ama bu bağlantıyı kuran bir şey bulamadım. Kapıma baktım, çizgi filmdeki Road Runner gibi hızla geçmek istiyordum. Bir an önce aşağı inip babamı polisi araması ve Hollow'un çocuklarla bağlantılı olduğunu söylemesi için ikna etmek istiyordum. Belki polis bilirse o bölgeyi izleyebilirdi. Daha fazla çocuğun saldırıya uğramasını ve çocuk bezi takmak zorunda kalacak kadar ağır yaralanmasını, kendi bedenlerinde güçsüz hissetmelerini önleyebilirlerdi.

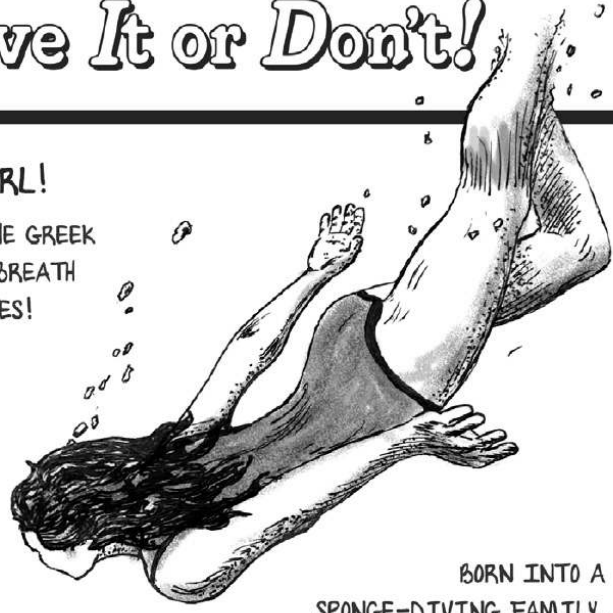
Duyduğum anda nefesim kesildi. Babam tırnaklarını kesiyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. Nefesimi boğulma noktasının ötesinde tutuyormuşum gibi hissediyordum, canım çok yanıyordu. Yüzümü sildim ve sessizce dolabıma geri dönüp günlüğümü ve kalemimi çıkardım. Hızlı yazacaktım ve iyi yazacaktım, o kadar iyi yazacaktım ki babamın merdivenlerden çıkmasını engelleyecektim.

Cassie's — Believe It or Don't!

REAL-LIFE MERMAID GIRL!

12-YEAR-OLD ARINA IONNIDES OF THE GREEK ISLAND OF KALYMNOS CAN HOLD HER BREATH UNDERWATER FOR OVER NINE MINUTES! TRY SLOWLY COUNTING TO 540, AND YOU'LL GET A SENSE OF HOW LONG THAT IS!

BORN INTO A SPONGE-DIVING FAMILY, ARINA LEARNED TO LOVE THE SEA FROM AN EARLY AGE, WHICH IS WHY EVERYONE WHO KNOWS HER CALLS HER MERMAID GIRL.

Yazmayı bitirdim. Sonra bekledim.

25. BÖLÜM

Babam geri dönmeden önce dördüncü basamağa kadar yükselmişti. Sonunda ayaklarını sürüyerek yatak odasına gittiğini ve kısa bir süre sonra annemin eve geldiğini duymuş olsam da, güneş ufku pembeleştirene kadar uykuya dalamamıştım. Sephie beni dolabımda buldu ve yorum yapmadan uyandırdı. Ona hikayemin babamın sahanlığa kadar gelmesini engellediğini ve bana teşekkür etmesi gerektiğini söylediğimde bana kaçıkmişim gibi baktı.

Her neyse. Hava aydınlanmıştı. Bu, babama Teddy Milchman'ın da Clam gibi Hollow'da yaşadığını söyleyebileceğim anlamına geliyordu, böylece polis o çocuklara zarar veren kişiyi yakalayabilirdi.

Onu mutfakta bulduğumda babam bir berduş kadar dağınık görünüyordu. Sanki benim kadar kötü uyumuş gibi görünüyordu. Elimdeki buruşturulmuş gazeteyi gösterdim, sanki evlerini ve Hollow çocuklarını avlayan canavarı görmesini sağlayabilirmişim gibi.

"Baba, bu makaleyi biliyor musun?"

Yüzünü ovaladı ve kendine bir fincan sade kahve doldurdu.

"Bu çocukların ikisi de Hollow'da yaşıyor baba. İkisi de kaçırılan çocuklar. Saldırıya uğrayan başka bir çocuk daha olduğunu ve onun da Hollow'dan olduğunu söylemiştin. Polise haber vermelisin. Clam ve Teddy neredeyse komşu sayılırlar."

"Polis biliyor," dedi babam. Sesi korkunçtu, paslı bir motorun gıcırdayarak çalışması gibiydi.

Makaleyi yere bıraktım ve ellerimi kalçalarımın koydum. "Emin misin?"

Bana döndü, gözleri kamaşmıştı. "O kısmı zaten bilmiyorlarsa dinlemeyecek kadar aptallar."

Gözyaşlarım göz kapaklarımı ısıtıyordu ve ağlayacağımı düşünmek beni çok kızdırıyordu. Babam ağlayan kızlara gülerdi. Ben, Sephie ya da annem olması fark etmezdi. Bundan gerçekten zevk alırdı. Bu yüzden gözyaşlarımı yuttum. "Polise o çocukların neredeyse komşu olduklarını söyleyeceğine söz ver. İkisi de benim otobüsüne biniyor."

Sesimdeki bir şey babamı duraksattı. "Tamam."

"Söz ver bana."

Kalbinin üzerinde çapraz bir hareket yaptı. "Ölmeyi umuyorum."

Ona inanmaktan başka çarem yoktu. Sonra da dışarıdaki işlerimi yaptım. Ve Frank'e gizlice dolaşmayı, karanlık yerlerde saklanmayı ve burnumu sokmayı sevdiğimi ve dedektif olduğumuzda bunun işime yarayacağını, onun Remington Steele'inin benim Laura Holt'um olduğunu nasıl söylemem gerektiğini düşündüm. Yolun karşısındaki mısır tarlasına, ayak bileklerimden daha uzun olmayan mısır başaklarına baktım ve derisinin nerede bitip siğillerinin nerede başladığını bilmeyen Endonezyalı ağaç adamı düşündüm ve Jin'in burada olmasını ne kadar çok isterdim.

Partinin ilk konukları gelmeye başladığında Sephie'yle birlikte bütün potluck masalarını kurmuş, kâğıt tabaklar, plastik çatal bıçak takımları ve kibrit kutularıyla donatmıştık. Babam ev yapımı çilek şarabından şişeler yerleştirmişti. Bir kere denemiştim. Tadı meyve geçirmesi kokusuna benziyordu. Yine de hanımların çoğu şarabı tercih etti ve babama tadının ne kadar güzel olduğunu övgüyle anlattılar. Erkekler bira ya da karışık içki istiyordu, Sephie ve ben de bu noktada devreye girdik.

İlk kez barmenlik yapmamız istendiğinde ikimiz de çok gururlanmıştık. İş çok zor değildi. İki parmak viski, geri kalanı gazoz ya da su. Birkaç iltifat almıştık ama gün ilerledikçe övgüler daha çok yoklayan parmaklar gibi gelmeye başlamıştı. Sephie'nin bunu göze alıp bugün barmenlik yapmayı teklif etmesi çok hoştu.

Beni her zaman kollardı. "Ne kadar da büyümüşsün!"

Partiye yeni gelmiş olan Bay Frais'ya gülümsedim. O ve karısı Mary Lou, annemle babamın eskiden beri arkadaşlarıydı. Onları hep sevmişimdir. İkisi de profesördü. Küçüklüğümden beri babamın partilerinden birine katılmamışlardı.

Umutla arabalarına doğru baktım. "Peter ve Lisa seninle değiller, değil mi?"

Tabii ki değillerdi. İnsanlar çocuklarını babamın partilerine getirirlerdi ve bu kiraz gibi tatlı bir şeydi. O çocuklarla aramızın her yerini keşfederdik. Babamın şimdikinın yarısı kadar heykeli olmasa da o zamanlar burası gerçekten sihirli bir bahçeydi. Bayrak kapmaca, teneke tekmeleme, televizyon ebelemesi oynardık. Partiler hep yemekli olurdu ve babam bütün bir domuzu kızartırdı, o kadar güzel kokardı ki dişleriniz ağırırdı. Tupperware kapları, sağlıklı olanlardan tatlı beyaz Cool Whip bulutları içinde yüzen mandalina portakallarına kadar hayal edebileceğiniz her salata ile tika basa dolu olurdu.

O zamanlar yetişkinler cribbage turnuvalarına odaklanırdı - ki Sephie ve ben bir yıl kazandık çünkü diğer herkes oynayamayacak kadar sarhoştı ve gurur duymuştuk - ya da ara sıra voleybol oynanan tavla mitinglerine. Birçoğunun tanıştığı üniversite ya da çoğunun protesto ettiği savaş hakkında konuşurlardı. Birçoğu babamın stüdyosundaki küçük serada yetiştirdiği otlardan içiyor, gevşiyor, gülüyor ve bir süre sonra birbirleriyle seks yapmaya başlamaları gerektiğine karar veriyorlardı.

Başladığı yılı hatırlıyorum. Dokuz yaşlarındaydım ve babam Kristi adında bir kadınla annemin ve kendisinin yatak odasında kaybolmuştu. O zamanlar başka biriyle evliydi, adını hatırlayamıyorum, sadece beni üzdüğünü biliyordum. Çok yüksek sesle gülen, babama bir ağaç maymunu gibi asılan ve kendini vücudunun en küçük köşesinde yaşıyormuş gibi taşıyan insanlardan biriydi.

O yaz James adında bir çocuğa aşık olmuştum. Ailesi onu partiye getirmişti ve James bana güçlü bacaklarım olduğunu söylemişti. Bu, hayatımın o noktasında birinin bana söylediği en güzel şeydi. O, ben ve diğer bazı çocuklar Kristi ve babamın annem ve babamın su yatağında ne yaptıklarını fısıldadık ama çoğunlukla bunun hakkında çok fazla düşünmedik.

Ancak sonraki yaz başka kocalar başka adamların karılarını alıp götürdü ve iki yaz sonra bir adam annemi

ve ondan sonra kimse çocuklarını getirmedii. Yetişkinler de cribbage oynamak istiyormuş gibi yapmadılar. Çoğunlukla, annemin hurdalardan diktiği görkemli Arap tarzı kılıflarla süslenmiş garaj satışı yastıklarla donatılmış büyük ambarda kalıyorlardı.

Oynamak için eğlenceli bir yerdi, ancak bodrum gibi teknik olarak oraya da girmememiz gerekiyordu.

Sephie ve benim ahıra karşı koyacak gücümüz yoktu. Sadece babamın nasıl açılacağını bildiği şifreli bir kilitle korunan n kapıdan asla girmezdik. Bitişikteki silodaki bir delikten gizlice girerdik. Bu, silonun tabanındaki eski oluk deliğine ulaşmak için yapışkan örümcek ağları arasında srnmeyi, içeride kıvranmayı ve sonra kendimizi yukarı ve yukarı itmek için kl blokundaki çatlakları kullanmayı gerektiriyordu, yirmi metre.

Her seferinde buna değiyordu, çünkü ahırın ii bir film setine benziyordu. Tuz, ter, misk ve pudralı tütsü gibi kokuyordu ama yastıklarla dolu bir yatakta bir uçtan diğerine yuvarlanabiliyordunuz. Yastıkların üzerinde ne yapıldığını düşünmedim.

"Craig!" Annem zıplayarak evden çıktı ve Bay Frais'e sarıldı. "Sen ve Mary Lou burada ne yapıyorsunuz?"

Mary Lou kocasının sarılmasından birazını aldı. "ok uzun zaman oldu. George Gölü'nde Ray'e rastladık ve bu akşamki partinizden bahsetti. Umarım hoş karşılanırsınız?"

"Elbette," dedi annem, Mary Lou'nun uzattığı bir şişe şarap ve bir kutu patates cipsini alarak. "Her zaman."

"Sen ve Persephone nasılsınız?" Annem ve Mary Lou eve doğru yola çıktıklarında Bay Frais bana sordu.

"İyiyim." Sephie'nin, içki şişelerinin yükü altında inleyen iskambil masasının arkasında durduğu yeri işaret ettim, kehribar rengi sıcaklıkları öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Bulutsuz bir gündü, bu da yetişkinleri dışarıda daha uzun süre tuttuğu için benim açımdan iyi bir şeydi. "Bugün barmenlik yapıyor."

Bay Frais kıkırdadı. "Bunun için biraz genç değil mi?"

Sesindeki dürüst endişe içimde çaresiz bir şeyler uyandırdı. "Bay Frais, partiler hatırladığınız gibi değil."

Beni daha net görebilmek için gözlerini gölgeledi. "Neymiş o?"

Ön kapı çarpıldı. Mary Lou ve annem dışarı çıktılar, annemin kolu Mary Lou'nun koluna dolanmıştı ve onu aylardır görmediğim kadar mutlu görünüyordu. "Yok bir şey. Sadece burası biraz vahşi oluyor."

Gülümsemesi duraksadı.

Ben de azalttım. "Yine de üstesinden gelemeyeceğin bir şey değil! Sana bir içki getireyim mi?"

"İçmeye başlamak için erken ama teşekkür ederim."

Bunun gözlerimi neden ısıttığını bilmiyorum ama ısıtmıştı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. "İşe gitsem iyi olacak. Çim sandalyeleri kurmayı bitirmem gerekiyor."

Bay Frais, ben tepeden aşağı, babamın yenilenmiş bir tahıl ambarı olan atölyesine doğru koşarken şaşkın bir ifadeyle beni izledi. Üç odadan oluşuyordu: Babamın ön beyin fırtınası odası, arka çalışma odası ve ikinci kattaki depo odası. Sadece asıl heykelleri yaptığı arka oda ısıtılıyordu. Beyin fırtınası odası kara tahtadan ibaretti. Babam gerçekten yemek pişirirken, aynı anda dört farklı renkte tebeşir tutuyor, öfkeyle karalıyor, bir sonraki projesini çiziyor ve çiziyor, ölçümleri özetliyordu. Kışın içerisi o kadar soğuk olurdu ki tebeşir tozları uçuşurken beyaz bulutlar üflerdi. Sanki uzayda sanat yapıyormuş gibi görünürdü.

Çalışma odasında metal kesme, bükme ve kaynak aletleri bulunurdu ve oraya sadece gözlükle ve izinle girebilirdik, ama babam ikinci katta, bir yatak ve bazı kitapların bulunduğu, çim sandalyelerin ve iskambil masalarının saklandığı yarım katta oynamamıza aldırmazdı. Paravan kapıyı çekip açtım ve o kata çıkan ahşap merdivenleri çıkmaya başladım.

Metal tozunun parıltılı saldırganlığı her şeyin üzerine çökmüştü.

Yakın zamanda yatılmış gibi görünen yatağın arkasındaki yedek çim sandalyelerini buldum. Babamın bir misafiri mi vardı? Elimi taşıyabildiğim kadarının plastik dokumasından geçirdim ve diğer elimi dik ahşap korkulukları tutmak için serbest bıraktım. Merdivenlerden dikkatlice indim. Kutsal bir şey vardı.

bu stüdyo hakkında. Babamın tam olarak *mutlu* görünmediği ama en azından birkaç saatliğine kendi derisini giymeyi umursamadığı tek yerdi. Hatta bazen Sephie ve benimle burada saklambaç bile oynardı; en azından biz küçükken oynardı. Zımpara makinesinin çıkardığı tık tık sesiyle kaç kez uykuya daldığımı hatırlamıyorum. Peki ya burada yarattığı şeyler? Daha önce sihre inanmamış olsanız bile, onun heykellerini gördüğünüzde inanırdınız.

"Bunlara yardım eder misin?"

Boynumun arkası gerildi. Ben tepeden aşağı inerken dört araba daha gelmişti ama sürücülerin hiçbirini tanıımıyordum. Sesi tanıyor olmama rağmen döndüm. "Çavuş Bauer?"

Stüdyonun kapısından içeri girdi. Babam çavuşun hemen arkasındaki kara tahtaya üç başlı bir köpek çizmişti. Uzayın garip bir tesadüfü olarak, iki boyutlu tasmacı Bauer'in eliyle mükemmel bir şekilde hizalanmıştı, sanki yeraltı dünyasından bir hizmet köpeği getirmiş gibiydi.

"Burada değil. Burada ben Aramis'im."

Duy-göz-kabus-özledim derken ne demek istediğini anlamamıştım. Yüzümden anlamış olmalı, çünkü hırıltılı bir sesle gülmeye başladı. "Bu benim ilk adım. Aramis. Büyük büyükbabamın adıydı."

Başımı salladım ama alt basamaktan atlamamıştım. Aramis, Üç Silahşörler arasında en sevdiğim isimdi. Bauer'in adından hoşlanmamıştım. Çavuş teklifine rağmen sandalyeleri elimden almak için hiçbir harekette bulunmadı. Aksine beni inceliyor, boynumda fazladan zaman geçiriyor gibiydi. Onunla burada mahsur kalmak Town & Country Fuarı'nda fermuara binmekle aynı mide bulandırıcı hissi v e r s e de, künyesini taşıyan gümüş zinciri yakasından çıkarıp bakarak iyiliğine karşılık verdim. Üniformasızdı, beyaz tişörtü bronz teniyle keskin bir kontrast oluşturunuyordu ve

kaslı kolları vardı.

O kadar kısa bir kot şort giymişti ki ceplerinin altı dışarı sarkıyordu. Yalınayaktı. Ayrıca saçına vazelin gibi görünen ve kokan bir şey sürmüştü. Aynı saç taramıştı.

Bıyıklarına jöle sürmüştü ama yağlı kırmızı dudaklarının köşesindeki bir parça henüz tam olarak karışmamıştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Çavuş Bauer, burada ne yapıyorsunuz?"

Öfkeli bir ses çıkardı. "Aramis, dedim. Bana Çavuş Bauer dersin bu Stearns County tarihindeki en kısa parti olur. Senden çok büyük değilim, biliyorsun. Babanla birlikte mezun olduk."

Bir adım daha yaklaştı ve ben geri çekildim. Fazla kırmızı dudaklarından bir gülümseme düştü. "Benden korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye geveledim ve bunu kanıtlamak için beton zemine adım attım. Düz zeminde benden bir karış yüksektydi. Ona ters ters baktım. Alay edeceğini sandım ama onun yerine yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Bu bana cesaret verdi. "Babam sana saldırıya uğrayan iki çocuğun da Hollow'dan geldiğini ve belki de orada fazladan devriye bulundurman gerektiğini söyledi mi?"

Burnunun ucuyla bana baktı. "Evet."

Yalan söylüyordu -göğsümdeki gıdıklanma bana bunu söylüyordu- ama hangi konuda yalan söylediğinden emin değildim, babamın ona söylediğinden mi yoksa Hollow'dan sadece iki çocuk olduğundan mı?

Ağzım kireçlenmiş gibiydi ama yine de kelimelerden oluşan bir yumak çıkardım. "Bu sandalyeleri eve geri götürmem gerekiyor."

Bauer cevap vermeden önce aceleyle stüdyodan çıktım. Ona göz kulak olabilmek için geriye doğru yürümek istedim ama görecekleimden çok korkuyordum.

BÖLÜM 26

Kırk üç araba garaj yolumuza dizilmiş, çimenlikteki geniş alanları doldurmuş ve yolun karşısındaki tarlaya sıkışmıştı. Beyaz, siyah, kırmızı, yeşildiler. Gökyüzünden bakıldığında dev bir çocuğun saçtığı şekerlemeler gibi görünürlerdi. Arabaların arasında yürür, onları sayar, güneş batarken ve uzun otlar dizlerimi yalarken parmaklarımın soğuyan metallerinin üzerinde gezinmesine izin verirdim.

Partide daha önce hiç görmediğim insanlar vardı, hikayelerin doğru olup olmadığını merak ettiklerini söyleyebileceğim insanlar. Patates salatası, turşu ve tatlı masalarının arasından geçtiler, barbekü sosunda yüzen kokteyl sosisleri, çekilmiş domuz eti ve parlak-turuncu peynir sosuyla şurup kıvamında fokurdayan yavaş pişiricilere bağlı uzatma kablolarında gezindiler.

Hiçbir lezzeti kaçırmadığımdan emin olmak için hepsinin, her şeyin tadına baktım. Midem ağrıyordu ama yine de sıcak bir yemek gibi kat kat dizilmiş salataya dönüp duruyordum; tabanında nefis çıtır çıtır marul, üstünde tuzlu pastırma parçaları, mayonez, domates parçaları, ağızda patlayan parlak yeşil bezelyeler, her şey bir kat daha mayonezle kaplanmıştı ve onun da üstünde daha fazla pastırma ve rendelenmiş kaşar peyniri vardı. Salatadan tabağıma daha fazla alabilmek için bir parça kâğıt temizliyormuş ya da kurabiye tabağının yerini değiştiriyormuş gibi yaparak ikinci kez yemek için dört kez geri döndüm.

İnsanlar yemeklerini bitirdikten sonra Kristi kıyafetlerini çıkardı. Her zaman o başlardı, göğüsleri düşük ve büyük meme uçlu, üçgen çalılarına doğru işaret ediyordu, gözleri meydan okuyordu. İlk birkaç kez baktım

Bunu yaptığı yıllar. Burada çıplak olmanın sorun olmadığını, özgür olduğunu ve bu partilerin böyle geçtiğini duyurmak istiyordu. İşte o zaman Bay ve Bayan Frais gittiler. Benden başka kimse fark etmemiş gibiydi.

Kısa süre sonra diğer kadınlar da soyunmaya başladı, ancak bazıları babamın bire bir ilgisine ihtiyaç duyuyordu. O saygıdeğer kadınları soyunmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyorum, her partide onlara söylediklerini dinleyeceğime yemin etmeme rağmen bunu nasıl başardığını asla anlayamadım. Muhtemelen her seferinde yemek dikkatimi dağıtıyordu, çünkü arkamı döndüğümde bir avuç kadın daha çıplaktı ve sonra bir avuç daha. Erkekler gömleklerini çıkarırlardı ama genellikle şortlarını çıkarmazlardı. Sonra hepsi çıplak (kadınlar) ya da çoğunlukla çıplak (erkekler) kroket ya da çim dartı oynamaya başlardı ve hiçbir şeyi temizlemek için yardım olmazdı ve sonunda herkes kızgın köpekler gibi ahıra giderdi.

Hava henüz tam olarak kararmamıştı ama insanların çoğu çoktan o binada kaybolmuştu. İçinden cızırtılı bir Kızılderili müziği yükseliyordu. Geçen yıl ahırdaki çatlaklardan birine göz atmıştım. Başka tarafa bakmak zordu ama bakmaya devam etmek daha zordu. Bir daha bakmayacaktım. Sephie, "Yavaş pişiricileri temizlememe yardım et," diye emretti.

Annem bir adamın kolunda ahıra doğru yola çıkmadan önce bütün yiyecekleri kaldırmamızı emretmişti. Sephie bunu sorumluluğun kendisinde olduğu anlamına almıştı.

Başımı salladım. "Yollarda yürüyüp kimsenin bardak atmadığından emin olacağım."

Sephie'nin buna hiç niyeti yoktu. "Yemek işi halledildikten sonra bunu yapabilirsin. Bütün bunları tek başıma yapmamın imkanı yok." Aslında barmenlik işi bittikten sonra annemin önlüklerinden birini giymişti. Belli ki bunun ona dünyaya ne yapması gerektiğini söyleme gücü verdiğini düşünüyordu. En azından artık yaşlı adamlarla flört etmediği anlamına geliyordu. Adam neredeyse babam yaşındaydı ve bütün öğleden sonra ve gece boyunca birbirlerinin söylediği her şeye yüksek sesle gülmüşlerdi. Kusmama neden oldu.

Gözlerimi muazzam yemek dağınıklığına, kedilerin yalayıp yuttuğu dökülmüş yemek parçalarına, yıkanması gereken kabuk bağlamış tencerelere diktim.

ve sahiplerine geri döndü, çatallar, bardaklar ve tabaklar tehlikeli bir şekilde üst üste yığıldı. "Yetişkinler yardım etmeli."

Sephie bana cevap verme zahmetine katlanmadan yavaş bir tencereyi kaldırdı. "Peki," dedim. "Yemekleri temizlemeye yardım edeceğim ve

çöp, ama hepsi bu. Annem bu kadarını yapmamız gerektiğini bile söylemedi. Bu dağınıklığı biz yaratmadık ki."

Sephie hâlâ yanıt vermedi. Çok yetişkin gibi davranıyordu, önlüğün içinde çok olgun görünüyordu, üstelik bütün bir öğleden sonrayı barmenlik yaparak geçirmişti. Umarım benim patronum olduğunu düşünmüyordur.

"Çöp torbalarını almak için içeri giriyorum," dedim isteksizce.

Arada kalanlar şenlik ateşinin yanında enstrüman çalmaya başlamıştı. Mandolin müziği gecenin ılık havasını okşuyordu ve odun dumanı kokusu rahatlatıcıydı ama partinin geri kalanının ahırda olduğundan emindim. Bu yüzden güneşlenme alanına adım attığımda evin içinde insanların olduğunu duyunca şaşırdım. Kulaklarımı ayarlayarak durakladım. İçeride her kim varsa oturma odasındaydı ve beni henüz fark etmemişti. Sözlerindeki bulanıklığı duyduğumda endişelenmeme gerek olmadığını anladım.

"Hayır, bu sadece çocuk saçmalığı. Hepsi bela, şu Hollow oğlanları."

Canlandım. Aramis konuşuyordu. *Aramis kokmuş kolonya gibi*, diye zihnimde düzeltiltim, *en sevdiğim Silahşor gibi değil*. Siyah çöp torbalarını almak için parmak uçlarımla kilere doğru ilerledim, duvara yakın durarak görünmeden kaçabilmeyi umuyordum. Marihuana dumanının tatlı kokusu iki oda ötede bile güçlüydü.

"Sence hepsi yalan mı söylüyor? İlgi çekmek için mi?" Bu yabancı bir sestti.

"Arkadaş olduklarını söylemiştin." Babam.

"Komşular, her neyse," Aramis düzeltti. "Daha çok ya da daha az.

Clamchik, Milchman, şu Kleppert denen çocuk. Hepsi Hollow'da yaşıyor."

Clam, Teddy. Şu Kleppert denen çocuk.

Başımdan mideme buz gibi bir ağırlık çöktü ve önüne çıkan her şeyi dondurdu. Tacize uğramış çocuklardan mı bahsediyorlardı? Clam, köpek yavrusu saçlı Teddy, ayrıca Randy ya da Jim Kleppert, ilki dördüncü sınıfta, diğeri altıncı sınıfta. Hepsi saldırıya mı uğramıştı? Çok lezzetli olan salata

midemde köpürmeye ve kabarmaya başladı, asidi boğazımın arkasına doğru itti. O çocuklarla Cadılar Bayramı şekerlerini paylaşmıştım.

"Ama evet, bence bize söyledikleri saçmalık," diye devam etti Aramis. "Hiçbiri adamı teşhis edemiyor; hepsi maske taktığını söylüyor. Fiziksel tasvirleri de birbirini tutmuyor. Birine göre fail uzun boylu ve güçlü, diğerine göre kısa boylu ve sıırım gibi."

"Gazete sadece iki çocuk olduğunu söylüyor," dedi yabancı.

"Gazete her şeyi bilemez."

Bir duraklama daha oldu, sonra yabancı, "Cinsel saldırıya uğradıklarını duydum," dedi.

Aramis'in omuz silkişini duvardan duyabiliyordum, sonra bir esrar emerken keskin bir nefes alışını. Bir ağız dolusu dumanın arasında konuştu. "Biri Clamchik denen çocuğu mahvetmiş, kışından dürtmüş ama diğer ikisinde herhangi bir iz yok. Sanırım konuşmaya korktukları yanlış giden bir tacizdi, çocuklar neyi sokup neyi sokamayacaklarını deniyorlardı ve iş çıkırından çıktı."

"Geçen hafta Gary Godlin'e uğramışsın," dedi babam, neredeyse bir suçlamaydı ama kafası o kadar iyiydi ki mızmızlanıyor gibiydi. "Kasabaya giderken evinin önünden geçtim ve senin arabayı gördüm."

"Goblin burada mı yaşıyor?" Yabancı'nın sesi. "Dostum, ona ne olduğunu merak ediyordum."

"Kuzeye giden bir sonraki ev," dedi babam.

Goblin. Godlin. Ona bu lakabı kazandıran şey kötücül yüzü değil, kelimeler arasındaki benzerlikti.

"Mecburdum," dedi Aramis. "Üvey babasının ona bir hobiymiş gibi tecavüz ettiğini biliyorsun, sanki her Salı ve Perşembe yapmak zorunda olduğu softball ya da başka bir şeymiş gibi?"

"Kahretsin," dedi babam. Sesi değişmişti.

"Bunun için hapse atıldı; hapiste öldü. Kasabada ne zaman komik bir şey olsa, Goblin'i kontrol ederim. Bando öğretmeni Connelly'nin evine de uğradın mı? Saf meyve. Protokol için birkaç yere daha uğradım ama bir şey çıkmadı. Size söylüyorum, çocuklar ilgi çekmek için yalan söylüyorlar. Hollow çocuklarının nasıl olduğunu bilirsin. Etrafta baba yok, televizyon karşısında sigara içen ve bütün gün Twinkies yiyen bir anne var."

Bauer sorumlu adamı yakalamakla hiç ilgilenmiyor gibiydi. Onun ve babamın ne sakladığını tekrar düşündüm.

Adamlardan birinin bir fırt çektiğini ve öksürmeye başladığını duydum, önce burnundan dumanı kurtarmaya çalıştı, sonra da tutamayınca boğazına kadar çekti.

"Hey, kızların olduğuna şükret Donny," dedi Aramis ve ardından karpuz şaplatır gibi bir el çırpma sesi çıkardı. Öksürük kesildi. "Bu oğlanlar çok garip şeyler yapıyor. Lafı açılmışken, en küçüğünün boynuna ne oldu? Onu yakalamışsın gibi görünüyor."

"Doğuştan öyle," diye homurdandı babam.

"O yara iziyle bile çok güzel," dedi garip adam. Sesinin bu kadar iğrenç çıkması, sanki üst düzey bir korsan rolü için seçmelere katılıyormuş gibi, tüylerimi diken diken etti.

"Çok güzel," diye onayladı babam, sesi sertti ama aynı zamanda kırılğan egosunun üzerine oturtulmuş bir sahteydi. "Onun için ne kadar ödersin?"

Aramis güldü ve diğer adam da onu taklit etti, ikisinin de babamın şaka yaptığını düşündüğünü söyleyebilirdim ve bu babamın yarın söylediğini bile hatırlamayacağı şeylerden biriydi, ama bu kahkahalar yine de yumruklarını mide bulandırıcı karnıma sapladı ve dışarı koştum, mürekkep gibi gece havasında yutkundum ve bu çok fazlaydı, buna bile yer yoktu ve evin yan tarafına koştum ve bağırsaklarımı kustum. Ağzımdan kovalar dolusu mide yahnisi, bezelye parçaları ve çimenlerin üzerinde buharlaşan sosislerle birlikte acı bir asit çıktı. Kusmuk o kadar güçlü bir şekilde dışarı fırladı ki kusarken boğuldum.

İşim bittiğinde Sephie'yi aramaya başladım. Dağınık potluck masaları aynen bıraktığım gibiydi. Dışarı çıktığımı görmüş, kustuğumu duymuş olmalıydı ama kusmayı sevmezdi ve bu yüzden saçımı tutmak için koşup gelmemesine şaşırmadım. Onu patikalarda ya da şenlik ateşinin etrafında da bulamadım, bu yüzden onları saymak için arabalara doğru koştum. Araçlara girip çıkarken, camlardan bakarken, baldırlarımda tatlı çiyin toplandığını hissederken, hardal ayının soğuk gözleri altında titrerken tarla otları keskindi.

Sephie'yi bulamıyordum. Sephie neredeydi?

BÖLÜM 27

28 Mayıs 19 83, geç!

Sevgili Jin:

Nasılsın? Umarım iyisindir. Çoğunlukla iyiyim. Okulumdaki çocuklara kimin saldırdığına dair bir fikrim olabilir ama biraz daha araştırmam lazım. Televizyondan biliyorum ki bir suçlu bu adam kadar küstahlaştığında aklını kaçırıyor demektir. Biri onu yakında durdurmazsa

. . .

Nellie Bly'in Trust It or Don't kitabını çok beğeniyorum. Bazen beni çıldırmaktan alıkoyan tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Geçen gece heliotroplar hakkında bir kitap okudum. Ne olduklarını biliyor musun? Her zaman güneşi gören bitkiler. Ben bir heliotrop olmak istiyorum. Sadece şaka yapıyorum!

Beni ziyaret etmeni çok isterim. Buraya gelebilir misin?

XOXOXO,

Cassie

BÖLÜM 28

Ertesi sabah merdivenlerden aşağı inip yapış yapış kırmızı Solo bardakların, yemekle kabuk bağlamış kâğıt tabakların, taşan küllüklerin ve ekşi bira şişelerinin etrafından dolaştım. Dışarıyı temizlemiştim ama içeriği temizlememişim. Ben bir aziz değildim.

Pijamalarımı, yarının kıyafetlerini, *Nellie Bly'in Trust It or Don't kitabını* ve Lynn'in hediyesini sırt çantama doldurmuştum. Paketlediğim hediye küçücüktü, gümüş bir zincirden sarkan narin bir metal ay doğumu, benim için o kadar değerli, o kadar özeldi ki henüz kutusundan çıkarmamıştım. Jin bunu bana geçen yıl Noel için göndermişti ve takıp takmadığımı sorduğu birkaç kez ona yalan söylemek zorunda kalmıştım.

Mutfakta birilerinin hışırdadığını duyduğumda, neredeyse odama koşup onları bekleyecektim. Bu beni Lynn'in partisine geç bırakacaktı. Tüm gün sürecektir bir partiydi! Paten pistinde buluşacak, sonra da Lynn'in evinde yatıya kalacaktık. Annem gitmemi çoktan onaylamıştı. Erken kalktığımda dışarısı rüzgarlı görünüyordu, bu yüzden kasabaya bisikletle gitmek için fazladan on beş dakika ayırmıştım. Bu süreyi bir parti müdaviminden saklanarak harcayamazdım. Omuzlarımı dikleştirdim ve kahvaltı için etrafı kolaçan eden nispeten ayık biri olduğunu umarak mutfağa girdim.

"Anne?"

Hamuru yoğuruyor, yassılaştırıyor, sonra kenarlarını ortaya doğru sararak tekrar top haline getiriyor ve elinin tersiyle hamura vuruyordu. Hamuru dün yoğurmuş ve buzdolabında saklamıştı, böylece uyuyan herkes için tarçınlı çörek pişirebilecekti.

bitti. Bu kadar erken kalkıp yemekle ilgileneceğini bilmeliydim.

Annem için yemek aşk demekti.

"Günaydın." Başını kaldırıp bakmadı, ama baksaydı eminim baykuş gözlüklerinin ardındaki gözleri hüzünlü olurdu. Cildi gri tozluysa, saçları yağlı bir at kuyruğuyla geriye toplanmıştı. Hamuru yoğururken her iki elinin arkasında kurtlu mavi bir damar nabız gibi atıyordu.

"Günaydın. Lynn'e gidiyorum."

Annem sonunda bana baktığında yanlış tahmin ettiğimi anladım. Gözleri üzgün değildi. Hayalet gibiydiler, terk edilmiş bir evin büyük korkutucu pencereleri gibiydiler. Onlara bakmak bana göğüs ağrısı veriyordu.

Annem cevap vermedi.

"Sephie nasıl?" Düşüncesizce sordum. Dün gece yorgunluktan bir ağaca çarpana kadar odası dahil her yere bakmıştım. Bu sabah merdivenlerden inmeden önce yatak odasını bir daha kontrol etmemiştim. Kendime bunun onu uyandırmak istemediğim için olduğunu söyledim.

Annem göz kırptı. "İyiyim. Neden?"

"Önemli bir şey değil." Omuz silktim. "Bu gece Lynn'lerde kalacağım. Sana çoktan söyledim ve sen de sorun etmeyeceğini söyledin."

Ritmik yoğurma işlemine geri döndü. Sırt çantamın halkalarını çekiştirdim. Hamuru yoğururken seyrelmiş saçlarının arasından kafa derisinin bir kısmını görebiliyordum. Kendini Kristi kadar ya da babamın gözünün önünde yattığı diğer kadınlar kadar güzel hissedip hissetmediğini merak ettim. Kapıya doğru ilerledim ama elim kapı kolundayken durdum ve yüzümü ona döndüm. "Boşanabilirsin."

Sanırım gülmek için ağzını açtı ama onun yerine taş gibi ağır kelimeler döküldü ağzından. "O kadar kolay değil."

Rüzgâra karşı bisiklete binmek için ayırdığım on beş dakikanın beş dakikasını çoktan kullanmıştım. "Deneyebilir miyim?" Hamuru işaret ettim.

"Önce ellerini yıka."

Mecbur kaldım. Lavaboda üç sigara izmariti vardı. Annem sigaradan nefret ederdi ve mutfağını severdi. Onları çöpe attım ve lavaboyu çalkaladıktan sonra ellerimi, annemin otlar bitmeden önce her yaz yaptığı ev yapımı fesleğen sabunuyla köpürttüm. Onları duruladım, sildim ve sonra

minyatür hamur topları kopardı. Hareketlerini taklit ettim ama hamurumu onunki gibi düzgün bir şekilde düzleştiremedim.

Oklavayı bana doğru itti. "Üzerinde çalışmalısın."

Oklavayı hamur topumun tam ortasına yerleştirmeden önce uzunlamasına unladım, hamuru önce sola, sonra sağa, sonra bana doğru sola, bana doğru sağa itmek için dübel saplarına yaslandım. Oyun hamuru gibi düzleştirdi, kenarları çatladı. Tekrar kare şeklinde katladım.

Temiz ve katı kokuyordu. Un, süt, şeker, yumurta, maya, tuz. "Nasıl yapış yapış olduğunu görüyor musun? Biraz daha un at ve Pürüzsüz olana kadar yoğurun." Annem hamur topunu yumrukladı, başparmağının düz dışıyla gözüne kaçmış bir saç telini itti.

Elimi unun kadifesine daldırdım ve parmaklarımın arasından süzülmesine izin verdim.

"Onunla oynama."

Gözlerimi devirdim. "Dükkânda tarçınlı çörek satıldığını biliyorsun, değil mi?"

Sesi keskindi. "Pahalı ve kimyasallarla dolu olduklarını biliyorsun, değil mi?"

Küçük bir avuç un alıp hamur topumun üzerine serptim ve elimi oklavanın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Eğer ondan boşanırsan daha çok paramız olur. Neredeyse hiç heykel satmıyor. Çok yiyor ve içiyor. Faturaları çoğunlukla sen ödüyorsun."

Dudakları gerildi. Oklavayı elimden kaptı ve hamurunu düz bir karton yüksekliğine gelene kadar düzleştirmek için kullandı. Üzerine sarı tereyağı parçacıkları bıraktı, ardından kahverengi şeker ve kuru üzüm serpti. Kendisine en yakın uçtan yuvarlamaya başladı, sıkı tutuyordu.

"Onu seviyorum," dedi sonunda. Sözlerinde bir yenilgi belirtisi vardı.

Bir açıklık sezdim. "Elbette seviyorsun anne. Ben de seviyorum." Son kısmın doğru olup olmadığından emin değildim ama o bunu duymak istiyordu. "Onu *sevmekten* vazgeçmek zorunda değiliz. Sadece o etrafta olmasaydı hayatın daha kolay olacağını düşünüyorum."

"Hayat hakkında bilmediğin çok şey var." Şefin bıçağını saklama bloğundan kaydırıp, metalin çırpıntısı ahşabı gevrek bıraktı

nemli havayı kesen bir nota. Hamur rulosunu yirmi dört mkemmek parçaya böldü ve bunları yağlanmış metal bir tepsiye yan yana, rulo tarafı yukarı gelecek şekilde yerleştirdi.

"Bunu bir düşün, tek söylediğim bu."

"Düşüneceğim."

Ona inandım çünkü bunun doğru olmasını istiyordum. "Yola ıksam iyi olacak," dedim.

"Bisiklete mi biniyorsun?" Sesi şaşırmış gibiydi.

"Evet."

"Seni ben
götürebilirim."

Gülümsedim.

"Gerçekten mi?"

"Elbette."

BÖLÜM 29

Paten pisti Lilydale Laundr-O- Mat'ın bodrum katında yer alıyordu. Çamaşırhane tüm yıl açık kalıyordu, ancak pist kışın sıkıca kapanıyordu. İlkbahar ve sonbaharda sınırlı saatleri vardı ama yaz geldiğinde haftanın yedi günü sabah 10:00'dan akşam 10:00'a kadar açıktı. Annem bu hafta hangi şarkının bir numara olduğunu duyabilmem için yolda radyo istasyonunu seçmeme izin vermişti.

"Flashdance!"

Dostum, o filmi görmeyi çok isterdim. Belki Gabriel ve ben birlikte izleriz.

Annem Jin'e mektubumu bırakabilmem için postanenin önünden de geçmişti. Piste vardığımızda, görünüşü yüzünden içeri girmek istememişti. Sırt çantamı aldım ve beton merdivenlerden tek başıma indim.

Bodrum katına inerken "Angel Is the Centerfold" şarkısının ritmi ayaklarıma çarpıyordu. Sabahın aydınlığından karanlık mahzene alışmam biraz zaman aldı, flaş ışıklarının yardımıyla bile.

"Cassie, buraya gel."

Sola, ön tezgâha doğru döndüm ve Lynn'in annesini seçebilmek için iki kez göz kırptım. Tombul bir kadındı, sarı saçları iki kaplumbağa kabuğu tarakla geriye doğru taranmıştı.

"Merhaba, Bayan Strahan."

"Diğer kızlar pistte."

Biri hariç hepsini tanıdığım dört patenci saydım, disko topunun altında dönüyor, gülüyor ve uzun bir zincir halinde el ele tutuşuyorlardı.

"Kaç numara?" diye sordu tezgâhın arkasındaki adam. Tezgâhın üzerinde, dirseklerinin altında açık duran bir *Mad* dergisi vardı. Dergiyi otobüsteki bir çocuğun elden ele dolaştırmamasından tanıdım.

"Altı, sanırım."

Bir bölmeden bir çift beyaz deri paten aldı, topuklarına siyah kalemle altı rakamı yazılmıştı. Ayakkabılar aşınmış, bağcıkları uçlarından yıpranmıştı. Tezgâhın üzerine koyduğunda şingirdadılar. "İki dolar."

Kalbim sıkıştı ve yanaklarım kızardı. Refleks olarak konuştum. "Sorun değil, paten kaymayı sevmem."

"Gerçekten mi?" Bayan Strahan sordu. Bunu söyleme şekli bana Bayan Oleson'ın *Little House on the Prairie*'de Laura ile konuşma şeklini hatırlattı. "*Bütün* kızların paten kaymayı sevdiğini sanırdım."

Yere bakıyordum ama risk alıp yüzüne bir göz attım. Yüzü pürüzsüz ve ifadesizdi ama gözleri parlıyordu. Konuşmak için ağzımı açtım ama sadece bir hırıltı çıktı. Hiç para getirmemiştim. İhtiyacım olacağını bilmiyordum.

"Bunları istiyor musun, istemiyor musun?"

Bayan Strahan cüzdanının mandalını açarak, "Onun parasını ben öderim," dedi.

Ona doğru bir yirmilik uzattı.

Patenlere uzanamıyordum. Ellerim yanlarıma yapışmıştı.

"Annenle baban nasıl?" Bayan Strahan para üstü verirken sordu.

"İyiler."

Başka bir şey sormak istedi ama ben ondan daha hızlı konuştum. "Babam hâlâ heykellerini yapıyor ve annem de Kimball'da tam zamanlı öğretmenlik yapıyor. Sephie de iyi gidiyor, sorduğun için teşekkürler." Sonunda patenleri aldım ve paten pistine doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

Paten kaymayı seviyordum. Gerçekten severdim.

"Çok eminim!" Andrea haykırdı.

Uyku tulumumu daha sıkı çektim. Beşimiz de -Lynn, Heidi, Barb, Andrea ve ben- Lynn'in ahşap panelli bodrum katında kanepelerle televizyonun arasına sıkışmıştık. Aslında bir bodrum değildi, bu yüzden babamın bodrumu gibi korkmuyordum. Lynn'in bodrumunun yüksek pencereleri, pelüş halıları ve panelli duvarları vardı ve bir mağaza kadar çok oyuncak barındırıyordu. O ve küçük kız kardeşinin yatak odaları buradaydı ama ailesi bu gece Tanya'yı üst katta yatırmıştı, böylece bütün kat bize kalmıştı.

Andrea, Lynn'in kuzeniydi, paten pistinde tanıyamadığım kızdı. Andrea Kimball'daki okula gidiyordu, annemin İngilizce öğretmenliği yaptığı yerde ama farklı bir sınıfta. Son moda saç modelinin yakında bizim küçük kasabamızı da bulacağını kibirli bir şekilde bize söylemişti. Önü uzun ve tüylü, arkası kısa ve kafa derisine yapışık; gömleğine sıkışmış minik bir fareyi kurtarmak için boynundan aşağı atılmış bir ip gibi, saçından arta kalan bir örgü vardı. Saçını bu kadar farklı yapmanın nasıl bir cesaret gerektirdiğine hayret ettim.

Evie hakkında konuşuyorlardı.

"Hayır, bu doğru!" Lynn, Andrea'yı ikna etmeye çalışıyordu. "Oyun parkına tek başına gidiyor. Sadece o ve bazen birkaç çiftlik çocuğu geliyor. *Oyun oynuyorlar.*"

Heidi araya girdi. Saçlarını aynen Lynn'in yaptığı gibi kıvrırmıştı. "Bisikletle geçerken gördüm. Evie'nin annesi ön verandada örgü örüyor ve oyun alanının karşısındaki evinden onları izliyor. Sürüngen röntgenci."

"Ama gerçek Röntgenci Tom değil!" Barb ciyakladı. Ben, Lynn ve Heidi ile birlikte yedinci sınıftaydı ama onu çok iyi tanı mıyordum. O da Lynn ve Heidi gibi kasabalı bir çocukt u.

Lynn'in annesi bizim için üç Jimmy's pepperoni pizzası ve iki litre 7UP almıştı, *NIMH'in Sırrı* videoda çalarken onları mideye indirmiştik. İzlemeye çalıştım ama herkes konuşmak istiyordu, ben de sonunda vazgeçtim. Lynn, *Swamp Thing*'i daha sonra izleyeceğimizi söyledi ve ben de gerçekten dikkatimizi vereceğimizi kastettiğini umdum.

Barb Lynn'e, "Röntgenci Tom'u gördüğünü duydum," dedi. "Yani, ç işini görmüşsün."

Kıkırdamalar şiddetliydi. Partiye son katılan kız olarak, hâlâ nereye uygun olduğumu bulamamıştım. Sessiz biri olmak için yaratılmamıştım ama Barb

komik rolünü üstlenmişti. Genelde bu benim işimdi ama o önce gelmişti. Bu beni çoğunlukla arka planda bırakıyordu ama Lynn en çok benim hediye mi beğenmişti, yani bu da bir şeydi. Kolyem onun boynundaydı. Çok güzeldi.

Lynn kendine sarıldı. "Sanırım öyle. Kapının çalındığını duydum." Küçük bodrum penceresini işaret etti. Eğer bir yangın çıksaydı, oradan zar zor çıkabilirdik. "Tanya ve ben televizyon izliyorduk. Belki yan komşumuz Colby'dir diye düşündüm."

Bu söz kalabalığı, en azından Lilydale'den gelen dördümüzü heyecanlandırdı. Colby bir lise öğrencisiydi, beyzbol takımının yıldızıydı ve gözlerini kısarsanız David Hasselhoff'a benziyordu.

"Perdeyi kenara çektim ve sanki biri pencereye çok yakın bir yerde su balonu tutuyormuş gibi görünüyordu. Gece olduğu için net göremiyordum. Ama balon fışkırdı, ben çığlık attım ve babam aşağı koştu. Ona ne gördüğümü söyledim, o da dışarı çıktı ama kimseyi görmedi. Polisi aradı. Rapor tuttular."

Başına bir şey gelen birini tanımak, onun sırrına vakıf olmak iyi hissettirdi. "Korkunç olmalı," dedim.

Lynn saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Sanırım. Hey, ailen hâlâ o partileri veriyor mu? Bizimkiler orada acayip seks olaylarının yaşandığını söylerler."

Yanaklarım yandı.

Heidi atladı. "Evet, belki de baban röntgenci!" "Değildir!"

"Tanrım, Cassie, Heidi şaka yapıyor," dedi Lynn, sesi gerçekten şok olmuş gibiydi. "Kes şunu. Sadece partiler hakkında bilgi almak istedim, hepsi bu."

"Bazen misafirleri oluyor. Tıpkı senin şu anda misafirin olduğu gibi." *Ama hiç de öyle değil.* "Hey, okulun son haftasında yemekhanede Evie'nin yanına oturdum. Oyun arkadaşları için el ilanları hazırlıyordu!"

Bunu yüksek sesle söylemek, Evie'ye geri dönmek, kalbimle midem arasında bir şeylerin kaymasına neden oldu. Kendini savunmak için burada olmamasının yanı sıra, onun gerçekten iyi biri olduğunu düşünüyordum. Okulun son günü Bay Kinchelhoe'nun ona, kendine has bir yetenek ve gösterişle yazdığını söylediğini duymuştum. Evie bunu yutmuştu.

Sanki ona aitmiş gibi hemen üzerinde çalıştığı şeye geri döndü. O günün ilerleyen saatlerinde, modası geçmiş İspanyol paça pantolon giyen bir beşinci sınıf öğrencisine bunları "kendine has bir yetenek ve gösterişle" giydiğini söylerken arkasında yürüyordum.

Evie'nin bu yönünü, hazinelerini aktarma şeklini çok sevmiştim.

Andrea başını sallayarak, "Bu çılgınlık," dedi. "Ama burada bu kadar adam kaçırma olayı varken onu suçlayamazsın."

Lynn sinirlendi. "*Hepsi* kaçırma değil. Sadece bazı Hollow çocukları çok kaba davranıyor, babam öyle diyor."

Çavuş Bauer da dün gece böyle söylemişti. Yine de yapacağım son şey bu kızlara onun evime geldiğini, dün gece o acayip seks partilerinden birinin yapıldığını söylemekti.

Andrea, "Babam öyle demiyor," diye karşı çıktı. "Burada kötü bir şeyler olduğunu söylüyor."

Biz dört Lilydale çocuğu karşılıklı bakiştık. Röntgenci Tom, babamın partileri, tacizci Chester, sokağa çıkma yasağı sireni - iğrençti ama *bizim iğrençliğimizdi*.

Lynn çenesini kaldırarak, "Hiç de tehlikeli değil," dedi. "Ben sokağa çıkma yasağından sonra hep dışarı çıkarım. Hatta iki gece önce Colby'yle dokuz buçuktan sonra sigara bile içtim."

"Yok artık!" Barb haykırdı.

İçimde bir heyecan kabardı ve 7UP bardağımlı ağızıma götürürken duraksadım. "Nasıl bir şeydi?"

Lynn omuz silkti. "Korkunç. Ama sanırım Colby beni öpecek."

Hepimiz bunu içimize çekmek için durakladık. Liseli bir çocuk tarafından öpölmek. *Hayal edin*. Tadının şampanya gibi olduğundan emin olarak gazozumdan bir yudum aldım.

"Her neyse," diye bitirdi Lynn, "babam Connolly'nin homo olduğunu ve muhtemelen kızlara pipisini gösteren bir röntgenci olduğunu söylüyor."

7UP çok hızlı içildi, karbonat burnumu yaktı. "Bu hiç mantıklı değil," dedim. "Eğer homoysa neden kızların penceresine gitsin ki?"

Lynn bana döndü. "O zaman muhtemelen babanın partilerine giden biridir. Bir seks manyağı."

Herkes bana bakıyordu. Ne diyeceğimi bilemeden halıya yapışmıştım. Buraya gelmek aptalcaydı. Paten kayarken bile kendimi k a y b e t m i ş ve iki dizimin derisini yakmıştım. Beni erken alması için annemi aramayı düşündüm ama o zaman Lynn beni asla geri davet etmezdi.

"Hey, biliyorum!" Heidi beni kurtardı. "Hadi gidip dikizciyi dikizleyelim!"

Barb irkildi. "Ne demek istiyorsun?"

Lynn önce toparladı. "Evet! Hadi gidip Bay Connelly'yi gözetleyelim!"

Videonun saatine baktım. Saat 20:27. "Sokağa çıkma yasağından önce dönmek için zamanımız var mı?"

"Umarım vardır," dedi Lynn hınzırca. "Yoksa Tacizci Chester seni yakalayabilir."

30. BÖLÜM

Güneş yeryüzünün tabakalarına iniyordu, alacakaranlık tenimize kadife gibi işliyordu. Kasabanın kırsaldan farklı bir tınısı vardı, daha az vahşi ve kurbağa şarkısı, daha boğuk kapı çarpmaları ve uzak konuşmalar, neredeyse ses bize bir tünelden geliyor gibiydi. Etrafta bu kadar çok insan olduğunu bilmek, evlerin ışıklarının yandığını görmek ve insanların orada olduğunu, güvenli hayatlar yaşadığını, televizyon izlediğini, patlamış mısır yediğini ve *normal* olduğunu, ihtiyacımız olursa bize bir fincan şeker ikram etmeye hazır olduğunu bilmek beni kucakladı. Birinin ızgarasının nefis kokusunu içime çektim ve uzuvlarıma yerleştirdim. Gece dışarıda başka insanlarla birlikte olmak çok iyi hissettiriyordu.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum!" Lynn trilled.

"Babam beni öldürecek," dedi Andrea.

Beş kişilik çetemiz ara sokaklardan uzak durdu. Çöp kutularına yakın durduk, *Charlie'nin Melekleri* gibi garajların kenarlarına yaslandık, hatta parmaklarımızı sahte silahlar gibi doğrulttuk. Kahkahalarımız çok yükseldiğinde Lynn bizi sustururdu.

"Evi şurada," dedi Lynn, Mill Sokağı'nın açık arazisi boyunca siyah panjurlu, yüksek beyaz bir evin arkasını göstererek. "Hâlâ *ailesiyle* birlikte yaşıyor."

Connelly'nin yanlış bir şey yapmadığını biliyordum. Bu onun içinde yoktu. "Tanrım, hâlâ annem ve babamla yaşıyorsam vur beni.

Liseden sonra," dedi Heidi.

Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Koyu renkli bir araba, belki de yeşil, farları açık bir şekilde Mill Sokağı'ndan aşağı döndü. Ciyakladık ve bir leylak çalısının arkasına daldık.

"Connelly en sevdiğim öğretmenim," diye itiraf ettim, diğer kızların sıcak bedenleri Mayıs gecesinin dışsız serinliğine karşı bir insan paltosu gibi benimkine bastırırken. İlk kez onun adını söylerken Bay'ı atlamıştım.

Lynn gözlerini devirdi; sesinin tonundan bunu duyabiliyordum. "O iyi biri. Sence de biraz fazla meyveli giyinmiyor mu?"

Barb, "Ben onun giyim tarzını seviyorum," dedi.

Kalbim kabardı ve onun cesareti bana da cesaret verdi. "Evine gidip ona dokunacağım."

Keskin nefes alışları bana doğru şeyi söylediğimi gösterdi. Beşimiz o anda birleşmiştik, dünyaya karşı inanılmaz derecede güçlü kızlardık. Hiçbir şey bize zarar veremezdi.

"Emin misin?" Lynn sordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Andrea ama bahçedeki ışığın yansımada parlayan gözleri bana aksini söylüyordu.

"Çok cesursun," dedi Barb elimi sıkarak.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Lynn saklandığımız yerden heybetli beyaz eve kadar olan mesafeyi bir savaş görevinin haritasını çıkaran bir general gibi inceledi. "Sadece evine dokunmak yerine, kapının yanındaki çiçeklerden birini kap. Bu senin savaş ödülün olacak."

"Tamam."

Ayağa kalktım ve bacaklarımı esneterek mesafeyi ölçtüm. Bir rüzgâr ağaçların tepelerini hışırdattı. Sinirli yapraklar birbirine sürtünen eller gibi ses çıkarıyordu. Kömür ızgarasının kokusunu hâlâ alabiliyordum. Önce sola, sonra sağa baktım. Evlerin içinde parıldayan ışıklar güven vericiydi. Connelly'lerin evi karanlıktı. Bir baykuş öttü, alçak ve yalnız. Tüylerim diken diken oldu. Gülümsediğimi ya da en azından dişlerimin görüldüğünü biliyordum. *Vücudumda* hiç böyle hissetmemiştim.

"Şimdi!" Lynn fısıldadı.

Havalandım. Küçük çakıl taşları, ben onları tekmeledikçe cadde boyunca sıçradı, tennilerim hızla pompalandı, Mill Caddesi boyunca dövülürken yumuşak bir *clomp clomp* yaptı. Connelly'nin evi ben yaklaştıkça şişiyor gibiydi. Yolun sonundan bir araba gümbürdeyerek geçti ve nabzım hızlandı ama beni durduracak bir şey yoktu. Sağ ayağım Connelly'nin bahçesindeki kesilmiş çimlere bastı. Toprak ayaklarımın altında canlıymış gibi hissediyordum.

Baykuş tekrar sordu ve ben koşmaya devam ettim.

Connelly'lerin evinin içinde bir ışık yandı. Arkamdaki leylak çalısının çığlığını duydum ama duramazdım, çiçekler sadece birkaç metre uzağımdayken olmazdı. Rüzgâr ağaçların tepesinde yükseldi, ağaç kabuklarını titretti, o kuru, deriden deriye geçen ses daha da yükseldi. Neredeyse varmıştım. Çiçeklere doğru uzandım, şakayık sanmıştım ama değillerdi. Bu bir gül ağacıydı, sapsarı kötü dikenlerle süslenmişti.

Ellerim sapın etrafında kıvrılırken sokağa çıkma yasağı sireninin uğultusu başladı, dikenleri etimi deliyordu. Alnımdan ter boşandı ve gülü dibinden koparmak için acıyı bastırdım. Hiçbir şekilde elim boş dönmeyecektim. Bağrıışmalar duyduğumu sandım ama korkunç bir kreşendoya yükselen siren sesinden ayırmak imkânsızdı.

eeeeeeeeEEEEEEEEEE

Gülün dikenleri ısındı ve çiçek elimle birleşti. Çok açıkta olmama rağmen Connelly'nin penceresinden içeri bakma riskini göze aldım, içeriyi görmek için parmak uçlarımda tünemem gerekse ve bu kaçışımı yavaşlatacak olsa bile. Bunu bana neyin yaptırdığından emin değilim. Belki içerideki bir hareket dikkatimi çekti ya da merakım çok yüksekti ya da hikayemi süslemek için daha fazlasını istedim.

Connelly'nin bornozuyla buzdolabını karıştırdığını görmeyi bekliyordum.

Ya da babasıyla mutfak masasında oturmuş, hastaneden yeni dönen annesi hakkında konuşurken, çünkü Bayan Puglisi onun kalp krizi geçirdiğini söylememiş miydi?

Bu mantıklı olabilirdi.

Ama Clam o evin içinde, Bay Connelly'nin elleri onun omuzlarında?

Bu aklıma yatmadı. Bir, iki

kez göz kırptım.

İkisinin de yüzünü net olarak göremiyordum, en azından kendime böyle söyledim.

Sonra döndüm ve leylak çalısına doğru koştum, siren beni güvenliğe doğru iten manyetik bir güçtü. Dört kız da beni okşadı.

Onlara ulaştığımda sırtıma vurdular, beni coşkulu balonlarının içine davet ettiler ve Lynn'in evine doğru hep birlikte koştuk, parmak ularımdan gl goncasına sıcak kan damlıyordu.

31. BÖLÜM

Söylemedim.

Yapamazdım, Bay Connelly'ye olmazdı.

Sorduklarında, mutfakta kimseyi görmediğimi söyledim. Tek bir kişiyi bile.

Partide elimi çoğunlukla saklamıştım, Lynn'in evine döner dönmez elimi yıkadım. Gül sapındaki kanı da yıkamak zorunda kaldım. Delinme izleri derindi, bu yüzden ilk sıçramadan sonra fazla kanamadılar. Annem sabah beni alır almaz onları fark etti.

"Ne oldu?"

"Bir gül kopardım," dedim elimi göğsüme bastırarak. "Şakayık sandım."

Bir an beni inceledi, yorgun gözleri Strahan'ların evine ve sonra tekrar bana kaydı. Beni almaya gelmeden önce Sephie'yi yaz okuluna bırakmıştı. İçini çekti ve sonra minibüsü birinci vitese taktı. Eve varana kadar konuşmadık, beni banyoya götürdü ve dolaptan bir şişe hidrojen peroksit ve bir tencere ev yapımı merhem çıkardı.

"Kızlarım için iyi bir hafta değil."

Avucumdaki üç mükemmel daireyi peroksitle ıslattığında ağlamadım, kemiklerimin derinliklerine battığında, iliklerimden pembe bir şekilde yüzeye çıkmadan önce onları sarstığında bile ağlamadım. Parmaklarımı nazikçe tutup deliklerde biriken ılık suyun altında tuttuğunda irkilmedim. I

Vazelin kıvamında, yol katranı ve otlar gibi kokan bulanık kehribar renginde bir merhem kabını açtığında iç çekti.

Delikleri merhemle doldurdu ve merhem beni iyileştirdi, acıyı koluma doğru avladı, açıklıklara doğru geri götürdü ve vücudumdan dışarı çıkardı. Elimin etrafına üç kez gazlı bez sardı ve kolumu sıvazladı. Dün gece gördüklerimi ona anlatmayı çok istiyordum. O ne yapacağını bilirdi. Beni şaşırttığında ağzım Bay Connelly'yi ispiyonlamak için açıktı.

"Hayatın hilesi," dedi, "acıyı çok uzun süre tutamamanızdır. Sihri de."

Bana Jin'i ilk kez hatırlatmıştı ve o zaman ona sarıldım, küçükken yaptığım gibi boynunun sıcak kıvrımlarına sokuldum. Annem sertleşti ama beni itmedi.

Babam bizi böyle buldu.

Keyfi yerindeydi. Onu bir odaya soktu, sıvı ve tehlikeli. "Sanırım bu, bugün tavukların geri kalanını kesmeyeceğimiz anlamına geliyor."

İniltimi kendime sakladım. Bu mevsimde kesilecek başka tavuk olmamalıydı ama bazen bir partiden sonra babamın *ortalığı temizlemesi* gerekiyordu. Ormanda daha fazla patika, çiftlik kedilerinin yola götürülüp bırakılması, çöp torbalarının çöplüğe taşınması, yumurtlayan tavukların itlaf edilmesi.

Annemin sesi gergin geliyordu. "İslanmadan önce elinin iyileşmesi gerekiyor."

Babam kaşlarını çatı. Baltayı eve getirmişti, kızgın ve yersiz görünüyordu. "Ben ona kuru bir iş bulurum o zaman. Haydi Cassie. Bir yol açalım."

Anneme baktım, bize katılmaya gönüllü olmasını ya da daha iyisi benim için ayağa kalkıp bir gün dinlenmem gerektiğini söylemesini umuyordum. Arkasını döndü. İş kıyafetlerimi giymek için üst kata çıktım ve bunaltıcı sabaha doğru yola koyuldum. Cumartesi günkü partiye dair tüm kanıtlar yok olmuştu. Babama Sephie'nin bu sabah yaz okuluna gitmeden önce nasıl bir ruh hali içinde olduğunu sormak istedim ama onunla bu şekilde konuşmazdık. Parmağını çalı çırpı yığınınına doğru uzattı. Yakma yığınınına götürülmesini istedi.

İtaat ettim, dalları taşıdım ve sonra daha fazlası için geri döndüm, yaşlı ağaçlardan oluşan bir gruptan kestiği meşe ve karaağaç dallarını topladım, böylece dürtülmeden tabanlarına zincirli testere götürebilecekti. Tek elle dalları taşımak yavaş bir işti ama limon güneşi gökyüzünde uzandıkça işe ısınıyordum. Babam terlediğinde tavuk çorbası gibi koksa da kasaplıktan çok daha iyiydi. Gömleğini çıkarmıştı ve üzerinden akan ter damlalarını görebiliyordum. Başına bağladığı mavi bandana gözlerine damlamasını engelliyordu ama sırtından aşağı akıyor, gövdesi kadar büyük kütükleri kaldırırken koltuk altı kıllarından damlalar halinde sarkıyordu.

Güneş sıcak gözlerini dünyanın tepesine dikip üzerimize lavlar yağdırırken çalışıyorduk. Sonunda saat on birde su için mola vermeme izin verdi. Gazlı tadına aldırmadan hortumdan içtim. Başımdan aşağı, sırtımdan aşağı akıttım, cıva renginde buz gibi bir sıvı yuttum. Serinledikten sonra çalışma alanımıza döndüm ama babamı bulamadım. Arka patikada da yoktu.

Arazinin geri kalanını aramak için hava çok sıcaktı. Hortum suyunu damlatmamak için tek elimle giysilerimin eteklerini sıktım ve anneme nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak için eve girdim. Paravan kapıyı çarpmamaya dikkat ettim ve dinlemek için bir süre verandada durdum. Annemi mutfakta haftanın yemeklerini hazırlarken bulacağımı düşündüm, ama öğretmenlik maaşını uzatmak için aldığı dikiş projelerinden birinde çalışıyor olabilirdi.

"Kimse yok."

Dik durdum, kulaklarım hazır oldaydı. İnanılmaz bir şekilde babam telefondaydı.

"Fiyat konuşmak istemiyorum." Sesi tedirginleşmişti. "Hayır."

Hattın diğer ucunda bir duraklama oldu, sonra tekrar konuştu, sesi jiletli tel gibi gergindi. "Bodrumda. Beni aptal mı sanıyorsun?"

İleri adım atmakla geri dönmek arasında sıkışıp kalmıştım. Ben daha kararımı veremediğim telefon kapandı ve babam gözleri alev alev yanan, elleri yumruk olmuş bir halde verandaya fırladı. "Bunun ne kadarını duydun?"

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. "Boş ver. Hadi işimize dönelim."

Uyuşmuş bir halde onu takip ettim. Biz geçerken annemi kümeste gördüm, elinde bir dirgen ve biraz taze samanla içeri giriyordu. Kümesi tamamen temizliyordu, dünyanın en kötü işiydi bu. Tavuklar çığlık atıp kanat çırpıyor, kurumuş tavuk dışkılarını ve saman tozlarını korkutuyorlardı. Kuru ve ıslak samanları, en çok da sulukların altını ve tavukların yemek yerken kakalarını yaptıkları yemlerin etrafını temizlemesi gerekiyordu. İçerisi boya gibi kokardı ama daha kirliydi. Genellikle orayı temizlemek benim ve Sephie'nin işiydi. Elim yüzünden annem yapıyor olmalı.

Başımı öne eğdim.

Babam biz geçerken anneme selam vermedi, biz çalışırken konuşmadı. Kendimi onun için görünmez hissediyordum, ki benim kitabıma göre en iyi yol da buydu. Lynn'in yatak odasını düşünüyordum. Kilidi vardı ve orada güvendedi. Yatağının üstünde uyuyabiliyordu, altında ya da dolabında değil.

Ben de bunu istiyordum.

Yine de babam bu haldeyken onunla konuşmak tehlikeliydi. Öfkesini bıçak gibi kullanırdı ve bıçakların size doğrultulmasını istemezsiniz. İlk içmeye başladığında bu zırhı bıraktığı tatlı bir nokta vardı. Aldatıldığı her şeyi unuttuğu küçük bir pencereydi, belki yarım saat. Çıktığımız gezilerden ya da ölümsüz olduğundan, çünkü bana ve Sephie'ye sahip olduğundan ve bizi sevdiğinden bahsederdi. O pencerede onu güldürebilirdim. Gözleri kırışır ve ağzı o kadar geniş açılırdı ki, annesi çürükleri doldurmaya parası yetmediği için lisede çektikleri dişlerin bıraktığı boşlukları görebilirdim. Gülümsemesini sağladığımda boyumun iki katı kadar şişerdim.

Şu anda o bal deliğinde değildik, ama içinde bir yerde, her zaman yaşıyor olmalıydı. Ona vurmanın bir önemi yoktu zaten. Kararımı vermiştim. Babamın ruh hali ne olursa olsun Lynn'le aynı güvenliği talep edecektim. Omuzlarımı dikleştirdim ve boğazımı temizledim.

"Yatak odamın kapısına kilit istiyorum."

Babam baltasını ağaca savurmadan önce sadece dudak bükecek kadar durakladı. Dışarı çam kokusu sızıyordu, sert ağaçlar arasındaki tek köknar. "Eğer odana girmek isteseydim, onu kırardım."

Kendi pamuğumun içine düştüm, küçüldüm. "Orası benim odam."

Baltayı tekrar salladı, tahtayı yırttı. Ormanı geri itecek, patikalar açacak, görüş alanlarını zorlayacak, lal taşı özsuğu akıtan alçak dalları kesecekti. Her seferinde bir ağaç olmak üzere ormanımızdaki her türlü vahşi ormanı ortadan kaldırarak ve bölgesinin ihlal edildiğini kendisine bildirecek tuzak telleri yerleştirecekti. Bu dünyada tamamen kendi içinde barikat kurmuş bir şekilde yürüyordu ve hepimiz onun düşmanıydık. Ben, annem, Sephie, çalılıklar ve çalılar.

Balta yükselip alçaldı, yükselip alçaldı, yaprakları ve parlak, topraksı posayı aynı şekilde ezdi, ıslak ahşap direndi ve sonunda onun amansız cezasına boyun eğdi.

Kilit konusunu bir daha hiç açmadım.

32. BÖLÜM

Babam, annem ve ben ıhlamur ağacının altında öğle yemeği molası verene kadar Frank'i ziyaret edeceğimi bilmiyordum ama bu dürtü ortaya çıktığı anda doğru olduğunu hissettirdi. Hollow çocuklarına neler olduğunu araştırmamız gerekiyordu. Hiç kimse sürekli korku içinde yaşamak zorunda kalmamalıydı, yolun yanlış tarafından gelen çocuklar bile. Yemeğimi mideye indirdim ve tuvalete gitmek için izin istedim. Annem ve babam birazdan yemeklerini bitireceklerdi ama hemen Frank'i ararsam, babam içeri girmeden önce boş olup olmadığını öğrenebilirdim.

Frank'in numarasını almak için odama koştum ve merdivenlerden aşağı indim, en alttaki üç merdiveni birden çıktım. Telefonu ahizeden çıkardım ve dört haneyi çevirdim. Buradan babamı net bir şekilde görebiliyordum. Annemi öpmek için eğilmiş, bir elinde kirli bulaşıklar dengede duruyordu. Bana karşı huysuz davranıyordu ama en azından şimdi anneme karşı sevgi doluydu.

"Alo?"

"Selam, Frank! Ben Cassie. Bugün bisiklete binmek ister misin?"

"Gelemem. Ev işlerim var."

"Yarına ne dersin?"

Babam annemi öpmeyi bıraktı ve geniş adımlarıyla çimenleri çiğneyerek eve doğru yürümeye başladı.

Frank'in cevap vermesi çok uzun sürüyordu.

"Ailem geceleri dışarı çıkmamı istemiyor," dedi sonunda.

Paravan kapı gıcırdadı. Babası güneşliğe doğru adım attı.

"Geceleri olmaz. Gün içinde olur."

"Belki ..."

Dört saniye sonra babam mutfakta dikilmiş, bana ters ters bakıyor, kiminle konuştuğumu soruyor, erkek olduğunu öğrenir öğrenmez gidemeyeceğimi söylüyor olacaktı.

"Harika! Yarın uğrarım ve detayları hallederiz." Tam babam görüldüğü sırada telefonu ahizeye kapattım.

"Kimdi o?"

"Bay Connelly grup gezisi için patlamış mısır satmama yardım etmemi istedi," diye yalan söyledim. "Yarın gidebilir miyim?"

Havayı koklayarak beni inceledi. "Eğer önce ev işlerini halledersen."

"Bunun için erken kalkacağım. Sağ ol baba!" Fikrini değiştirmeden önce etrafından dolandım. "İşe dönsem iyi olacak. Seninle patıkada buluşuruz."

"Dur."

Derim kaşınmaya başladı. Yüzümü ona döndüm. Beni inceliyordu, gözleri keskindi. "Bugünlük yeterince iş yaptık."

Onun hedefinde duruyordum, konuşmuyordum.

"Sen elini yüzünü yıka ve bulaşıkları yıka. Annen ve ben içki dükkanına gidiyoruz. Dönüşte kız kardeşini de alırız." Sözlerinin yüzeyinde hiçbir şey yoktu ama altında bir canavar kuduruyordu. I başını salladı. Bir şey gerekirvar oldu at ve parti, normal şeylerden daha kötü bir şey. Babam bir gömlek ve VW'nin anahtarlarını aldı. Güneş ışığına doğru geri adım attı ve annemin elini tuttu. Minibüs garaj yolundan çekilene kadar karıncalanmayı bıraktı.

İşte o zaman evin bana ait olduğunu fark ettim! Bu neredeyse hiç olmazdı. Bulaşıkları aceleyle yıkadım, güneş çayı içmeye ve sonunda kütüphanedeki bekleme listesinin en başına yazdığım *Tavan Arasındaki Çiçekler* kitabını okumaya vaktim olup olmayacağını merak ediyordum.

Bir sivrisinek ısırığını kaşıdım ve koltuk altımı kokladım. Duş almayı birkaç gün olmuştu. Önce bunu halletsem iyi olur diye düşündüm. Odama koşup en sevdiğim, etek ucunda kırmızı ve lacivert detaylar olan beyaz elbisemi aldım. Duşa her zaman yanımda kıyafetlerle girerdim. Televizyon programlarında kızların banyodan yatak odalarına sadece bir havluyla yürüdüklerini görürdüm. Burası bunu yapabileceğiniz türden bir ev değildi.

Banyoya girdiğimde, evde sadece ben olmama rağmen kapıyı kilitledim. Saçımdan bir yaprak çıkmıştı. Onu çekiştirerek çıkardım, çöpe attım ve saç bağlarıımı çözerek örgülerimi serbest bıraktım. Suyumuz o kadar sertti ki duştan önce saçlarıımı fırçalamam gerekiyordu çünkü ıslakken tarakla tarayamazdım.

İşemek için tuvalete uzandım, şortumun ve külotumun ayak bileklerime kadar kaymasına izin verdim. Her zaman yaptığım gibi iç çamaşırında kan lekesi olup olmadığını kontrol ettim. Arkaya doğru eski moda bir kızak izinin gölgesinden başka bir şey yoktu. Ayak parmaklarıımı gösterdim ve altım yere düştü. Coca-Cola tişörtümü çıkardım ve duşa doğru yürüdüm.

Muslukları çevirdiğimde ciyakladılar ve sert suyun gazlı kokusu burun deliklerimi doldurdu. Sıcaklık ılıktan biraz daha düşük olduğuunda içeri girdim, suyun yüzüme sıçramasına izin verdikten sonra başımı duşun altına soktum ve yaralı elimi duş kapısının diğer tarafına uzattım. Su boynuma vuruyordu. Göğüslerimin üzerinde korunaklı bir nokta oluşturmuştum. Büyüyüp büyümediklerini hissetmek için sağlam elimle onları avuçladım. Otobüsteki çocuklar bir avuçtan fazlasının israf olduğunu söylüyorlardı ama kimin elinden bahsettiklerini bilmiyordum.

Annemin siyah saplı tıraş bıçağına baktım. Liseye kadar tıraş olmamı yasaklamıştı. Büyümek için acele etmemem gerektiğini ve vücudumun doğal olarak kıllı olduğunu söylemişti ve ben de o zamandan beri onu dinlemeyi bırakmıştım. Sephie geçen yaz tıraş olmaya başlamıştı ve bacakları kıvrımlı ve kaymak gibiydi. Belki ben de benimkileri yukarı doğru tıraş edebilirdim, böylece annem beni mayoyla görmediği sürece farkına bile varmazdı. Zaten bizi neredeyse hiç yüzmeye götürmezdi.

Tıraş bıçağını kavradım. Bıçağın ilk darbesi son derece tatmin ediciydi. Uzun, koyu renkli uyluk kıllarıımın arasından temiz bir yol açtı. Birkaç dakika içinde bacağımın dörtte birini tıraş etmiştim. Durmak delilik olurdu.

Geri kalanını da kesmek için eğildim.

Tam o sırada tepemde bir helikopter sesi duydum. Midem bulandı. St. Cloud yakınlarında bir ordu üssü vardı ama hiç bu kadar uzağa gelmezlerdi. Helikopterin buralarda olmasının, yakınlarda yaşayan başka bir çocuğun saldırıya uğradığı anlamına gelmediğini umuyordum.

Frank gibi bir çocuk.

Başımı salladım. Frank güvendeydi. Biz taşra çocuklarıydık.

Tıraş makinesinin başını sol ayak bileğimin dış topuzunun üzerine yerleştirdim. Tıpkı kalçamda yaptığım gibi içeri ittim ve salladım. Kan akmaya başlamadan önce baldırımın iki santim yukarısındaydım, yeni derilenmiş kaslara karşı kırmızı bir şok. Su vurana kadar acımadı ve sonra yaşadığım en saf acıydı. Su akışından dışarı atladım. Bileğimden kan fışkırdı. Tıraş bıçağı serçe parmağım kadar uzun bir et şeridini tutuyordu. Deri gevşeyip giderden aşağı akana kadar tıraş makinesini küvetin kenarına vurdum. Kan hala akıyordu, ayak bileğimde şiddetli bir kırmızı, gidere yaklaştıkça köpekbalığı suyu pembesi.

Neden durmuyordu?

Kan kaybından öleceğim ve babam beni duşta çıplak bulacak diye endişelenmeye başladım. Muslukları kapattım ve parmaklarım tuvalet kağıdının kenarını zar zor sıyrana kadar küvetin dışına doğru eğilebildiğim kadar eğildim. Onu kendime doğru çekmeyi başardım, ayak bileğime doğru ittiğim bir tomarı yakalayacak kadar yaklaştım. Tanrım Louise, keşke Saphie burada olsaydı da ona ne yapacağımı sorabilseydim. Bir saat dolmadan kan nakline ihtiyacım olabilirdi.

Saphie.

Parti gecesi nereye gittiğini hâlâ bilmiyordum.

33. BÖLÜM

"Sephie?"

Dün öğleden sonra annemle babam onu içki dükkânından aldıktan sonra geri getirdiklerinde konuşmak istememişti. Ders çalışması gerektiğini söylemişti. Tıraş travmamla hiç ilgilenmediğini ifade etti. Akşam yemeğine kadar kendini odasına kapattı, yemek ve temizlik için aşağı indi ve sonra doğruca geri döndü.

Sonrasında dolabımda çok kötü rüyalar gördüm, perili ormanlar ve tutulan eller. Buna bir gece daha dayanamadım ve alarmımı kurdum, böylece bugün onunla aynı saatte uyanmış olacaktım. Banyonun dışında durdum, ellerim kalçalarımdaydı, sesim kısıktı çünkü annem ve babam hala uyuyordu. Suyun aktığını ve ardından tükürme sesini duydum.

"Ne?" dedi sonunda. "Yaz okulu nasıl gidiyor?"

Kapıyı çekerek açtı. Yüzü uykudan şişmişti. "Sana dün söyledim. Her şey yolunda."

"Bugün Frank'le bisiklete bineceğiz. Belki okula uğrayıp sana merhaba diyebiliriz."

Bir omuz attı. "Her neyse."

Ona doğru uzandım ama dokunmadan durdum. "Babamın partisinin olduğu gece nereye gittin?"

İşte, sonunda yüksek sesle söyledim. Gözleri yana kaydı. Onlarda ne gördüğümü bilmiyordum. Suçluluk mu? Korku mu? Banyo aynasına doğru yürüdü, ben de onu takip ettim. "Yatmaya gittim."

"Hayır, yatmadın. Orayı kontrol ettim. Sonra bütün patikaları dolaştım."

Uzun saçlarını t a r a r k e n aynada kendini izliyordu. Dudakları şişmiş, gözlerinin altındaki torbalar morluklar kadar koyu görünüyordu. "Yolları yürüdükten sonra odama geri döndün mü?"

"Hayır."

Kepenler yüzünden düştü ve birdenbire yine benim Sephie'm oldu. "O zaman beni kaçırdın, aptal! Ben de patikalarda çöpleri kontrol ediyordum ve sonra yatmaya gittim."

Argümanında bir delik aradım ama bulamadım. Bu onun düpedüz yalan söylediği gerçeğini değiştirmiyordu. "Sanırım çiftlik kedilerinden biri yavruladı. Daha sonra onları aramamda bana yardım etmek ister misin?"

"Elbette. Belki." Kapıyı üzerime kapatmaya başladı. "Biraz yalnız kalmalıyım Cass. Hazırlanmam gerek."

Tam bir dakika boyunca kapalı kapının önünde durdum, boyalı ahşaba baktım ve kız kardeşimin nereye gittiğini merak ettim. Hâlâ sargılı elimi bile sormamıştı. İçimden bir parça koptu.

"Babanın benden hoşlandığını sanmıyorum," dedim.

Frank, hayatımda gördüğüm en güzel bisiklet olan Hutch BMX'iyle bir tepeyi tırmanıyordu. Ejderha avlayan bir şövalye vitesli bir bisiklete binseydi, bu pırıl pırıl krom gövdeli bir Hutch olurdu; jant tellerinin arasına sıkıştırılmış maça valesi, bisiklet sürerken rulet tekerleği gibi ses çıkarırdı. Bana ailesinin, taşraya taşındığı için kendini kötü hissetmesin diye onu satın aldığını söylemişti. Bisiklet, hangi yönden gelerseniz gelin Lilydale'e girmek için emek harcamanız gereken devasa tepe için yapılmamış olsa da bunun adil bir anlaşma olduğunu düşündüm.

"Herkes böyle davranıyor," dedi Frank, bisikletini yürütmek üzere olan birinin son çaresi olan pedal çevirmek için ayağa kalkarken.

"Annen beni gördüğüne sevinmiş gibiydi."

Frank atından indi ve bisikletini asfaltın kenarına çekti, yüzü öğleden sonra güneşinden kızarmıştı. Onu ve babasını

tarlada çalışırken bir le yemeği molasında. Babası Frank'in benimle gelmesini istememişti ama annesi ısrar etmişti. Gelecek yılki grup gezisi için patlamış mısır satışında yardıma ihtiyacım olduğunu söylediğimde iki kat daha ısrar etmişti.

Frank nefes nefese, "Başkalarının senin hakkında ne düşündüğünü çok nemsiyorsun," dedi.

Kendi bisikletimden atladım ve onun arkasından yürüdüm. Elimi korumaya zen gösterdim, geri sihirli merhem sayesinde delikler çoktan kabuk bağlamıştı. Frank'in kafasının arkasındaki fırtına saçlarına yöneldim. "Ailen neden geceleri dışarı ıkmana izin vermiyor?"

Durdu ve dönüp bana doğru baktı. "Ciddi olamazsın."

Neredeyse tepenin zirvesine varmıştık. Stearns İlçesi her iki yanımıza bir yorgan gibi yayılmıştı; mısır ve soya fasulyesi tarlalarının ortasına dikilmiş çiftlik evleri ve ahırlar, uzaktaki Corona Gl, kumaşın içinden kıvrılan dereler ve aylar. Minnesota yazında yeşilin yaklaşık yüz tonu vardır; kereviz gibi açık, zümrüt gibi derin. Bir rengin bu kadar farklı tada sahip olabileceğini düşünemezsiniz.

Savunmaya geçtim. "Eğer saldırıya uğrayan çocukları kastediyorsan, endişelenmene gerek yok. Onlar yanlış giden bir Hollow tacizinin parçası." avuş Bauer'in sözlerini taklit ettiğimi fark ettim. Bu hoşuma gitmemişti, o yüzden tekrar denedim. "Ya da değillerdir ve sen ve ben neler olduğunu bulabiliriz. A Takımı'nın yapacağı gibi."

"Hollow hazing?"

Onunla birlikte yürüyebilmek için hızlandım. iek açan ağaçların iekli kokusu burnumu gıdıkladı. "Hollow, tren raylarının diğer tarafındaki mahalle. Orası-" "Kötü ocuklar" dememek için kendimi tuttum. "Bazı sert çocukların takıldığı yer."

Frank omuz silkti ve bir araba hızla geçip karşı banketten çakıllar savururken bana yaklaştı. "Her ne ise, annem bunun bir parçası olmak istemiyor. Gazetede ocukların gece dışarı çıkmaması gerektiğini okumuş. Hem zaten senin kasabanda erkekler tuhaf."

"Burası artık senin de kasaban." Bir sıcaklık dalgası göğsüme hücum etti. Kaçmaya çalıştığımız geyik sinekleri bize yetişmiş, başımızın yanında geziniyorlardı. "Ne demek 'tuhaf'?"

"Bazıları bana kurtadamları hatırlatıyor. Sanki ısırılmışlar ve şimdi dönüşüyorlar." Başını geriye attı ve uludu.

"Kes şunu!" dedim. Dedim ama gülüyordum. "Hey, senin kasabanda da böyle değil miydi? Erkeklerin kaçırılması?"

Omuz silkti. "Sanırım. Annemle babam o zamanlar çok kavga ediyorlardı.

Çoğunlukla fark ettiğim buydu."

Durdum.

Durmadan önce üç adım daha gitti. "Ne?" diye sordu, güneşe karşı gözlerini kısarak bana baktı.

"Az önce bana ailen hakkında bir şey söyledin." Eğer bunu yaparsam, ev hayatımızla ilgili gerçek bir şey anlatırsam babam çok kızardı.

"Öyle mi?" diye sordu, açıklamamı bekliyordu.

Ona cevap vermek yerine, o sıcaklığın tenimde dolaşmasına, beni ona bağlayan bir ipliğin hissine izin verdim. Frank benimle bir şey paylaşmıştı. Ben de aynısını yapardım. "Hey, bando öğretmeni Bay Connelly'yi tanıyor musun?"

"Evet?" Frank tekrar söyledi. Tepenin başında olmamıza rağmen bisikletine binmemişti.

"İki gece önce birkaç arkadaşım ile birlikte onun evine uğradım. Clam'i evinin içinde gördüm. Saldırıya uğrayan çocuk mu?"

Frank alçak sesle ısıklık çaldı. "Connelly'nin ona saldırdığını mı düşünüyorsun?" Aklımdan geçmişti. Ama bu düşüncenin ağzından çıktığını duymak

Frank'in ağzı, Bay Connelly'nin ne kadar harika, arkadaş canlısı ve *iyi* olduğunu bilmeyen dudakların arasından geçerken kulağa muz gibi geliyordu. "Hayır," dedim. "Bence muhtemelen Clam'e yardım etmeye çalışıyordu. Belki de gruba katılmasını sağlamaya çalışıyordu."

Frank'in bunu sorgulamamasına minnettardım, çünkü Bay Connelly'nin Clam'e saldırıp sonra da onu evine davet edeceğine inanmasam da, Clam'in dersleri hakkında konuşmak için uğradığına da inanmıyordum. Bu konuyu Clam'e doğrudan sormam gerekiyordu. Belki bugün izini buluruz.

Tekrar bisikletlerimize atladık ve tepenin diğer tarafından aşağıya doğru hızla indik. Dört millik yolu bisikletle otuz üç dakikada almıştık. Rekor değildi ama en kötüsü de değildi.

"Bu Evie mi?" Frank pedallarının üzerinde durmuş, kalçasını bir tarafa doğru eğerek ilerliyordu. Başıyla Van der Queen Parkı'nı işaret etti. Yüzümü gölgeledim. "Öyle görünüyor."

Yakınlarda iki çocuk daha oynuyordu; biri Evie'nin yanında sallanıyor, diğeri kaydırakta kayıyordu. Bilerek mi birlikteydiler, yoksa aynı anda parkta mı bulunmuşlardı, bilmiyordum. "Diğer iki kız sonbaharda senin sınıfında olacaklar. İsimlerini hatırlayamıyorum."

"Dışarıda hiç erkek yok," diye gözlemledi.

"Daha erken," dedim, sırf bir şeyler söylemek için. "Buradan sağa dön.

Şu beyaz ev Bay Connelly'nin." Frank bana bir bakış attı.

"Patlamış mısır satışlarını kontrol etmek istiyorum. Bundan bahsettiğimi hatırlarsın."

Elimde sipariş formunu da içeren patlamış mısır broşürü olduğu için Bay Connelly'ye uğramamız için bir neden yoktu. Sanırım onu gün ışığında görmeye ihtiyacım vardı. Yine de önceden haber vermeyi düşünmemiştim ve bu yüzden başka bir adam Bay Connelly'nin arka kapısından, o vahşi gül ağaçlarının hemen yanından dışarı adım attığında ve Bay Connelly onu yoluna göndermeden önce kucakladığında, sanki Bay Connelly'nin kendi yatak odasına davetsiz girmişim gibi kızardım.

Arkadaşı uzaklaşırken Bay Connelly'nin yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı ve gözleri benimkilere takıldı. "Cassandra?"

"Merhaba, Bay Connelly!" Araba yoluna çıkmadan önce bağırdım. "Bu arkadaşım Frank." Sesim çok yüksek çıkmıştı.

Bay Connelly sanki burada bir yabancıyla birlikte olmam ve ona bağırılamam dünyanın en normal şeyiymiş gibi öylece durdu.

Frank bisikletten inip kaldırıma çıktığında Bay Connelly, "Memnun oldum Frank," dedi. "Çok güzel bir bisikletiniz var."

Frank banyodaki bir kuş gibi şişti. "Teşekkür ederim."

Bay Connelly gülümsedi. "Hangi okula gidiyorsun?"

"Sonbaharda Lilydale'e gideceğim," dedim, kendimi tekrar konuşmaya dahil ederek. "Ama geçen hafta birkaç günlüğüne oradaydı."

Bay Connelly elini uzattı. "Gruba katılmanı çok isterim."

Connelly'nin evinin içinden yüksek bir tırmalama sesi geldi ve gözleri parladı. Elini geri çekti. "Bu benim kedim. Diyetle olması gerekiyor ama onu beslemezsem hayatımı zindan ediyor."

Gülümsemeye devam ettim. Kulağa bir kedi gibi gelmiyordu. Bay Connelly'ye Clam'i sormak istedim ama onu gözetleyen kötü bir casus olduğumu açıklamadan yapamazdım.

"Biraz su içmek için içeri gelmek ister misiniz?" Bay Connelly kenara çekilerek sordu. Sesi endişeli geliyordu.

Belime sıkıştırdığım broşürü havaya kaldırdım. "Gelemem! Satacak patlamış mısırımız var."

Arkasındaki koridoru görebiliyordum. Sırf onlar için yapılmış masalara ve raflara doldurulmuş kalabalık bibloların, kırmızı yanaklı seramik yaratıkların görüntüsünü yakalayınca şaşırdım. İçinde yaşamaktan ziyade gezinmek için inşa edilmiş, tozlanacak çok şeyi olan, telaşlı bir evdi bu. Koridorun sonunda bir metronom vardı, ileri geri tik tak yapıyordu.

Tık tık. Tık tık.

Onu işaret ettim. "Metronomunu hep açık mı tutarsın?"

Omzunun üzerinden baktı, geri döndüğünde yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Bir kez müzik öğretmeni olan her zaman müzik öğretmenidir, yazın bile. Ama hayır, her zaman açık değil. Sadece Gabriel'in dersi için ısıtıyorum. Her an gelebilir."

Sesli bir şekilde nefesim kesildi. *Gabriel*. Eminim aşık olduğum yüzümde yanıp sönen neonlarla yazılıydı.

"Senin de burada ders almayı düşündüğünü hatırlıyorum. Teklifim hâlâ geçerli Cassandra."

Neden tam bir inek gibi davrandığımı sormadığı için hemen orada ona sarılmak istedim. "Bunu düşüneneğim," dedim, sanki bu bir seçenekmiş gibi. "Gabriel'e benden selam söyler misin?"

"Elbette," dedi gülümseyerek. Güneşin üzerinden bir bulut geçti ve birden gözlerini göremez oldum. "Ve eğer siz ikiniz gelmiyorsanız,

Patlamış mısır satmak için işe koyulmalısın, çünkü hava karardıktan sonra dışarıda olmak istemezsin. Bu günlerde değil."

34. BÖLÜM

Yirmi üç Lilydale evine gittik. On dördünde evde kimse yoktu, diğer yedisi zaten başkasından patlamış mısır aldığını iddia etti ve ikisi karamelli mısır-kaşar mısır-sade mısır karışımı için sipariş verdi. Yabancıların kapısını çalmak hiç de kolay olmamıştı. Sadaka istiyormuş gibi hissettim. Frank yemek yiyip yemeyeceğimi sorduğunda tam bitti demek üzereydim.

"Acıktım. Sırt çantanda ne var?"

İlk defa kendimi ondan çok daha yaşlı hissediyordum. "Fıstık ezmeli sandviç ve elma."

"Piknik yapabilir miyiz?"

Güneş zonkluyor, saat ikiyi zorluyor, sıcak nefesiyle bebek saçlarımı kıvırıyordu. "Hadi derenin yanına gidelim. Şurada kestirme bir yol var." Direksiyonu kasabanın batısındaki ağaçlık bir alana kırdım. Solumdaki asfalt yol dolambaçlı bir yoldan Crow River Park'a çıkıyordu ama ormanın içinden geçen patika doğrudan dereye ulaşıyordu. Lilydale İlkokulu ve Ortaokulu her yıl Mayıs Günü Oyun Günü pikniğini burada düzenlerdi. O piknikte yüzmemize izin verilmezdi ama bugün o kadar sıcaktı ki beni sudan uzak tutmak için bir at sürüsü gerekirdi.

Ağaçların yeşillendirdiği güneş ışınları ormanın zeminine vuruyor, ben de ormanın içinden geçen patikada zıplıyordum. Büyülü bir diyardaydık, trolleri ve mantar perilerini, prensleri ve kraliçeleri saklayan bir çalılık. My Time'daki kadının küvetinin buralarda bir yerde olduğuna dair şaka yapmayı düşündüm ama çok fazla iş varmış gibi geldi. Dere, göz ucuyla gördüğüm bir cıva ipliğiydi ama tam olarak göremeden önce hareket eden suyun kokusu beni çarptı ve bağırdım.

Frank de bağırışımı yankıladı. "Bu su çok iyi hissettirecek!"

Bisikletimi ve sırt çantamı nehir kıyısına bıraktım ve kıyıdaki sazlıkların üzerinden dereye doğru uçtum. Su şortumun altına kadar geliyordu, nefis bir serinlikteydi, güneşi yakalıyor ve yansıtıyordu. Ayaklarım kuma gömüldü. Sağlam elimle akıntıya doğru ilerlerken arkamdan Frank'e baktım.

Yanımda büyük bir su sıçraması oldu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, gülerek.

Frank yüzeye çıktı ve ağzından bir yunus fıskiyesi gibi su fışkırttı.

"Gülle attın!"

"Yaptığıma inansan iyi edersin," dedi, göbek üstü ve güneşe bakacak şekilde dönerek. Kollarını ve bacaklarını tembelce salladı, yavaş akıntı onu çekip götürüyordu.

Ayaklarına doğru biraz su sıçrattım. "Aptal. Dibi sıyırmadığın için şanslısın."

"Sıyırdım." Bir ayağını kaldırdı ve bir nehir taşının onu çizerek kestiğini gördüm. Büzüşmüş beyaz ayağından aşağı örümcek gibi kan akıyordu. "Buna değdi."

Başımı salladım; sonra içimde bir düşünce patladı. "Kan kardeşi olmalıyız!"

Ayağını çevirerek bakmaya çalıştı, suyun içinde dengede dururken bunu yapmak hiç de zor değildi. "Senin kanın nereden geliyor?"

Sırt çantamın içindekileri düşündüm. "İsviçre çakısı koymuştum."

Gözleri büyüdü. "Kendini mi keseceksin?"

"Böyle yapman gerekiyordu." Gözlerimi kısarak güneşe doğru baktım. "Ya da taze bir kabuk koparabilirim."

Ellerini suyun yüzeyinde gezdirerek tekrar suya daldı. Islak saçlarından bir tutam alnına düşmüştü. "Kabuk kanıyla kan kardeşi olabilir misiniz?"

"Kan kandır," dedim savunmacı bir tavırla. Dengede durmak için omzunu kullanarak ona doğru yürüdüm, böylece ayak bileğimin dış tarafında Mors alfabesi çizgisi gibi kurumuş olan tıraş kabuğunun bir köşesini seçebildim. Altındaki deri ürkütücü bir beyaza bürünmüş, sonra da kanla kızarmıştı.

Ayağını kaval kemiğime götürdü. *Sanırım* devrilmeden önce kan lekelerimizi birbirine değdirmeyi başardık. Su sıçratarak geri geldik. Delinmiş elimi suyun üzerinde tutmuştum ama muhtemelen ılsansa da bir şey olmazdı.

"Bu sonsuza kadar arkadaş olduğumuz anlamına geliyor," dedim.

Ciddiyetle başını salladı, kahverengi saçları suda kayganlaşmış, iri deniz gözleri geniş ve masumdu. "Arkadaştan da öte. *Kan kardeşiyiz.*"

"Frank," dedim cesaretimi kaybetmeden önce, "babanın bir suçlu olduğunu öğrenseydin ne yapardın?"

Frank başını eğdi. "Ne tür bir suçlu?" "İnsanlara zarar veren biri."

Frank hiç tereddüt etmeden, "Onu ihbar ederdim," dedi.

Bir şey bacağıma sürtündü ve sıçradım. "Bisikletlerimizi sahile taşıyacağım ve öğle yemeğini hazırlayacağım."

Kıyıya doğru yürüdüm, kıyıdaki uzun otlardan bir tutam yakaladım ve kendimi yukarı çekmek için kullandım. Neredeyse göz göze gelene kadar Clam'i göremediğim için otların yüksekliğini suçluyorum.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Duruşu yırtıcıydı, gözleri aynıydı. Duruşu bana tam olarak onunla alet odasında kapana kısılmış olduğumu hatırlattı ama bu sefer yalnız değildim. Frank vardı.

"Nehrimizde mi yüzüyorsun, köy faresi?"

Kalp atışlarımdan neredeyse onu duyamıyordum. "Burası halka açık bir nehir."

Ricky Tink ve Wayne Johnson omuzlarında belirdi. Ricky her zamankinden daha fazla bandaj takmıştı. Siğilleri yazın terlemiş olmalıydı. Wayne sırtıyordu.

"Halka *açık çıplaklık* hakkında ne düşünüyorsun?" Clam sordu. En azından Clam'e benziyordu ama tıpkı grup odasında olduğu gibi gerçekte o değildi. Frank'ın buradaki çocukların kurt adam gibi olduğu hakkında söylediklerini düşündüm. Ricky ve Wayne de değişmiş miydi?

"Geçen gece sizi Bay Connelly'nin evinde gördüm," dedim, kelimeler hızlı çıkıyordu.

Ricky ve Wayne iki kez baktılar. "Ne?"

Clam söyledi. "Bu çok aptalca."

Kendinden o kadar emindi ki, acaba hayal mi gördüm diye düşündüm. Ama hayal etmemiştim. Oradaydı. Yüzünün sadece yan tarafını görmüştüm ama kesinlikle Clam'di. "Orada ne yapıyordun?"

Gözlerinin arkasında bir şey sıkıştı. "Orada olmadığımı söyledim." "Neye benziyordu, Clam?" Ben sordum. "Saldıran adam Sen."

Wayne'in nefesi kesildi. Clam bana sanki beni Çarşamba hariç her şekilde öldürmüş ve kemiklerimle ne yapacağına karar veriyormuş gibi bakıyordu.

Clam'in öfkesinin şiddetinden geri adım attım. Kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Boynumda nabız aradım, kalp krizinden öleceğimden gerçekten korkuyordum.

"Şu yara izin var ya," dedi Clam, onu göstererek. "Biri seni asmaya çalıştığı için mi oldu?"

"Doğuştan böyle olduğunu biliyorsun," dedi Ricky.

Ricky'nin sesi normal geliyordu, sanki beni savunuyormuş gibiydi. Vücudumu bir rahatlama hissi kapladı.

Frank arkamdan suyun içinde ayağa kalktı. "Cassie?"

"Peki, arkadaşın kim?" Clam kıyıya doğru yürüdü ve tam bir beyefendi gibi elini uzattı.

"Sakin alma," diye bağırdım. Dönüp Frank'e kendim yardım etmek istedim ama kimin tarafını tuttuklarından emin olana kadar Wayne ve Ricky'ye sırtımı asla gösteremezdim.

"Vay anasını, şu bisiklete bak!" Ricky, Frank'in BMX'ine doğru yürüdü. Bisikleti kaldırıp üzerine bindi ve ön tekerleği kaldırarak taklit bir tekerlek hareketi yaptı. "Yee-haw!"

"Hey, o benim!" Frank kendini sudan çıkarıp Ricky'ye doğru fırlattı ama sanki Ricky'nin etrafı bir güç alanıyla çevriliymiş gibi hemen önünde durdu. Ricky'nin yara bantlarından biri gevşemişti ve Frank'in gidonunun üzerinden sarkıyordu.

Wayne kükredi. Clam bana yaklaştı ve parmağını yara izimin üzerine koyarak izini sürdü. Dokunuşu yakıyordu. Dişlerinde yeşil bir şey vardı ve tavuk çorbası gibi kokuyordu, tıpkı zor bir günün ardından babam gibi.

"Ablan gibi misin?" diye sordu. "Ne?"

Kelimeyi tükürdüm.

Clam kıkırdadı. Kirli, kazıyıcı bir sesti. "Sephie gibi olup olmadığını merak ediyorum. Onun gibi cips seviyor musun? Onun en sevdiği marka *Free-to-Lay*."

Ricky ve Wayne onun kahkahasına eşlik ettiler.

"Evet!" Wayne dedi ki. "Sephie pazar sabahı gibi kolay!"

Ayaklarımdan başlayıp damarlarıma doğru çamur gibi yayılan bir soğukluk beni ele geçirdi. Gülüşlerindeki, sözlerindeki bir şey beni acı verici bir şekilde yalnızlaştırdı, korkunun yerini ıssızlık aldı. Onlardan kaçamazdım, hiçbir yolu yoktu. Üç oğlana karşı bir kızdım ve üstelik korumam gereken bir Frank vardı. Beynim bana uyumamı, olacakları bir an önce atlatmamı söylüyordu. Clam sol göğsüme fiske vurmasaydı yuvarlanabilirdim.

"Orada bir sivrisinek olmalı." Clam tekrar fiske vurdu. "Seni ısırılmış gibi görünüyor!"

Ricky ve Wayne kalabalıklaşıyordu, gözlerimin ucuyla gördüm ama artık umurumda değildi. Clam'ın boynuma dokunmasına izin vermiştim ama göğsümdeki eli çok kişiseldi. Zehirin önce derime, sonra kaslarıma sızdığını hissedebiliyordum ve eğer hepsini ona geri boşaltmazsam, kemiklerime kalıcı olarak yerleşecekti.

Kendimi Clam'e doğru fırlattım, bağılıyor, tırmalıyor ve tekmeliyordum, uzuvlarım o kadar hızlı hareket ediyordu ki benim için bile bir bulanıklıktı. Tırnaklarımda altında etinin toplandığını hissettim ve bu beni daha sert dövüşmeye teşvik etti. Biri beni belimden yakaladı ve şansım yaver gitti, dirseğim çenesine geldi.

Yere düştüm ve döndüğümde beni yakalayanın Wayne olduğunu gördüm, gözleri irileşmiş, eli kanayan ağzına gitmişti. Tükürerek Clam'e döndüm ve onun yüzünde de aynı inanmazlık ifadesini gördüm. Eğer bu kadar dehşete düşmemiş olsaydım, şaşkın ifadeleri komik olabilirdi.

"Kaç, Frank!"

Nehir kıyısından bana bakıyordu, çenesi düşüktü, on bir yaşından çok beş yaşına yakın görünüyordu, ama her yaşta akıllı bir çocuktı ve krom BMX'ine atlayıp önümden hızla tepeye ve ormanın dışına çıktı. Sırt çantamı kaptığım gibi kendi bisikletime atladım ve hayatım ona bağlıymış gibi pedal çevirdim.

Clam ve Wayne'in beni yakaladıklarında yapacaklarını söyledikleri korkunç şeylerden uzaklaşmak için bisiklete bindim.

35. BÖLÜM

"İsis gibi dövüştün!"

İki yaz önce dedemlerde dizinin bir bölümünü izlemiştim. Güzel fen öğretmeni Andrea Thomas bir Mısır kazısında Tutmose tılsımını keşfetmişti. Tılsımı güneş ışığına tutup İsis'i çağırdığında sihirli güçlerle donanmıştı. İyi bir televizyon programıydı.

"Ama elin kanıyor," diye bitirdi.

Gidonuma baktım. Delinmiş elimin üzerindeki gazlı bez kırmızı beneklerle doluydu. "O benim kanım değil."

Frank bir kahkaha attı. "Ona gerçekten ne için olduğunu gösterdin."

Adrenalin azalıyor, yerini gri bir his bırakıyordu. İlk kez arkama bakma riskini göze aldım. Clam, Wayne ve Ricky beni takip etmemişti. Son dövüş enerjimi de saldığım da dizlerim titremeye başladı. "Hadi çakılları açalım."

"Elbette," dedi Frank. "Adamım, ona saldırdın. Neden bu kadar sert dövüştün?"

"Şu evlerden birkaçını satalım," dedim motorumu asfaltdan çıkan ilk araba yoluna yönlendirerek. Frank'in yaptığı gibi derede olanlar hakkında konuşmak istemiyordum. Gurur ve utanç hissediyordum ve bunları nereye koyacağımı bilmiyordum.

"Tamam." Frank DQ'daki bir çocuk kadar neşeliydi. Eve doğru yol alırken, ara sıra araba yollarından bisikletle geçerken, ahıra giden çiftçileri ya da çamaşır asan ev kadınlarını yakalarken de öyle kaldı. Konuşmaya hazır olmadan önce beş satış daha yaptım.

"Buradaki çocukların kurtadam olduğu konusunda haklıymışsın."

"Sana söylemiştim!" Frank'in evinden bir mil, benimkinden iki mil uzaktaydık, otobüsümün geçtiği ama hiç inmediği bir yan yoldaydık. Bugünlük yollarımızı ayırmadan önce bir evde daha durmaya karar vermiştik.

"Isırıldılar," diye devam etti Frank, "ve şimdi de seni ısırarak istiyorlar. Babama söylemeye çalıştım ama erkeklerin böyle olduğunu söyledi."

"Sen öyle değilsin," dedim.

Frank omuz silkti ve pedal çevirmeye devam etti. "Burada sadece bir ev var," diye geri seslendi. "Evde kimse varmış gibi görünmüyor. Kontrol etmek ister misin?"

Ona yetiştim ve araba yolunda yanından geçtim. Burası eskiden bir çiftlikmiş gibi görünüyordu, yerleşim planı annemlerin ve Frank'in eviyle aynıydı. Yıkık dökük bir ahır, sarmaşıklarla kaplı bir silo ve bakımlı, muhtemelen atölye olarak kullanılan kırmızı bir ek bina vardı. Garaj yolunda bir araba görmedim ama ev yolu kapatıyor olabilirdi. Arkamda Frank'in lastiklerinin rahat çıtırtısını duyarak daha da ilerledim.

Polis aracını görmeden önce evin etrafını tamamen sarmıştım. O kadar hızlı fren yaptım ki arka tekerleğim yana kaydı.

"Oha! Porky Pig," dedi Frank, yanıma yanaşarak.

Bir kapı çarptı ve ben de eve doğru döndüm. Dilim ağzımda kalınlaştı. "Çavuş Bauer. Burada yaşadığınızı bilmiyordum."

Gözleri kan çanağına dönmüştü, elinde bir bardak bir şey vardı. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, yanağındaki kirli sakalları kazıdı. "Kirada oturuyorum. Evde küçük bir sorun var."

Heidi'nin anne ve babası birkaç yıl önce boşanmıştı, o, Lynn ve benim hâlâ takıldığımız zamanlarda. Heidi'nin babası Hollow'daki Purple Saucer Motel'de bir oda kiralamıştı. Orada altı ay kaldıktan sonra ortadan kaybolmuştu.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim.

Homurdandı. "Burada ne yapıyorsun?"

Çantamdan broşürü çıkardım. Keşke getirmeseydim, keşke bu yoldan bisikletle geçmeseydim diye düşündüm. Ricky, Wayne ya da Clam'in dere kenarındaki davranışları hakkında hiçbir şey söylemeyecektim ve

Frank'in de yapmayacağını biliyordu. Bunlar konuşulmayan kurallardı. "Grup için patlamış mısır satmak."

Bakışlarını broşür yerine yüzümde tuttu. "Liz'den alıyorum."

Sephie'nin sınıfındaki kızı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Gülümsemesi beni şaşırttı. Samimi görünüyordu ama bu onun tavrına uymuyordu. "Önemli değil. Seni gördüğüme sevindim."

Bütün ziyaret boyunca Frank'e bakmamıştı bile, ben de görmemiştim. Bisikletimin yönünü değiştirdim ve veda etme zahmetine girmeden garaj yolundan çıktım.

Kulak misafiri olmadığımızda konuştum. "Bence baban yanılıyor, Frank. Erkeklerin böyle olduğunu sanmıyorum. Bence bunun Lilydale'le bir ilgisi var."

Oyun kartının Frank'in jant tellerine çarpması ve lastiklerimizin çakılları çiğnemesi o kadar uzun süre tek ses oldu ki beni duymadığını sandım. Sonunda, "Ben de öyle düşünüyorum. Hey, o adamın çiftlik evi benimkine benziyordu. Sence onun da ürkütücü toprak bir bodrumu var mıdır?"

Birden eve gitmek istemedim. Çaresizliğimi sesimden uzak tutmaya çalıştım. "Hemen evine dönmek zorunda mısın?"

"Evet."

İleride, sağda, kıyın düzlüğünde bir oyun taşı gibi duran evini görebiliyordum. "Goblin'e uğrayabiliriz."

"Kime?"

"Goblin! Seninle şu köşede yaşayan adam."

Ben.

"Yeşil arabalı olan mı?"

"Bu o." Hızlı düşünüyordum. "O bir şüpheli."

Çavuş Bauer'in söylediğini duydum. Belki Lilydale çocuklarını kurt adama dönüştüren şeyin ne olduğunu görebiliriz."

"İzinsiz giremeyiz."

"Girmeyeceğiz. Kenarlardan dolanacağız." Riske girip bir bakış attım. Frank'in ağzı bir çizgi halindeydi. Ailesinin ona Goblin hakkında ne anlattığını merak ettim.

"İstemiyorum," dedi.

"Tavuk musun?"

Çenesi titriyordu. Bazen onun sadece on yaşında olduğunu unutuyordum. "Ben korkak değilim. Orada yarışalım!"

Bir anda havalandı. Ona yetişmek için pedallara asıldım. "Yavaşla," diye bağırdım. "Sessizce yukarı çıkmalıyız."

"Muhtemelen iştedir," diye bağırdı Frank bana, ama yavaşladı.

yuk

arı. Ben öne geçtim. "Beni takip edin."

Bu şebekedeki tüm çiftlikler aynı şekilde inşa edilmişti.

Evler, ahırlar ve ek binalar, her birini çevreleyen ağaç kalkanı, ötesindeki tarlalar dahil olmak üzere aynı yerleşim planı. Goblin'in evi diğerlerine göre daha açıktaydı ama yine de batı tarafını, yaban çileklerinin yetiştiği catawampus'u koruyan iyi bir ağaç kümesi vardı. Frank'i o yöne doğru yönlendirdim, bisikletimi hendekten geçirdim. Yağmurdan beri bataklıktı ve uzun otların arasına girdiğimde turba gibi kokuyordu. Kendimde kene olup olmadığını daha sonra kontrol etmem gerekecekti.

"Bisikletini buraya bırak," diye fısıldadım, benimkini göstermek için yere bıraktım. Bisikletlerimiz yan yattıklarında bu uzun otların arasında görünmez olacaktı. Yumruğumu havaya kaldırdım. "Bu işaret dur anlamına geliyor." Yumruğumu açtım ve parmaklarımı salladım. "Bu da git demek."

Frank zekice bir selam verdi. Yüzümde bir gülümsemeyle karnımın üstüne çöktüm, ordu süngerimsi toprakta sürünüyor, otları çok fazla hışırdatmamaya dikkat ediyordu. Bataklık yerini bodur bir ormana bıraktı ve bir meşe kümesine doğru koşmaya başladık. Goblin'in evine yüz metre kadar yaklaşmıştık. Yumruğumu havaya kaldırdım ve Frank hemen durdu. Yonca tozlu havayla birlikte kıkırdamamı da yuttum. Bu işte gerçekten iyiydik.

Çevreyi taradım. Goblin'in evi benim, Çavuş Bauer'in ve Frank'in evlerinin köhne bir versiyonuydu. Goblin yakın zamanda bir şeyler kızartmıştı ve bunun altında bir ekşilik kokusu aldım. Birkaç büyükbaş hayvanı vardı. Kırmızı ahırın arkasındaki tarlada tepinip duruyorlardı. Eski bir kulübeyi garaja dönüştürmüştü. Kapısı açıktı ama aç ve gölge nedeniyle Goblin'in arabasının park edip etmediğini anlayamadım. Evinin pencerelerini aradım, en azından ana kattakileri. Bodrum katı

pencereler karartılmıştı. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Sadece Sephie'den daha fazla arazisine girebildiğim için mutluydum, sıcak bir yaz gününde kalbimin hoş bir şekilde attığını hissediyordum.

"Sanmıyorum-" cümlemi ancak mengene boynuma kapanmadan önce kurabildim. Korku, dişlerimin arasında acı bir dut gibi patladı.

"Siz çocuklar benim mülkümde ne yapıyorsunuz?"

Goblin beni ve Frank'i boynumuzdan tutarak yüzlerimizi toprağa bastırdı. Aksanı kabaydı, saf taşra Minnesotan'ı. Eğer beş kelimedenden fazlasını bir araya getirmek zorunda kalırsa, ailemin cahilliğin işareti olduğunu söylediği "Gördüm" ve "Bana biraz ödünç verebilir misin?" cümlelerini duyardık.

"Bırakın bizi!" Bağırdım ama sesim boğuk çıkıyordu.

"Sizi bırakacağım." Bizi o kadar çabuk bıraktı ki başım havaya kalktı. Frank yuvarlandı ve arkama saklanmak için koşuşturdu. Goblin'in köpeği, hırçın görünümlü bir it, ikimizi de izliyordu, tüyleri diken dikendi. Yüzünün sağ tarafı şişmişti.

Goblin'den köpeğine baktım ve tekrar geri döndüm, kendimi korkmuştan çok kırılmış hissediyordum. Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu. "Bizi yakalamaya hakkınız yoktu."

"Sizin de benim mülkümde bulunmaya hakkınız yoktu." Gülümsedi. Besleme şapkası gözlerini gölgeliyordu ama ağzı geniş ve açıktı. Dişleri eksikti.

"Köpeğinizi sevmek istedik." Frank ayağa kalktı ve elini Goblin'in itine uzattı.

Goblin güldü ve bu kez sesi gerçekten dostça geliyordu. Omuzlarım kulaklarıma doğru eğildi. İzinsiz *girmiştik*. Belki söylemezdi.

"Kimse Cliffy'yi sevmek istemiyor. O yaşlı bir it."

Şişmiş kafasını işaret ettim. "Ne oldu?"

Kahkaham kızgın pastırma yağındaki su gibi cızırdayarak kayboldu.

"Seni ilgilendirmez." Gözlerini kıstı. "Sen Donny'nin kızıydın."

Bunun cevaplanmaya ihtiyacı olduğunu düşünmedim. "Gitmemiz gerek."

Goblin Frank'e baktı. "Sen de yolun yukarısındaki yeni çocuksun, değil mi? Baban çiftçi mi?"

Sözlerinde bir tutam vardı ama gülümsemesi geri gelmişti. Başını eğdi, böylece karanlık ve ısıltılı gözlerinden birini görebildim.

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor." Bu sefer izin beklemek yerine Frank'in elini tuttum ve geri çekildim.

Goblin'in bizi durduracağından endişelendim ama o sadece siperliğinin altından bizi izledi.

"Sakın geri gelme," diye homurdandı sonunda. "Köpeğim yabancıları sevmez. Bir dahaki sefere sizi yakalarsa bundan ben sorumlu olamam."

36. BÖLÜM

Frank'i evine kadar bisikletle götürdüm. Onu soktuğum tehlikeden sonra en azından bunu yapabilirdim. Veda bile etmeden evine girdi. Bisikletle eve dönüş yolculuğum berbatı, araba yoluna vardığımda çiseleyen yağmurun sağanağa dönüşmesiyle daha da berbat bir hal aldı. Ne kadar berbat bir gündü. Daha kötüsü olamaz diye düşünürken, babamı evin önünde beni beklerken buldum.

"Nerelerdeydin?" Gömleğini çıkarmıştı. Tentenin altında duruyordu ama yağmur damlaları göğüs kıllarında parlıyordu. Annem hiçbir yerde görünmüyordu.

"Sana söylemiştim. Patlamış mısır satıyordum."

Gözleri kısıldı. "Bir bakayım."

"Aslında patlamış mısıрім yok." Bisikletimi eve yasladım, ellerim serbest kalınca dirseklerime sarıldım. "Şimdi sipariş alıyorum ve sonra teslim ediyorum."

"Hiç sipariş aldın mı?" Sesi son derece yumuşaktı.

"Evet." Sırt çantamı omuzlarımdan çektim ve broşürü çıkardım, biraz sattığım için minnettardım. "Gördün mü?"

Malakit gözlerini bana dikmişti. "Kazınmış görünüyorsun yukarı."

Yalan ağzından **d ö k ü l ü v e r d i**. "Goblin'in köpeği beni kovaladığında bisiklete bindim ve kendimi kaybettim."

Babamın gözleri büyüdü ve sonra açıldı. "Ne zaman?"

"Az önce. Lanet köpek. Ama beni yakalayamadı." Köpeğin ateşi alması daha iyiydi. Babam onu zaten sevmiyordu.

Babam bu hikâyeyi yutmuş gibiydi, çünkü konuyu değiştirdi. "Kasabaya gidiyoruz."

"Sen ve annem mi?" Durgunluğu endişe vericiydi. Goblin her şeyden sonra aramış ve izinsiz girdiğim için beni ihbar etmiş miydi? Babam köpek hikâyesinin yalan olduğunu biliyor muydu?

"Sen ve ben. Biraz alışveriş yapmam gerekiyor. Dönüşte Sephie'yi de alırız."

Göz kapaklarım seğirdi. Babam bu haldeyken şehre gitmek istemiyordum ama başka bir çıkış yolu da göremiyordum. Boğazımı temizledim. "Önce bisikletimi kaldırıyım."

Gergin bir yolculuktu. Tek parlak nokta, babamın üzerine bir tişört giymiş olmasıydı, ancak yırtık kot şortunu değiştirmemişti. Yol, VW minibüsün altından hızla geçiyordu, yolcu tarafındaki zemindeki delikten görülebiliyordu, grileri ve siyahları, babam sağa çok fazla saptığında beyaz bir kesikle vurgulanıyordu.

Babamın ruh hali ne olursa olsun, altımdan geçen yolu her zaman heyecan verici bulmuşumdur. Bana büyüdüğümde her yere gidebileceğimi, dipsiz mavi-yeşil okyanusları keşfedebileceğimi, karla kaplı buzlu dağlara tırmanabileceğimi, keşişlerle çay içebileceğimi hatırlatırdı. Paslanmış bir minibüsün tabanındaki bir delikten dünyanın büyüklüğünü hatırlatmanın ironisi de gözümünden kaçmamıştı.

Babam ilk dur işaretine gelene kadar birbirimize tek kelime etmeden kasabaya girdik. "Seni kütüphaneye bırakacağım."

Sevinçten kanım kaynadı. *Tavan Arasındaki Çiçekler'i* dün gece bitirmiştım. "Teşekkürler!"

"Yarım saatin var." "Ne yapacaksın?"

Parmak eklemleri direksiyonda beyazlaştı. "Bir toplantım var."

"Kiminle?"

"Seni ilgilendirmez."

Lilydale şehir merkezinde bulunan kütüphanenin önünde minibüsten indim. Kapıyı arkamdan çarparak kapattım, babamın bir toplantıda olması fikri beni hafifçe tedirgin etmişti. Saniyeye otuz dakika kala, elimde dört yeni ciltli kitapla kütüphanenin dışında duruyordum. Onları bir hazine gibi sakladım çünkü öyleydiler. Yağmur

durmuştu ama kaldırımlar solucan çorbası gibiydi. On dakika boyunca orada durdum ama babam yoktu.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırdım. Caddenin karşısındaki Ben Franklin'den küçük bir kız çıktı, bir eliyle babasının serçe parmağını tutarken diğerinde Jolly Rancher Stix vardı. Ceset yeşili dudaklarından ne aromalı olduğunu anlayabiliyordum. Stix artık popüler bir şekerlemeydi ve otobüste pek çok çocuk yeşil elma ya da ateş aromalı olanlardan yiyordu. Tadına bakmayı çok istemiştim ama dilenci değildim. Kitaplarımı daha sıkı sıktım. Keşke yanımda para getirseydim diye düşündüm. Tadına bakabileceğim çok az şeker vardı. Sephie ve ben limon damlalarını, kök birası fıçılarını ve briç karışımını seviyorduk çünkü büyükannem ve büyükbabam ziyarete geldiğimizde bunları çıkarıyorlardı.

Kız ve babası caddede yürüyorlardı. Karşıya geçme zamanı geldiğinde, babası kızı kucağına aldı ama çok hızlı hareket etti ve kız elindeki şekeri düşürdü. Parlak yeşil, bir yağmur suyu giderine doğru giden bir su akıntısına düştü. Kız çığlık attı ama adam şekeri almasına izin vermedi. Bir köşede kayboldular.

Kendimi düşen şekere doğru yürürken buldum. Tadına bakmak için hummalı bir ihtiyaç beni ele geçirmişti. Gözlerim kaldırımda, kendimi Ben Franklin'in kapısına doğru adım atmaya zorladım. Belki birinin düşürdüğü parayı bulabilirdim. Sadece bir çeyrekliğe ihtiyacım olacaktı. *Ya da belki dükkana girebilirdim ve taze, kaygan bir şeker çubuğu cebime girerdi ve onu eve götürebilir, yeni kitaplarımdan biriyle birlikte dolabımda tadını çıkarabilirdim.*

Elimde havalı Ben Franklin kapı kolu vardı, midem yağmurla şişmiş solucanların balık kokusundan çalkalanıyordu, içeri girip öyle ya da böyle biraz şeker almaya hazırdım ki Little John'un kapısı gürültülü bir ses ve kalın bir sigara dumanı yayarak açıldı.

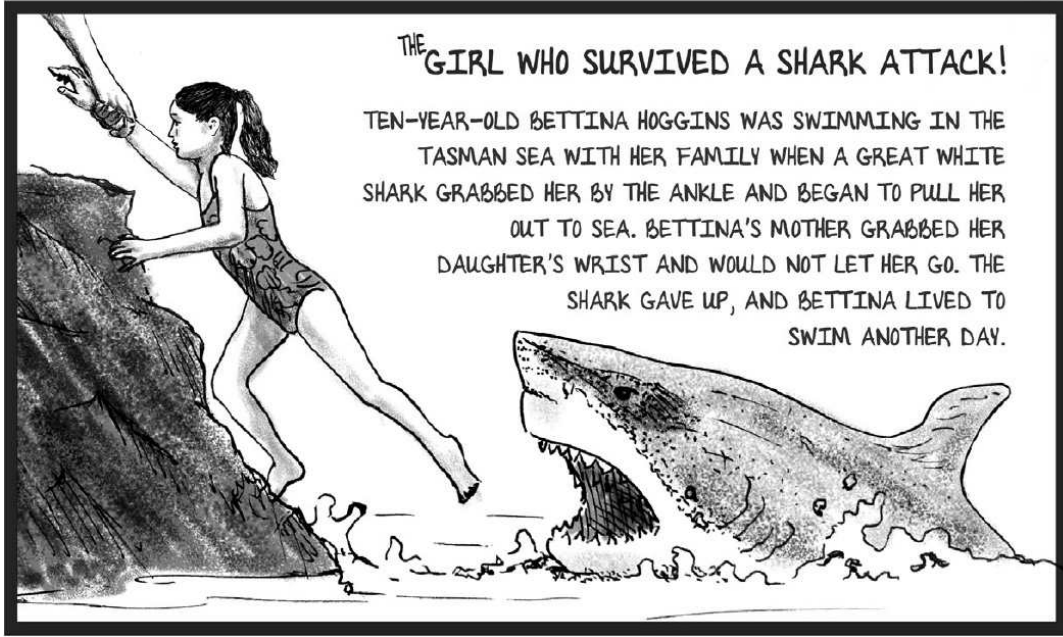
Babam dışarı çıktı, arkasında Çavuş Bauer vardı. Çavuşun üzerinde sokak kıyafetleri vardı. El sıkıştılar ve birbirlerini omuzlarından alkışladılar; sonra babam sokağın karşı ucuna park etmiş minibüsümüze doğru yürüdü. Ben de geri dönüp kütüphanenin önünde durdum, babam beni orada buldu.

O gece, tırnaklarını keserken çıkardığı keskin sesi duyduğumda ve ardından her zamankinden daha hızlı bir şekilde alt merdivene adımını attığında, bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Bütün gün kötü şans getirmiştım, önce nehirde Clam'le, sonra da Goblin'le. Babamın da beni takip etmesi mantıklıydı. Ama benim yazımın onun merdivenlerin tepesine ulaşmasını engellediğini bilmiyordu.

Altıncı basamağı geçmeye çalıştı, daha önce hiç ulaşamadığı kadar uzağa, ama kalemim günlüğümün üzerinde uçtu ve her kelime onu geri itti, bir tuğla duvar kadar kalın bir kelime ağı ördü.

Cassie's ~ Believe It or Don't!

Son kelimeyi kaleme aldığımda, yazarken sarf ettiğim efordan dolayı üst dudağımdaki terin tadını aldım. Ev sessizdi. Babam, kelimelerim nihayet işe yaramadan önce, sanki yıllarca altıncı basamakta kaldı. Sürüne sürüne merdivenlerden indi ve odasına gitti. Ayak seslerinin her birini evin kalp atışları gibi hissedebiliyordum.

O anda kararımı verdim ve yarın anneme neler olduğunu anlatacaktım.

Babam evimizde olanları asla anlatmamamız gerektiğini, dış dñnyada kimsenin anlamayacağını, ispiyonlamanın ona yapabileceğimiz en kñtñ şey olacağını söylemişti.

Ama annem dış dñnyada değildi. O bir aileydi.

37. BÖLÜM

Dolapta boynumda bir sızı ile uyandım. Bileklerimde bir titreme oldu. Belki bu gece yatağımda uyumaya geri dönebilirdim. Belki de anneme, babamın o uyuduktan sonra merdivenlerden çıktığını söyledikten sonra, bu onu terk etmesi için yeterli olurdu! Dolaptan fırladım, sabahın bulanık havasını yırttım ve neredeyse kapımın önünde Sephie'ye çarpıyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Yaz okulu için hazırlanıyorum, aptal." "Annemle babam daha kalkmadı mı?"

"Evet." Merdivenlerden aşağı indi. "Toplanıyorlar." Telaş yerini boş bir duyguya bıraktı. "Ne için?"

En alt basamağa ulaşır mutfağa döndüğümde cevabımı almıştım. Annem, içi zaten kıyafetlerle dolu olan gece çantasına bir diş fırçası tikiyordu. "Seyahate çıkıyoruz!"

Babam elinde katlanmış bir tişörtle yatak odalarının önünde belirdi. "Buldum! Bu uyacak mı?"

"Tabii ki aşkım," dedi annem ve tişörtü babamdan alıp çantaya tikiyordu.

Örümcek ağlarını temizlemek için başımı salladım. "Nereye gidiyoruz?"

Babam bana sırttı. "Sadece ben ve annen. Duluth'a gidiyoruz. Jim Kendum bir parti veriyor. Kendum'ları hatırlıyor musun?"

Gözlerimdeki uykuyu sildim. Annem ve babam biz olmadan hiç seyahate çıkmamışlardı.

"Motosikletleri olan onlar mı?" Sephie sordu. "Emin olabilirsin!" Babam da öyle dedi.

"Bize kim bakacak?" Ben sordum. Korku rahatlamayla savaşıyordu. Babam yoktu ama annem de yoktu.

"Sephie ikinize de bakabilecek yaşta," diye güvence verdi babam. Annemin gözleri kısıldı ama itiraz etmedi.

Sephie yanımda durdu. Omuzlarımız birbirine değiyordu. O yeni duş almış gibi kokuyordu, bense huysuz kokuyordum. "Ne zaman dönüyorsun?" diye sordu.

Babam omuz silkti, sesi alaycıydı. "Belki hiç."

"Donny." Annem şakacı bir şekilde babamın omzuna vurdu ve sonra elini tuttu. "Yarın erken döneceğiz. Kısa bir yolculuk olacak. Bir tatile ihtiyacımız olduğuna karar verdik. Bu akşam yemek için tavuk kızartabilirsin. Parti yok. Sephie, yaz okuluna gitmek için tek başınasın. Gomezleri aradım, başın derde girerse orayı arayabileceğini söylediler."

Sephie elimi tuttu. Anne babalarımızın aynadaki yansımalarıydık.

Gomezler'in bulunduğu yönden gelen tekerlek sesleri üzerine hepimiz açık mutfak penceresine doğru döndük ve acaba şimdi bizi kontrol etmeye mi geliyorlar diye düşündüm. Ya da belki de süper erken posta teslimatıydı ve Jin Teyze'den bir paket daha alıyordum! Kafa karıştırıcı sabahın ilk parlak noktasıyla kalbim yerinden fırladı ama yeşil araba yokuşu tırmanıp garaj yolumuzda belirdiğinde yere çakıldı.

Goblin.

38. BÖLÜM

Hayatımın en büyük belasına bulaşmak üzere olduğumdan emindim.

Ailece dışarı çıktık.

Babam minibüsün üstüne heykellerinden birini bağlamıştı, kayık büyüklüğünde mavi ve sarı bir lale. Uyumsuz minibüsümüz ve yıpranmış en iyi kıyafetlerini giymiş annemle babamla Kaliforniya'ya doğru yola çıkan Joad'lara benziyor olmalıyız diye düşündüm. Goblin'in bu göndermeyi anlayacağını sanmıyordum. Bana *Gazap Üzümleri*'ni ya da herhangi bir kitabı okuyacak biri gibi gelmemişti.

"Gary," dedi babam, Goblin arabayı durdurup kontağı kapatmadan indiğinde. Babamın sert duruşu bana Goblin'i kendi arazisinde, içki dükkânında sevdiğinden daha az sevdiğini söylüyordu. Bu, hemfikir olduğumuz tek şeydi.

Goblin yem başlığını, altında ne olduğunu görebileceğim kadar yukarı kaldırdı ve sonra başladığı yere geri çekti. Fiş yüzünü gölgeliyordu ama daracık ağzı ve büyük yumru burnu dünkü gibi görünüyordu. Boynundaki ve kolundan aşağıya doğru kıvrılarak inen kurtlu yılan dövmesi de öyle. "Köpeğimi arıyorum."

Babam benim ve Sephie'nin önünde duracak şekilde hareket etmişti. Etrafını görebilmek için boynumu eğmek zorunda kaldım ve Goblin'in ilk sözlerinin beni ispiyonlamak olmamasına şaşırdım.

Babam hâlâ cevap vermemişti, bu yüzden Goblin sorusunu

tekrarladı. "Köpeğim. Onu gördün mü?"

"Hayır," dedi babam sonunda. "Ama sokak köpeklerini vurmak benim hakkım.

Korumam gereken çocuklarım var."

Bu sözler doluydu ve Goblin bunu biliyordu.

"Benim köpeğim başıboş değil."

Babam alay etti. "O zaman nerede olduğunu biliyorsun?"

Babamın onun erkek bir köpek olduğunu nereden bildiğini merak ettim, yoksa sadece tahmin mi ediyordu? Ama sonra aklıma öyle korkunç bir düşünce geldi ki, içim dışıma, kemiklerim güneşe çıktı. Beni kovaladığını söylediğim için babam gidip Goblin'in köpeğini mi öldürmüştü?

"Sana söyledim, onu arıyorum." Goblin gözlerini evine doğru dikti. Yuvarlanan mısır tarlasında bir leke gibiydi. Olabildiğince hızlı koşarsam, soluk soluğa on beş dakikadan kısa bir sürede orada olabilirdim. "Şu çocuğun yaralandığını duydun mu?"

Konunun aniden değişmesi annemin sertleşmesine ve kollarını bana ve Sephie'ye dolmasına neden oldu.

"Birden fazla çocuk," dedi babam. "Gazetelerde yazıyor."

Goblin başını salladı. "Hayır, bu yeni bir çocuk. Mark Clamchik."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Bu birkaç hafta önceydi."

Goblin hırıltılı bir ses çıkardı ve güldüğünü fark ettim.

Bu ses sırtımdan soğuk terler dökülmesine neden oldu.

"Yine saldırıya uğradı."

İrkildim.

"Donny," dedi annem, babamın gömleğini kapmak için bizi bırakarak.

Babam onu itti ve Goblin'le arasında sadece bir metre kalana kadar öne çıktı. "Mülkümden çıkmanı istiyorum."

Cevap vermesinin ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa Goblin bunu beklemiyordu. "Pek komşuluk sayılmaz," dedi sonunda. "Bu, sen ve Rammy Bauer'in bana saldırdığınız lisedeki gibi mi olacak?"

Babam sessiz bir şekilde yerinde durdu.

Goblin de içki dükkânında hissettiklerinin aynısını hissetmiş olmalıydı, çünkü boğazının arkasından sanki küçük bir şey ses kutusundan çıkmak için vuruyormuş gibi aynı *cuk-cuk-cuk* sesini çıkardı. Arabasına geri dönüp kapıyı çarpmadan önce bir tomar sümük tükürdü.

Önü dönük olarak çıkabilmek için garaj yolunun göbeğine medeni bir şekilde geri gitmedi. Bunun yerine, direksiyon simidindeki vites kolunu kırarak geri vites taktı ve o kadar hızlı çıktı ki yanık lastik kokusu aldım.

"Yapmam gereken bir telefon görüşmesi var," dedi babam anneme,
"sonra Duluth'a doğru yola çıkacağız."

39. BÖLÜM

Frank, araba yolumun tepesinden güneş doğuyormuş gibi bisikletle geçti. Aptalca ama kendimi o kadar mutlu hissettim. Evime sadece beni görmeye gelen bir arkadaşım vardı. Lynn'le takıldığımız zamanlarda bile pek uğramazdı ama Frank sanki burada olmak istiyormuş gibi evime doğru geliyordu.

Ne kadar heyecanlı olduğumu gizleme zahmetine bile girmeden ona el salladım.

Ellerimi ağzımın etrafında birleştirdim. "Acele et, Frank!" diye bağırdım. "Bu doğum günü davetiyeleri kendiliğinden gelmeyecek!"

Annesinin iki gün üst üste benimle bisiklete binmesine izin vermesi için kullandığım bahane buydu; Cuma günkü partim için davetiyeleri hazırlarken yardıma ihtiyacım vardı. Frank'ın dün için hâlâ kızgın olup olmadığını bilmiyordum ama annesi onay verince gelmeyi kabul etmişti.

Doğum günü partim Corona Gölü Parkı'nda yapılacaktı. Sizi doğrudan derin suya bırakan tek katlı metal kaydırağın yanı sıra, parkta bir rıhtım ve iki dalış seviyesi olan bir sal vardı. Annem partimi orada yapmamın sorun olmayacağını söylemişti ama davetiyeler hakkında konuşmamıştık ve onlar kasabadan ayrılmadan önce sormayı unutmuştum. Kendi davetiyelerimi hazırlayıp doğrudan herkesin posta kutusuna göndermeye karar verdim. Lynn'in partisinde bulunanların aynısını davet edecektim, artı Frank ve eksi Andrea çünkü Kimball'a bisikletle gitmem mümkün değildi.

Frank ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve araba yolunun ikinci yarısından aşağı indi. Sabah güneşi görkemli BMX'inin üzerinde parlıyordu. Aşağı uçarken kükredi, uzun saçları **a r k a s ı n d a n** düz bir şekilde uçuyordu. Durmak için neredeyse çok geç olduğunda fren yaptı,

Gevşek kayalardan bacaklarıma doğru çığlık atıyordu. Yanakları kızarmış, gülümsemesi vahşileşmişti.

"Elmalar nasıl?" diye sordu nefes nefese.

"Güzel elmalar," diye kabul ettim. "Şimdi oturma odasına gel de başlayalım."

Bisikletini annemin çiçek tarhının kenarına bıraktı. Bir şey söyleyecektim ama sadece kayanın kenarındaydı. Meander bir bacağına, Bimbo da diğer bacağına sürtündü. İkisini de sevmek için durdu. "Ben *zaten* çalışıyorum."

"Kedicikleri sevmek mi?"

"Hayır." Ayağa kalktı ve gözlerini güneşten koruyarak ağaçların arasından göz kırpışlarını görebildiğimiz çiftliğini işaret etti. "Yarın tarlada çalışmaya başlıyorum. Babam taş toplamam için bana saatte üç dolar ödeyeceğini söyledi."

"Bu benim bebek bakıcılığından kazandığımın üç katı, hem de yarısı kadar iş için!"

Çenesi boynuna doğru çekildi. "Hiç taş topladın mı? Ağırdırlar."

"Her neyse." Frank peşimde, eve doğru yürürken hesap yapıyordum. On saat içinde 30 dolar kazanabilirdim. Bir haftada 150 dolar! "Sence daha fazla yardıma ihtiyacı var mı?"

Omuz silkti. "Belki."

Mali durumumu pek umursamadığını söyleyebilirdim. "Eğer taş toplama işinde bana yardım edersen, seni kedi kliniğime alırım."

"Parası var mı?"

"Tek kuruş bile." Onu yemek odasına götürdüm. "Dün için özür dilerim, Goblin'le başını belaya soktuğum için."

"Sorun değil." Frank sanki her şey hallolmuş gibi başını salladı. Sanat malzemelerini yerleştirdiğim yemek masasını işaret etti. "Davetiyeleri sıfırdan mı yapacaksınız?"

"Yapacağız. Senin için bir tane ile başlıyoruz." Beyaz bir kâğıdı havaya kaldırırken gülümsedim. "Ne yazmasını istiyorsun?"

"Partiniz ne zaman?"

"Cuma günü." Bu sabah onu aradığımda söylemiştim.

Ellerini pantolonunun arka ceplerine soktu. "Hayır. Olmaz. Çalışmak zorundayım."

Sözleri rahattı ama yanaklarım yanıyordu. Aslında onun için çoktan bir davetiye hazırlamıştım. İnşaat kâğıdı yığınının altında saklıydı, böylece ona sihirli bir sürpriz yapabilirdim. "Cuma günü benim gerçek doğum günüm."

"Bu harika," dedi ve bir sandalyeye çöktü. "Bana biraz pasta ayır."

Ben de yanına oturdum. Sim, yapıştırıcı, payetler, iplik, delgeç ve inşaat kâğıtlarını hazırlamıştım. Renkli daireler, kalpler, kareler, eğlenceli görünen ne varsa kesmeye başladık. İçine parti bilgilerini yazdım ve Frank süsleri yapıştırdı.

Bu kadar yakından, uzun kirpikli, kız gibi gözleri olduğunu fark ettim. Yanımdaki sıcaklığını sevmiştim. Birbirimize yaslandık, aptalca tak tak şakalar yaptık. O kadar rahatlamıştık ki Frank bana Rochester'daki arkadaşlarından ve onları ne kadar özlediğinden bahsetti. Ben de Sephie'nin Aralık ayından beri tuhaf davrandığından ve büyüyünce yazar olacağımdan bahsettim. Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'ne katılacağını açıkladı. Geçen sonbaharda programlamayı öğrendiğim Apple ile bilgisayarımı övündüm ve o da bana eski okulundaki Oregon Trail oyununu anlatarak beni zirveye taşıdı.

Onunla konuşmak çok kolaydı.

"Annenle baban bunları şehre götürecektir mi?" diye sordu son davetiye ev yapımı zarfının içindeyken.

"Tatildeler."

Şok içinde geriye doğru düşer gibi yaptı ama yüzündeki şaşkınlık gerçektir. "Ailen seni ve kız kardeşini evde yalnız mı bıraktı?"

Kollarımı kavuşturdum. "Evet. Ne olmuş yani?" Ne olduğunu biliyordum. Yine de bunu söylemesini istemiyordum. Artık garip ördek ailesi olmak istemiyordum.

"Ne zaman dönüyorlar?"

"Yarın erkenden. Acil bir durum olursa annenle babanı aramamız gerekiyor."

"Huh." Bunu düşünüyor gibiydi. "Hiç dondurman var mı?" "İşlenmiş gıda yememelisin." Böyle konuşmak istememiştim.

Sert.

Kafa derisini kaşıdı. Gürültülüydü. *Çizik çizik*. "Gitsem iyi olacak."

Keşke sözlerimi geri alabilseydim. "Hey, seninle bisiklete binerim. Kasabaya gidip bunları bırakmalıyım zaten. Lilydale'e gelmek ister misin?"

"Bilmem."

"Arkadaşım Gabriel'in evinin önünden geçebiliriz." Onun için bir davetiye hazırlamayı hayal etmişim ama sonunda yapmadım. Yine de Gabriel bisikletle geçerken bizi görür ve ne yaptığımı sorarsa, onu doğum gününe davet edebilirdim.

"Dişçinin çocuğu Gabriel mi?"

Tükürüğümü çok hızlı yuttum ve öksürmeye başladım. "Onu tanıyor musun?"

"Evet, babam tanıyor zaten. Sahip oldukları arazinin bir kısmında çiftçilik yapıyor. Arkadaşın mı?"

"Sayılır." Artık Gabriel'in evinin önünden geçemezdim. "Bir daha düşündüm de, sanırım bunları postaya vereceğim. Pullarımız var."

"Tamam," dedi Frank.

Beni mutfağa kadar takip etti ve ben de ikimize birer bardak pembe-altın ravent-ade doldurdum. Sürahiye buzdolabına geri koyduğumda Frank tavanı işaret etti.

"Bizim evde de o deliklerden bir tane var. Isının yükselmesi için."

Balla tatlandırılmış içeceği yudumladım, ekşiliği gözlerimi yaşarttı. "Burası da aynı. Orası benim odam. Hey, ne harika olurdu biliyor musun?"

"Ne?"

"Parmak uçlarımızda durmadan buzdolabının üstünü görebilecek kadar uzun olsaydık. O kadar büyüyene kadar bekleyemem. O kadar uzun olmayı hayal etsene."

Gözlerini devirdi. "Büyüyeceksin, biliyorsun."

Kolunu çimdikledim ama sertçe değil. "Hadi canım,

Sherlock." "O zaman kazmaya devam et, Watson."

Kıkırdadım. Bunu hiç duymamıştım. Rochester'da söylenen bir şey olmalıydı.

"Eve gitmeliyim," dedi Frank.

"Seninle bisiklete binerim."

Yanından geçerken ikimiz de Goblin'in evine baktık. Hiçbir hareket belirtisi yoktu ama zaten nadiren olurdu. Frank'in annesi ve babası biz geldiğimizde dondurma içiyorlardı. Bayan Gomez normalde gündüzleri asla içki içmediklerini ve onları yakaladığımız için utandığını söyledi ama kızlar geç yatmıştı ve yarın ciddi bir saha çalışmasına başlayacaklardı ve insan bir kere yaşıyordu.

Onu çok severdim.

Büyükannem ve büyükbabam zor bir iş gününü Brandy Alexander ya da Grasshopper ile bitirir, bana ve Sephie'ye birer yudum içki verirlerdi. Birkaç yıl sonra babamın viskisinden bir yudum alıp gerçek içkinin tadının benzin gibi olduğunu fark edene kadar sert içkinin tadının böyle olduğunu sanırdım.

Bay Gomez içkisini bıraktı ve Frank'le bütün gün gözetimsiz takılmamıza rağmen beni eve bırakmakta ısrar etti. Bay Gomez'e bunu yapmak zorunda olmadığını söyledim ama Bayan Gomez bana kaybedecek bir savaş verdiğimi çünkü Bay Gomez'in centilmenliğe inandığını ve benim de bunu yapıp bitirebileceğimi söyledi.

Yolculuk rahatsızdı, tıpkı beni bebek bakıcılığından eve bıraktığı zamanki gibi. En azından bu sefer kamyonetine doğru gelen bir karga sürüsü yoktu. Hava durumunu konuştuk. Yine yağmur yağacak gibi görünüyordu. Acil bir durum olursa aramamız gereken kişilerin o ve Bayan Gomez olduğunu düşündüm.

İşte o zaman içimden bir soru fışkırdı. "Neden buraya taşındınız?"

Yan aynamın yansımasında bu soruyu sorarken kendimi izledim. Keşke geri alabilseydim. Çok kişiseldi.

Bay Gomez kürdanını ağzının bir tarafından diğer tarafına kaydırdı. Açık hava gibi kokuyordu. Gri tişörtünün koltuk altları lekeli ve kir içindeydi. Goblin'in evini geçtikten sonra sinyal verme zahmetine girmeden sapağa girdi. Bana cevap vereceğini sanmıyordum.

"Çocuklarımla da benim gibi sahip olduğumuz topraklarda büyümesini istedim," dedi sonunda.

Bunun hemen arkasında bekleyen başka bir kişisel sorum vardı. "Frank buraya diğerlerinden daha önce taşındığınızı söyledi. Onları özlemedin mi?"

Bu soru üzerine kürdanını çıkardı ve bir eli hâlâ direksiyonun üzerindeyken kürdana baktı. "Bazen ara vermek güzeldir."

Benimle konuşmaktan kastının bu olduğu açıktı ve ben de Tarçın Diskleri gibi içimi yakan diğer soruları sormaktansa dilimi tuttum.

40. BÖLÜM

Sephie *Gerçek İnsanlar*'ı izlemek istemediğinde bunu tahmin etmeliydim ve CBS'in Çarşamba Gecesi Film gösteriminde *Genç Frankenstein*'i küçümsediğinde de bunu anlamalıydim.

"Ben zaten izledim. İki kez." Banyoda rimel s ü r ü y o r d u . "Ama sen istediğin kadar televizyon izleyebilirsin. Ben gerçekten eğleneceğim."

"Nasıl?"

Annem ve babam bize hiç para bırakmamıştı. Bay Gomez beni ve bisikletimi bıraktıktan sonra, Sephie'nin yaz okulundan dönmesini bekleyerek yılın ilk kedi kliniğini düzenledim. O geldikten sonra akşam yemeğini pişirdik, tüm sebzeleri atıp tavuğu bütün olarak tuz ve tereyağına bulayarak pişirdik. Sonra da eve erken gelirlerse başımız derde girmesin diye mutfağı temizledik.

Televizyon izlemekten başka yapacak ne kalmıştı ki?

Sephie kirpiklerini uzatırken ağzı mükemmel bir O şeklini aldı ve onları siyah katranlı fırça boyunca kazımaya başladı. İşi bittiğinde çizgi film tavşanı gibi hızla gözlerini kırıştırdı. "Arkadaşları davet ediyorum," dedi.

"Ne? Senin hiç arkadaşın yok ki."

Kötü bir niyetim yoktu ama gözleri nemlenmişti. Eğer o tuzlu topaklardan biri düşerse, rimelin işi biterdi.

"Ne bildiğini gösteriyor!" dedi.

Tepkisi beni şaşırtmıştı. Ben sadece gerçekleri ifade ediyordum. "Özür dilerim. Hiç kimse hakkında konuşmuyorsun ya da kimseyi davet etmiyorsun." Clam'in onun bir Frito-Lay olduğu hakkındaki yorumu aklıma geldi ve ağzım nişastalandı. "Kızlar mı erkekler mi geliyor?"

Omuz silkti ve rimeli, Bonne Bell vişneli dudak parlatıcısı ve mavi göz farıyla birlikte yağlı kâğıt sandviç poşetine bıraktı. "Bizimle takılmak zorunda değilsin. Sadece ayak altında dolaşma."

Hava daha da yoğunlaştı. "Sephie, annemle babamın burada erkek istemeyeceğini biliyorsun."

Yanımdan geçip merdivenlere doğru yürürken üst düğmesini açtı. "Bilmeyecekler."

"Ben söylersem öğrenirler."

Döndü ve tıpkı filmlerdeki gibi yakamı avucunun içinde sıkı. "Eğer onlara söylersen," diye tısladı, "tüm dünyaya dolapta uyuduğunu, canavarlardan korktuğun için geceleri odandan bile çıkmadığını söylerim. *Gabriel*'in öğrenmesini sağlarım."

Beklenmedik öfkesi beni sarstı. Bana kötü şeyler söyleyen onca insan arasında Sephie'den bunu hiç beklemezdim.

"Kimi çağırdığın umurumda değil," dedim ve elimi kolumu sallayarak oturma odasına doğru yürüdüm. Gözlerimi sildiğimi görmediğinden emin oldum. "Televizyon izlerken beni rahatsız etmeseler iyi olur."

Garaj yoluna bir araba yanaştığında yüzümü televizyondan ayırmadım, araç birkaç dakika sonra hareket ettiğinde pencereden dışarı bakmadım bile. Heyecanlı bir an için gelmesi gereken kişinin fikrini değiştirdiğini düşündüm ama sonra Sephie'nin kapıyı açtığını ve bir çocuğun gürültüsüne yüksek sesle güldüğünü duydum. Gelen her kimse araba kullanmak için çok genç olmalıydı. Sesi tanıyıp tanıyamayacağımı duymak için zorladım ama Frankenstein canavarı çok yüksek sesle inliyordu. Odaklanmış ama rahat görünmek için kendimi koltuğa yerleştirdim.

Wayne ve Ricky oturma odasının girişinde belirdiğinde boğazım düğümlendi, kolonyaları tatlı, vıcık vıcık bir bulut halinde onları takip ediyordu. Sıcak bir gün olmasına rağmen şık giyinmişler, düğmeli gömlek ve kot pantolon giymişlerdi ve evimiz

Fırını kullandığımızdan beri yaklaşık olarak Orta Dünya sıcaklığındaydı. Wayne'in çenesinde bir morluk vardı, belki de dere kenarında yanlışlıkla ona vurduğum yerden kaynaklanıyordu. İki çocuk da babamın evinde ufak tefek görünüyordu.

Önce Ricky konuştu. "Ne izliyorsun?"

Kendi evimde kendimi teşhirde hissetmeme neden olduğu için ona ters ters bakmaya hazırdım, her şeyin aşırı bilincindeydim - mobilyaların perişanlığı, televizyonumuzun ne kadar küçük olduğu, bedenim - ama kambur omuzları bana onun da en az benim kadar rahatsız olduğunu söyledi. "*Genç Frankenstein*."

"Hiç izlemedim," dedi Ricky.

Ona ters ters baktım. Bir aptallık vardır, bir de *aptallık* vardır.

"Cassie, Ricky'yi eğlendirirsin, değil mi?" Sephie, "Cassie, Ricky'yi eğlendirirsin, değil mi?" dedi.

Çocukların arkasına geçti, sesi de yüzü gibi kırılıyordu. "Wayne'e odamı göstereceğim."

"Evet, sevgili Cassie," dedi Wayne, Sephie'nin havasız konuşmasını taklit ederek, "lütfen Ricky'mizi eğlendir. Taşaklarının tırmalanmasından hoşlanıyor."

Sephie onu yumruklarken Wayne kıs kıs güldü. Ricky kızarma nezaketini gösterdi.

"Hadi ama, seni tükenmiş," dedi Sephie, Wayne'i çeiştirerek. "Onlar daha çocuk, biliyorsun."

"Wayne benden sadece bir yaş büyük!" Bağırdım ama beni dinlemiyorlardı. Wayne kolunu Sephie'ye dolamıştı, Sephie de Wayne'in elini onun pantolonunun arka cebine sokmuştu ve Sephie'nin odasında neler yapacaklarını düşündükçe ağlamak istiyordum. Hâlâ benimle her gün söğüt ağacı oynayacağını düşünmüyordum. Sadece ne zaman sıfırdan kolaya geçtiğinden emin değildim.

Ricky'ye "Seninle takılacağımı sanma," dedim, göz ucuyla bile bakamayacak kadar sinirliydim.

Film, köylülerin Frankenstein'in şatosuna saldırdığı yerdeydi, bu da bana nabzım sakinleşene kadar televizyona bakmak için bir bahane verdi. Sahne bittiğinde meraklanmıştım. Ricky oturduğundan beri tek kelime etmemişti. Göz ucuyla onu görebiliyordum, babamın sandalyesinin kenarına tnemişti, elleri kilisedeymiş gibi dizlerinin üzerindeydi.

"Rahatlayabilirsin, biliyorsun. Ben ısırمام."

Ricky yara bantlarına baktı. Bana biraz Albert'ı hatırlattı, *Küçük Ev Kırdı*'da Ingalls'ların evlat edindiği çocuğu. Gergin ve gamzeli biriydi ve siğilli parmaklarıyla oturma odamda olmasaydı sevimli olabilirdi.

"Neden geldin ki?"

Bir omzunu kaldırdı ve sonra bıraktı. "Wayne iyi vakit geçireceğimizi söyledi."

"Her zaman Wayne'in dediğini mi yaparsın?" Onunla konuşurken kendimi büyük hissediyordum. Sanki istediğim kadar zorlayabilmişim gibi. Güç beni şaşırttı.

Yine o tek omuz silkleme. "O benim en iyi arkadaşım."

Kendimi daha büyük, daha acımasız hissettim. "Otobüste seninle neredeyse hiç konuşmuyor. Görünüşe göre en iyi arkadaş olanlar o ve Clam."

Ricky televizyona sertçe göz kırptı.

Ben tamamen daldım. "Clam gerçekten yine saldırıya mı uğradı?"

Ricky ona tokat atmışım gibi geri çekildi ve aniden duyduğum utanç ağzımı ekşitti.

Bana bakmaya çalıştı ama gözleri o kadar yükseğe kalkamadı. "Sanırım. En azından biz Hollow'daki çocukların çoğu kovalandı."

Televizyon reklama girdi. İlk reklam Chiffon margarin içindi. Doğa Ana ormanlık bir vadide oturmuş, bir ayı ve rakuna masal anlatıyordu. Normalde en sevdiklerimden biriydi ama midem kaldırmıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Bu sefer bana ölümüne baktı. Albert'a her zamankinden daha çok benziyordu.

"Bu iğrenç," diye uyardı.

"Bana söylemek zorunda değilsin," dedim. Ciddiydim. Ben de denemiştim ve hiç hoşuma gitmemişti.

Parmaklarını oturma odasındaki rafları dolduran kitapların üzerinde gezdirmek için uzandı. "Ne kadar çok kitap var."

Etrafıma bakındım. Onlara o kadar alışmışım ki artık neredeyse hiç fark etmiyordum. "Biz okuyan bir aileyiz." Bir keresinde babamın bunu bir market kasiyerine söylediğini duymuştum. Kadın ona ne kadar zeki olduğum konusunda iltifat etmiş, koluna masaj yapmak için uzanmıştı.

Ricky burnunun kenarını kaşıdı. "Bizim evde hiç kitap yok."

Bizimki gibi kütüphanesi olan bir evde hiç bulunmamıştım, bu yüzden onun hiç kitabı olmaması beni hiç şaşırtmadı.

"Hiç," diye devam etti. "Çocukken annemin bana okuduğu kitaplar bile yok. Ya da üvey annemin."

"Annenle baban boşandı mı?"

"Evet. Annem babamı terk etti."

Eğildim. "Bunu ona nasıl yaptırdın?" "Ha?"

Kalp atışlarım yavaşlamıştı. "Onu terk etmesini nasıl sağladın?"

Bana sanki kulaklarıma kaka yapmışım gibi baktı. "Kaçtı. Üçüncü sınıftaydım. O zamandan beri onu görmedim."

"Oh." Bir annenin çocuklarını terk edebileceği hiç aklıma gelmemişti, sadece bir babanın.

Yara bantlarından birine sihirli bir cin çıkaracakmış gibi masaj yapıyordu. "Clam ve diğer Hollow çocuklarının başına gelenler benim de başıma geldi. Clam ilk yakalandığında dere kenarında sigara içiyordu. Teddy Milchman da, sanırım. Ben, evdeki bağırıışlara daha fazla dayanamadım ve kaçmak için dışarı koştum. Dün seni ve o güzel bisikletli çocuğu bulduğumuz parkın girişinde adamın biri beni yakaladı."

Gözlerini kaçırdı. "Bunun için üzgünüm. Sadece biraz eğleniyorduk. Sana zarar vermezdik." Gözlerinin arkasında bir şey oynadı ve güldü. "Clam'i dövdüğünüz gibi değil zaten. Wayne'e de iyi bir yumruk attın."

Clam'in iyi olup olmadığını sormayı düşündüm ama umurumdaymış gibi görünmek istemedim. "Seni kim yakaladı?"

Ricky'nin yüzü kâğıt rengine döndü. "Adam maske takıyordu. Ceplerime elini attı. Beni soymaya çalıştığını sandım ama sonra aletimi sıktı. Ona elimden geldiğince sert bir tekme attım ama o beni daha da sıktı, ön tarafına sürttü. Biraz hırlama sesi çıkardı ve sonra beni bıraktı." Ricky ensesini kaşıdı. "Clam ya da Teddy gibi bir arabaya bindirilmedim. Bir yere götürdüler ve işi bitince bıraktılar."

Kendimi yeşil ve titrek hissediyordum. "Polise söyledin mi?" "Hayır."

"Neden söylemedin?"

"Sen söyle," dedi, onda gördüğüm ilk öfke parıltısıyla.

Cevap olarak yüzüm alev alev parladı. Bauer'in partideki sözlerini kelimesi kelimesine hatırlayabiliyordum. *Hayır, bu sadece erkek meselesi. Hepsi bela, şu Hollow çocukları.* Polisler çocuklara inanmazdı, hele o taraftaki çocuklara hiç.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi yüz ifademi okuyarak.

Film tekrar başladı. Ricky tekrar konuşmadan önce birkaç dakika izledik. "Buraya gelmemin başka bir nedeni daha var. Wayne'in arkadaşı olmam dışında yani."

İrkildim. İyi geçiniyorduk ve şimdi her şeyi berbat edecekti.

"Babanın kaynakçı olduğunu duydum," dedi.

Bu beni şaşırttı. "Öyleydi. Şimdi heykel yapıyor."

Ricky baş ve işaret parmaklarıyla tekrarlayan hareketler yapmaya başladı, sanki her birinin arasında küçük bir kristal küre varmış gibi parmaklarını birbirine sürtüyordu. "Biliyorum. Ama ben kaynakçı olmak istiyorum. Sence bana öğretebilir mi?"

"Buraya babamın sana kaynak yapmayı öğretip öğretmeyeceğini öğrenmeye mi geldin?"

"Evet!" Doğrulup oturdu, onu hiç görmediğim kadar heyecanlıydı. "Sanat kaynağı ya da gerçek kaynak. Üniversiteye girmeme yardımcı olacak herhangi bir şey."

"Sephie'ye sor o zaman." Babama Ricky'nin kim olduğunu ya da evimize geldiğini açıklamakla hiç ilgilenmiyordum.

"Tamam, eğer yardımı olacağını düşünüyorsan." Yine televizyon izliyordu ama yüzüne bir ciddiyet pelerininin indiğini görebiliyordum. "Hey, Sephie'nin nasıl biri olduğunu hepimiz biliyoruz ama sen öyle olmak zorunda değilsin."

Sözlerim buz gibiydi. "O nasıl?" "Sen bilirsin."

Ben biliyordum. Bu beni yalnız hissettirdi. "Ne zamandır böyle?"

Ricky yine burnunu kaşıdı. "Çok uzun zamandır değil. Bu kıştan beri mi?"

Ama yaz okulu çocuklarını çabucak biçiyor. Hollow'daki hemen hemen her çocuk ona asılıyor."

Yine o yalnızlığı hissettim, kalbim köklerinden çürümüş gibi derin bir sızı. Tepemdeki tavana bir şey çarptı ve sonra kıkırdadı. "Herkes onu biliyor mu?"

"Bilmiyorum. Bize gelmeden önce en üst katta tur attı. Erkekler nasıldır bilirsin."

"Bütün erkekler değil. Gabriel değil." Ya da Frank, gerçi Ricky bu ismi tanımazdı.

Ricky onaylarcasına yuhaladı. "Evet, Gabriel asla kız kardeşini istemez."

Kendimi beğenmişlik ve utanç karışımı bir duyguya kapıldım. Artık Sephie hakkında konuşmak istemiyordum. "Seni yakalayan adam neye benziyordu? Yani, maske dışında?"

Ricky'nin ses tonu hazırlıksızdı. "Connelly olduğu kesin." Ciğerlerimdeki hava dondu. "Ne?"

"Evet, hepimiz Connelly olduğundan eminiz. Tacizci Chester üç dolarlık banknot kadar tuhaf."

Ayağa fırladım, onu evden kovmaya hazırdım. "Öyle olsa bile, bu erkeklere saldırdığı anlamına gelmez!"

Ricky başını salladı. "Sorun o değil. Saldırırken yanında getirdiği metronom yüzünden. Teddy ve Clam de benim gibi duydu. Sana dokunurken eski bir saat gibi tıkırdıyor, çıkardığı ses elleriyle yaptıklarından daha kötü. Klik. Klik. Klik. Tıklayın."

41. BÖLÜM

1 Haziran 1983

Sevgili Jin:

Lütfen ziyaretime gel. Sana
ihtiyacım var. Saygılarımla,
Cassie

BÖLÜM 42

Mandalina kremalı bir gökyüzüne, karabuğdaylı waffle kokusuna ve sitcom ailesine uyandım. Wayne ve Ricky gece yarısından önce ayrılmış, annem ve babam da ondan bir süre sonra ama güneş doğmadan dönmüşlerdi. Aşağı indiğimizde annem Sephie ve benim için waffle hazırlamıştı. Babam gülümsüyor, kahvesini içiyor ve planlar yapıyordu. Sephie havayı hemen kaptı ve masaya en tatlı halini getirerek havaya kendini kaptırdı.

Ben öyle değildim. Akçaağaç şurubuna bulanmış waffle tabağımın üzerine eğilmiş, kuşkuyla bakıyordum. "Neden herkes bu kadar iyi bir ruh halinde?"

Babam güldü ve gerçekten de saçımı karıştırdı. "Sanırım annen ve benim tatile ihtiyacımız vardı Cass. Biz yokken siz kızlar iyi miydiniz?"

Ağzıma bir lokma attım ve iri gözlü Sephie'ye dik dik baktım. Sessizliği huzuru korumam için bana yalvarıyordu. Ben konuşmadan o konuştu. "Bütün ev işlerimizi bitirdik. Dün derse zamanında geldim ve sonuna kadar kaldım."

Annem gülümsedi. "Bu harika! Bugün seni baban götürebilir." O yolculukta en az beş kötü yıl kaybetmiş gibi görünüyordu. İstemeyerek de olsa biraz rahatlardım.

"Ev işlerimi de hallettim."

"Kedicikleriniz nasıl?" Babam sordu. Kediciklerim hakkında hiç soru sormazdı.

"İyi," dedim ve cam sürahideki sütü almak için masaya uzandım. "Meander'ın yavruları bir yerlerdeydi ama henüz bulamadım. Bimbo'nun gözü yine enfeksiyon kapmış ama onu gözotu çayıyla temizledim."

"İşte benim kızım," dedi babam ve ben daha uzun oturdum. "Notların nasıl, Sephie?"

"Yaz okulunda mı?" Çatalı ağzının yarısına kadar gelmişti.

"Bilmiyorum. Muhtemelen daha çok çalışabilirim."

"Yardım ederim!" Teklif ettim. Bu bir refleksti.

"Teşekkürler," dedi Sephie, minnettarlığı gerçektir.

Ben de gülümsedim. Uyku sersemi saçları ve mutlu gözleriyle yine kız kardeşime benziyordu. Belki de düşündüğüm kadar kötü biri olmamıştı. Yeni bir enerjiyle yemeğime yumuldum. Ev yapımı şurup, okuldaki gözleme gününde servis edilen Log Cabin kadar iyi değildi ama kuru yumurtadan bir mil daha iyiydi. Sephie, "Ben de yazın bir iş bulmayı düşünüyorum," dedi.

geçici olarak. "Üniversite için para biriktirmek için."

Babam başıyla onayladı. "Bu harika bir fikir. Peg, sen ne düşünüyorsun?"

Annem bu fikrin etrafında dönüp duruyor gibiydi. "Nerede çalışacaksın?"

Sephie çenesindeki şurup damlasını sildi. "Henüz karar vermedim. Belki garsonluk?"

"Seni okula getirdiğimde başvuruları alabiliriz," diye önerdi babam.

Bütün ev baloncukların üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Her şey yolundaydı. İyiden de öteydi! Annemle babamın tatilinde iyi bir şey olmuştu ve bu onları değiştirmiş, tüm dünyayı değiştirmişti. Belki de bir şeytan çıkarma ayinine katılmışlardı. Böyle devam ettiği sürece umurumda değildi.

Bu geçirdiğimiz ilk güzel zaman değildi. Ne zaman seyahat etsek, eski VW minibüsü toptasak, babam mutlu olurdu ve keyfi yerinde olduğunda, hayat en iyisiydi. Belki de bu sefer neşesini kalıcı olarak koruyacaktı, sonsuza dek yaşatabileceği bir kavanoz ateşböceği gibi.

Annem ve ben eski püskü iş kıyafetlerimizi giyip bahçeye gitmek zorunda kalırken Sephie ve onun kasabaya gitmek için hazırlanmasına aldırış bile etmedim. Normalde çiy kalkmadan dışarıda çalışmaktan nefret ederdim. Islak ayakkabılar en kötüsüydu ve yabani otlar ve kir parmaklarıma yapışıp tırnaklarımin altına kadar ilerliyordu. Ama bu sisli,

bunaltıcı bir sabahtı, annem mırıldanıyordu ve günü onunla geçirecektim.

"Dün parti davetiyeleri hazırladım."

İlk başta neden bahsettiğimi anlamamış gibi başını eğdi. "Oh, doğru ya! Yarın doğum günün. Ne tür bir pasta istiyorsun?"

"Çikolatalı krema ile şeytan yemeği. Yanında da vanilyalı dondurma." Zorluyordum ama doğum günümüzde buna iznimiz vardı.

Annem güldü. Sesi kalliope gibiydi. "Bunu yapabilirim.

Kaç çocuk gelecek?" "Üç tane davet ettim."

Gülümsedi ve o sevginin altına bir battaniye gibi sokulabilirdim. Uzun zamandır ilk kez hayatımda umut olduğunu hissediyordum. En iyi arkadaşım vardı. Nehirde kendimi savunmuştum. Ailem nispeten normal davranıyordu.

Telefonumuzun sert tiz sesi havayı böldü. Annem de ben de durakladık ama sonra devam ettik.

"Öğle yemeği partisi için davetiyeleri hazırladın mı?"

"Evet," dedim. "Bugün ne kadar ayıklama yapmamız gerekiyor?"

Annem yine güldü, ama bir öncekinden daha kuru bir kahkahaydı bu.

"Hepsini."

Sephie'nin yardım etmek zorunda olmamasından yakınacaktım ama içinde yüzdüğümüz sihirli köpüğü bozmak istemedim. Uzakta bir araba gürledi. Goblin'in evinin olduğu yönden kırmızı kanatlı bir karatavuk öttü. Kırmızı kanatlı karatavuklar bataklıkları severdi.

Annem bir sıranın üzerinden geçti ve ellerini çırpı. "Şu güzel ıspanaklara bakın! Akşam yemeğinde yiyebiliriz. Bunu ve kızarmış tavuğu. Tekrar yemenin sakıncası yok değil mi? Kasaplık yaptığımızdan beri canım çekiyor."

"Peg."

Babamın arkamızdan geldiğini duymamıştım. Annem de duymamış olmalıydı, çünkü bahçe küreğini bir silah gibi tutarak bana doğru döndü. "Donny. Ne oldu?"

İlk başta, sabahın bu erken saatinde alçak noktaları saran sisin parıltısı içinde durduğunu düşündüm, ama sonra fark ettim ki

her tarafı bembeyazdı.

"Donny?" Annem elindeki küreği bırakıp ona doğru koşarak tekrarladı. Elini onun göğsüne koydu ve cevap vermeyince kollarını beline doladı. "Ne oldu?"

Adam onun kucaklamasına karşılık vermedi. "Başka bir çocuk daha kaçırıldı ama bu sefer geri getirilmedi."

Karnımda bir kramp hissettim, sanki sonunda regl olmuştum. "Kim?"

Babam bana bakmadı, sadece annemin omzunun üzerinden binlerce mil öteye baktı. Annem geri çekildi. "Kimdi o, Donny?"

"Gabriel Wellstone. Dişçinin oğlu." Kanım çamura dönüştü.

Gabriel kaçırıldıysa, bu benim hatamdı.

Benim hatamdı.

Bu sabah gardımı düşürmüştüm. Son derece bencil davranmış, Ricky'nin dün gece bana söylediği her şeyi, dışarıda çocukların hâlâ saldırıya uğradığını unutmuştum. Ailem bu sabah birkaç saatliğine normal davranmış, bana küçük bir iyilik dilimi sunmuşlardı ve ben de başka hiçbir şeyi umursamamıştım.

Babamın sesi benim hissettiğim kadar uzak geliyordu. "Telefondaki Bauer'di. Bando öğretmenini tutukladıklarını söyledi. Connelly."

Nononono. Bisikletime doğru koştum. Nefes alamıyordum, göremiyordum, hissedemiyordum. Hareket halindeki bir sinir gibiydim. Gidonumdan sarkan sırt çantamı kaptım ve omzuma attım.

"Cassie!" Annem bağırdı ama beni durdurmaya çalışmadı.

Çavuş Bauer'in evine doğru yola çıktım, o kadar hızlı pedal çeviriyordum ki yol lastiklerimin altında tartışıyordu. Bauer'in sadece bir çocuğun görebileceği şeyi bilmesi gerekiyordu: Yaralı çocukları birbirine bağlayan şey Hollow değildi.

Hepsi yirmi dört numaralı otobüse binmişlerdi.

43. BÖLÜM

Beynim bedenimin peşinden koşuyor, ona yetişmek için çırpınıyordu. Ama bunun için yavaşlayamazdım. Köşeyi dönüp Goblin'in yanından geçtim, sonra Frank'in evinin yanından geçip Çavuş Bauer'in yoluna girdim.

Ona otobüs güzergâhından bahsetmek zorundaydım.

Öğrendiği zaman Gabriel'i bulup eve getirebilirdi. Bauer'in araba yoluna girdiğimde güneş ağaçların tepelerini ısıtıyordu. "Çavuş Bauer!"

Evine doğru bisiklet sürerken bağırdım. "Sen Eve mi?"

Tekerlekler hâlâ dönerken bisikletten atladım ve iki yumruğumla tahta kenarına vurarak kapısına doğru koştum. Polis arabası garaj yoluna park etmişti. O gün izinli olmalıydı ya da gece vardiyasında çalışıyordu. Paravan kapıyı çekip açtım ve doğrudan ön kapısına vurmak için güneşlenme alanına girdim.

Cevap gelmeyince ellerimi yüzümün iki yanına koyup içeri baktım ve ona seslendim. Mutfağı verandanın hemen dışındaydı. Mutfağın arka tarafında açık bir kapı vardı ve kapkaranlık zifti bana bodrum katına çıktığını söylüyordu. Vücudumdaki her hücre bunun toprak bir bodrum olduğundan emindi, ıslak ve kokuyordu, tıpkı Frank'in tahmin ettiği gibi kendi evimin altındakine benziyordu.

"Hey, sonsuzluk kolyeli küçük kız."

O kadar yükseğe sıçradım ki derimi geride bıraktım. Çavuş Bauer başından beri verandada oturuyordu, önce bir kapıya, sonra diğerine vurduğumda tepki vermemiş, neredeyse tavana kadar yığılmış kutuların arkasından kıpırdamamıştı. Yavaşça bana doğru geldi, kutulara doğru ilerliyordu ama daha fazlası, görünmez bir şey onu ağırlaştırıyordu. Verandasından geri çekildim,

Gıcırdayan paravan kapıdan geçip ön merdivenlerden bisikletime doğru tökezleyerek indim.

Beni dışarı kadar takip etti, güneş bahçesine vururken verandadan indi. Frank ve ben burada patlamış mısır satarken olduğundan yüz yıl daha yaşlı görünüyordu. Gıdıları kıllıydı, teni eski şarküteri etleri gibi griydi.

"Seni baban mı gönderdi?" diye sordu. Sesi sanki geceyi bir kaya bardağında geçirmiş gibiydi. "Benim aradığımı mı söyledi?"

"Kendim geldim." Bisikletime kadar geri geri gittim.

"Biliyor musun, senin evinde yaptığımız şeyler tamamen yasal. Yetişkin işi, hepsi bu." Kelimeleri geveliyordu. "Bunu kimseye söylememe gerek yok."

"Biliyorum." Vücudumdaki her bir tüyün farkındaydım.

"Birine anlatsan bile sana inanmazlar, hele o Cawl denen kızın rujunu çaldığından beri. Kimse bir hırsıza güvenmez."

Başımı salladım. Nefes nefese kalmıştım.

"Baban sana Gabriel'den bahsetti, değil mi?" Çıkıntılı karnını ovuşturdu. Eski püskü, önden düğmeli gömleğinin önü tamamen açıktı. "Artık büyük çocukları getirdiler. Zengin bir çocuk kaçırıldığı için kasabamı ele geçirip parça parça edecekler. Yüksek atlarına binip bize yanlış yaptığımız her şeyi söyleyecekler."

Boğazımı temizledim. "Size bir şey söylemem gerekiyor, Çavuş Bauer."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir sinek kuşuna dönüşüp ağzımdan uçacağını sandım. "Saldırıya uğrayan üç çocuk da benim otobüsüme biniyor. Clam, Teddy ve şimdi de Gabriel. Ayrıca tacize uğrayan ama kimseye söylemeyen diğer Hollow çocuklarından bazıları. Hepsi yirmi dört numaralı otobüse biniyor."

Çavuş Bauer sanki saklambaç oynamak ister gibi gözlerini kapadı ve elini başının üstünde gezdirdi. "Biliyorum."

Yer yarıldı da içine girdim. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"

"Lanet olası işimi yapacağım, yapacağım şey bu. Sizin için sorun olmadığı sürece, Bayan Priss." Aniden elini kaldırdı

ve uyuz bir köpeği bahçesinden kovar gibi ayağını yere vurdu. Hareket, gömleğinin açık ön kısmından künyeyi çıkardı ve künyeler birbirine çarptı. "Şimdi git, seni küçük ruj hırsız!"

Künyesinin sesi beni o kadar korkuttu ki yıldızları gördüm.

Çünkü birden çocuklara kimin saldırdığını ve neden bu kadar uzun süre paçayı sıyırdığını anlamıştım, tıpkı Bauer'in yirmi dört numaralı otobüsteki kurbanlardan kimseye bahsetmediğinden emin olduğum gibi.

Ricky, Tacizci Chester'ın saldırırken çıkardığı sesi tarif ederken bana çok iyi anlatmıştı: *Size dokunurken eski bir saat gibi tıkırdıyor, bu ses elleriyle yaptıklarından daha kötü.*

Klik. Klik. Klik. Tıklayınız.

44. BÖLÜM

Gidon tutamaçlarıma atıldım, bisikletimi düzelttim ve kafam arı sürüleriyle doluyken araba yolundan aşağıya doğru hızla indim. Bisikletle uzaklaşırken arkama bakmadım. Bauer'e bu zevki tattırmayacaktım. Goblin'in evinin önünden geçtim, evime doğru gitmek yerine kuzey tarafına doğru ilerledim. Goblin'in köpeği hâlâ ortalıkta yoktu. Babamın onu öldürmüş olabileceğini düşündüm.

Aklımda bir hedef yoktu.

Bauer'e gitme şansı vermek için zaman öldürüyordum.

Çünkü artık erkek çocuklarını taciz edenin o olduğunu biliyordum, künyesi açık gömleğinden kurtulup metal seslerini bana duyurduğu anda anlamıştım.

Dün gece Ricky'nin sözleri kafamın arkasında bir şeyleri kaşındırmıştı, ama şimdi Bauer'de o sesi duyduğum için bunun ne olduğunu kesin olarak biliyordum. Babamın partisinde onu Kristi'yi iterken yakaladığımda duyduğum sesin aynısıydı.

Künyesi.

Klik klik, klik klik, o kötü şeyini yaparken.

Bisikletle Bauer'lere dönmeden önce on dakika bekledim. Onu çıkarken görürsem hendeğe saklanacaktım ama endişelenmeme gerek yoktu. Polis arabası bahçesinden gitmişti. Bu halde işe gitmiş olamazdı. Gidebilir miydi? Penceresine bakmak istedim ama çok korkmuştum. Evi beni izliyor gibiydi, folyoya benzeyen bir şeyle gözleri bağlanmış olan bodrum pencereleri hariç hepsi.

Güneş enseme kavurmaya başlamıştı, bu yüzden bir drenaj hendeğine doğru pedal çevirdim. Çakıllı yolda bisikletimi devirdim ve kaydım.

Drenaj borusunun metal ağzına oturmak için setten aşağı indim ve ayaklarımı ılık suya daldırdım. İğne bacaklı su böcekleri yüzeyde kayıyordu. Bir çamur kaplumbağası yosunlu bir noktada güneşleniyordu. On ikiye yaklaştığına karar verdiğimde ayağa kalktım ve kaplumbağanın suya *düşmesinden* korktum.

Gabriel kaçırılmıştı.

Tanıdığım en tatlı çocuktuktu.

Kabarcıklı ve açlıktan ölüyor olsa da bu fikri beslememeye çalıştım. Gabriel çok korkmuş olmalıydı. Muhtemelen annesi için ağlıyordu ve kimse onu duyamıyordu. Benim duyacağımı biliyordum. Yola geri döndüm ve bisikletimle Lilydale'e doğru yola çıktım.

İlk askeri kamyonu ve ardından eyalet polis araçlarını gördüğümde bir mil uzaktaydım. Kasabaya vardığımda, Mobil benzin istasyonunun yanındaki elektrik direğine zımbalanmış bir poster gördüm. Gabriel'in yüzü bana gülümsüyordu. **KAYIP.** Arkamı döndüm. İkinci bir poster caddenin yukarısında, Ben Franklin'in önünde belirdi. **KAYIP.**

Çiftçiler ve Tedarikçiler Devlet Bankası tabelası mesajını yanıp sönüyordu:

GABRIEL'İ EVE GETİRİN. BU AKŞAM SAAT 19:00'DA MUM IŞIĞINDA NÖBET.

O tabelanın önünde fren yaptım. Devam etmeye çalıştım ama umutsuzluktan daha fazla kaçamadım. Güçlü pençeli bir akbaba gibi omuzlarıma kondu. İşte o zaman sokakta hiç çocuk olmadığını fark ettim, sadece zombiler gibi ayaklarını sürüyen yetişkinler vardı. Bay Connelly'yi bulup ona Bauer'den bahsetmeliydim. Başka kimse bana inanmazdı ama Connelly inanabilirdi.

Evini görmeden önce grev gözcülerini fark ettim.

İnsanların hiçbirini tanıımıyordum. Pankartları kızgın ve korkutucuydu.

ÖZGÜR GABRIEL. TANRI GÜNAHKARLARDAN NEFRET EDER.

Bay Connelly'nin evinin önünde volta atıyorlardı, ileri geri, ileri geri, altı kişiydiler, hepsi de yaşlıydı. Onları izliyordum.

tanımadıkları birinden nefret etmeleri beni öfkeliendirdi. Van der Queen Park'a doğru yola çıktım, grevcilere bir fiske vurdum.

Evie'yi sallanırken buldum, onu en son bisikletle geçerken gördüğüm yerde. Kaldırım kenarından atlayabilmek için gidonumu salladım ve çimlerin arasından pedal çevirerek oyun parkı ekipmanlarına ulaştım.

"Hey, Evie," diye seslendim, böylece onu şaşırtmamış olacaktım.

Döndü, yüzü sakindi, sanki beni bekliyormuş gibiydi. "Selam."

Bir bacağımı koltuğumun üzerinden salladım, böylece ona doğru ilerlerken bir yandan da dengede durdum. Ona ulaştığımda bisikletimi bezelye taşına bıraktım ve yanındaki salıncağa düştüm. "Gabriel'e olanları duydu mu?" diye sordum.

Evie ellerini açarak parkı işaret etti, tilki burnu ve keskin küçük dişleri güneşte parlıyordu. "Herkes duydu."

"Çocuklara kimin zarar verdiğini biliyorlar mı?" Sesime bir titreme karışmıştı.

Evie tekrar sallanmaya başlamak için bacaklarını önüne attı. "Kim olduğunu değil ama nerede olduğunu biliyorlar. Bütün çocuklar deredeki yüzme havuzunun yakınında saldırıya uğramış. Polis etrafı araştırmış ve siyah bir arabanın sürekli orada olduğunu öğrenmiş, ama sonra mavi, yeşil ve gümüş bir arabanın da orada olduğunu öğrenmişler. Çocuklar Bay Connelly olduğunu düşünmekten başka bir şey bilmiyorlar."

Asit boğazımın arkasını yaktı. "İtiraf etti mi?" Omuz silkti.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Onun yaptığını sanmıyorum." Salıncağımı hareket ettirmek için bacaklarımı pompalamaya başladım, sesim kararsızdı. "Kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrim var."

Evie etkilenmiş görünmüyordu. Daha sert pompaladı. Salıncaklarımız geçtiğinde sözleri beni yakaladı. "O zaman polise gitmelisin."

Bauer'i düşündüm, kelimeleri bulanıktı. *Birine söyleyen bile sana inanmazlar, Cawl denen kızın rujunu çaldığından beri inanmıyorlar. Kimse bir hırsıza güvenmez.* "Umurlarında olmaz."

Evie o kadar yüksekte sallanıyordu ki güneşin tadını alabilecekmış gibi görünüyordu. Zirveye ulaştığında neredeyse kaydırağın tepesiyle aynı hizadaydı. "O zaman bunu kendi başına yapmak zorunda kalacaksın," diye seslendi. "Önemli şeylerde böyle olur."

Sırtını kamburlaştırarak salıncaktan aşağı atladı. Bir kedi gibi yere çarptı ve indiği yerin yakınındaki mavi spor çantasına doğru yürüdü.

"İçinde ne var?" "Oyuncak bebekler,"

dedi. "Oynamak ister misin?"

Daha iyi görebilmek için pompalamayı bıraktım. "Bebeklerle oynamak için çok yaşıyım," dedim.

"Sen öyle diyorsan." Evie bir Cabbage Patch bebeği, bir Raggedy Ann ve Andy ve daha iyi günler görmüş dört Barbie bebek taklidi çıkardı. Sonra plastik bir taşıma çantasını çekiştirerek açtı ve go-go botları ve topuklu ayakkabılar da dahil olmak üzere her türlü minik kıyafeti ortaya çıkardı.

Kendi salıncağımdan uçtum ve yaklaştım.

Onun yanında yere çöktüm. "Kahverengi saçlı olanı giydirebilir miyim?"

"Elbette." Onu bana uzattı.

O bebeklerle bir saatten fazla oynadık. Bir bebeğin yapacağı bir şey gibi görünüyordu ama ben doyamıyordum.

"Annen bütün gün burada oynamana izin veriyor mu?" diye sordum.

Evie, parkı kucaklayan başıboş evlerden oluşan bir sokağın ortasındaki ten rengi evi işaret etti. "Pencereden izliyor."

Evie'nin tilki suratlı olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Elbette sivri bir burnu ve küçük, keskin dişleri vardı ama daha kötü şeyler de vardı.

"Hey," dedim sırt çantamı karıştırırken. Frank için hazırladığım davetiyei buldum ve üzerinde başka bir çocuğun adı yazmasın diye zarfından çıkardım. Evie'ye uzattım. "Bir doğum günü partisi veriyorum. Gelmek ister misin?"

Evie davetiyeye şöyle bir baktı. "Teşekkürler ama hayır."

Herhangi bir bahane kullanmadı, sadece basit ve doğrudan söyledi, aşağılanmamı bana geri verdi, teşekkürler ama hayır teşekkürler. Bununla ne yapacağımı anlamam bir dakika sürdü. Sonunda yutkundum. "Eğer fikrini değiştirirsen, yarın öğlen Corona Gölü Toplum Parkı'nda buluşalım." Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Ordu geldiğine ve Gabriel gittiğine göre hâlâ parti yapabilecektik. "Öğle yemeği, pasta ve yüzme olacak."

"Teşekkürler," dedi yine. Gelmeyecekti. "Gitsem iyi olacak."

"Tamam," dedi Evie. Oynadığı oyundan başını kaldırmadı.

Sırt çantamı omzuma attım ve tekrar bisikletime atladım. Evin önüne gelene kadar Connelly'nin evine döndüğümü fark etmemiştim. Eylemciler gitmişti. Bisikletle doğruca kapısına gittim ve kapıyı çaldım. Ne söyleyeceğime dair hiçbir planım yoktu çünkü evde olmadığını düşünmüştüm. Kapıyı açtığında neredeyse koltuğumdan düşecektim.

"Bay Connelly!"

Frank'le ziyaretimizden beri yemek yememiş, uyumamış ya da tıraş olmamış gibi görünüyordu.

Beni tanımamış gibi baktı, sonra omzumun üzerinden sağa sola baktı. "Burada olmamalısın."

Boş bakışları beni korkutmuştu. Ona Bauer'den bahsetmek için cesaretimi kaybettim, en azından hemen. Bunun için çalışmam gerekecekti. "Patlamış mısır satışlarımın nasıl gittiğini sana bildirmek istedim."

Yüzünde kızgınlığa benzer bir ifade belirdi. "Benimle görünmemelisin. Ben tehlikeli bir adamım. Duymadın mı?"

"Geçen gece Clam'i burada gördüm," dedim, gözlerimi ayaklarıma dikerek. İşte o zaman buraya neden bisikletle geldiğimi anladım. Connelly'nin bana gözlerimin beni yanılttığını, Lilydale çocuklarının başına bunca dehşet gelirken elbette Clam'i mutfağına davet etmediğini söylemesine ihtiyacım vardı.

"Onu bahçe işleri için tuttum," dedi Connelly, sesi kırılgandı. Sonra da kapıyı yüzüme kapattı.

Eve bisikletle döndüm, içime sert bir şey yerleşmişti.

45. BÖLÜM

Yatağa bir çocuk olarak girmiştım ama bir genç olarak uyandım.

Gerçekten on üç yaşında bir çocuk. Farklı hissediyordum, bundan emindim. Güneş parlıyordu, kuşlar cıvıldıyordu ve neredeyse dünya etrafımda yıkılmıyormuş gibi davranabiliyordum, neredeyse topuklarıma dolanan gri korkunun önüne geçebiliyordum. Kahvaltıda mısır gevreği, süt ve muz yiyordum. Annemin benim için özel olarak aldığı markalı mısır gevrekleri.

Gitme vakti gelene kadar kedilerle oynadım.

"Doğum günün için hazır mısın?" Annem onu minibüsü yüklerken bulduğumda sordu.

"Ben doğum gününe hazır doğmuşum."

Annem bu şakaya gülmedi. Anladığını sanmıyorum, ya da belki bugün gülmeye değer pek bir şey yoktu. Yine de pastayı yapmış ve dondurmayı almıştı, ayrıca Kellogg's Corn Flakes, dilimlenmiş jambon ve peynir, beyaz ekmek, hardal ve patates cipsi. Bozulabilir yiyecekler, minibüsün arkasına koyduğu bir soğutucuda buzun içindeydi.

Sephie yaz okulundaydı. Babam ortalıkta yoktu, gördüğüm kadarıyla. Minibüste sadece annem ve ben vardık, erkenden Corona Gölü'ne doğru yola çıkmıştık.

"Kaç kişiyi davet ettiğini tekrar söyler misin?" diye sordu annem. "Üç."

Yüzünü güneşten korumak için minibüsün siperliğini indirdi. "Bunun için güzel bir gün."

"Davet ettiğin için teşekkürler."

Başını salladı. Saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı ve üzerinde mercan rengi bir şort ile kendi diktiği uyumlu bir gömlek vardı. Bir çift sandaleti yazlık takımına uymuyordu ama iyi durumdaydılar. Lynn ve annesi muhtemelen fark etmeyecekti bile.

Bana bir bakış fırlattı. "Neye bakıyorsun öyle?"

"Hiçbir şeye. Güzel görünüyorsun." Dizlerimdeki hayali kiri fırçaladım. Tıraş olduğumu hiç fark etmemişti. Ayrıca dünkü bisiklet gezintimi de sormamıştı, ben de teklif etmemiştim. "Rammy Bauer gençken nasıl biriydi?"

Bana tekrar baktı, bu sefer daha keskin bir ifadeyle. "Bay Bauer'i mi kastediyorsun?"

Bauer mi?"

"Goblin ona Rammy derdi."

Kaşlarını çattı. Kaşlarının arasında ve ağzının yanında yeni çizgiler oluştuğunu gördüm. "İyiymiş. Yeterince iyiymiş."

"Siz ikiniz neden ayrıldınız?"

Annem bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Lisede olan bir şeydi. Uzun sürmeyecekti. Baban her zaman benim için doğru erkek oldu."

"Bay Bauer'in lisede başı belaya girdi mi?"

Bunun üzerine kıkırdadı. Kağıt gibi bir sestti. "Sanırım oldu. Kavgalar ve benzerleri. Ama herkes ikinci bir şansı hak eder, sizce de öyle değil mi?"

"Herkes mi?"

"Elbette. Mesela yeni komşularımız." Biz geçerken başını Frank'in evine doğru eğdi. "Bay Gomez hapse girdi."

"Yok artık."

"Evet. Aramis bize söyledi ama ne için olduğunu söylemedi." "Anne, sanırım Bay Bauer-"

"Çocukların yaralanmasına üzülüyor mu? Eminim üzgündür. Ve Gabriel'i bulmak için elinden gelen her şeyi yapıyor."

Yara izim boğazımda bir ip gibi gerilirken, tepeliklerin yuvarlanarak geçmesini izledim. Çakıllar yerini katrana bıraktı. Annem Çavuş Bauer konusunda beni dinlemeyecekti. Derdimi anlatmak için ağzımı açtım ama ağzımdan bambaşka kelimeler döküldü. "Babamdan korkuyorum."

Ayağı gaza basınca araba ileri doğru sarsıldı. "Sen ve hayal gücün. Bu kadar dramatik olmayı bırak."

Kalbim göğsümden fırlamak üzereydi. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonunda bu konuyu açacaktım. "Her zaman iğrenç şeyler söyler."

Elleri direksiyonda sıkılaştı. "Yine mi bu?"

Beni duymuyordu, hiçbir zaman da duyamamıştı ama kelimeleri tam olarak doğru sıralarsam, tıpkı yazımın babamın merdivenlerden çıkmasını engellediği gecelerde olduğu gibi, anlamasını sağlayabileceğimi umuyordum. "Neden onunla yaşamak zorundayız?"

"Sana söyledim. Onu seviyorum. O iyi bir koca." Başımı salladım. "Hayır, değil."

"Bilmediğin o kadar çok şey var ki."

Tekrar pencereden dışarı baktım. Kabinler hızla geçip gidiyordu. Park hemen ilerideydi. Sanırım bilmediğim çok şey *vardı*. Öncelikle, annem beni her susturduğunda karnıma yerleşen o küçük sıcak taşla ne yapacağımı bilmiyordum. Beni ve Sephie'yi avlayan bir babayla ne yapacağımı bilmiyordum. Şu anda Çavuş Bauer'in çocukları takip etmesine yardım ettiği ya da en azından Çavuş Bauer'in yaptığı gibi başka bir yöne baktığı korkusuyla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Hey, bu Lynn'in aracı mı?" Annem park ettiğimiz yerin uzak ucunu işaret etti. "Erken geldiler!"

Minibüsü gümüş sedanın yanına yanaştırdı ve ikimiz de indik. Kuru gıdaları soğutucunun üstünde dengeledik ve ağır mavi-beyaz kutuyu aramızda taşıyarak tepeden aşağıya ve halka açık piknik masalarına doğru ilerledik. Lynn ve annesi bize en iyisini, meşe ağacının altındakini ayırmışlardı bile. El sallamak için soğutucuyu bırakamadım ama yaklaşır yaklaşmaz bağırdım. "Selam, Lynn!"

Önce annesine, sonra bana baktı. Annesi ona bir şeyler söyledi ve Lynn koşarak yanımıza geldi. "Dur sana yardım edeyim."

"Teşekkür ederim," dedi annem. Yüz ifadesi gergindi.

"Angie," dedi piknik masasına vardığımızda, "nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Ya sen?" Bayan Strahan mavi süslemeli ve her omzunda üç altın düğme bulunan beyaz bir güneş elbisesi giymişti.

Beyaz sandaletleri de mükemmel uyum sağlamıştı. "Ben de iyiyim," dedi annem.

Bavullarını boşaltmaya başladılar, havadan sudan konuştular. İlk başta yapmacıktı ama Lynn ve ben oyun alanına doğru yürürken annemin rahatlamaya başladığını gördüm. Belki de bu şekilde babamdan ayrılmasını sağlayabilirdim. Normal insanlarla takılmanın ne kadar güzel olabileceğini görecekti.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" Lynn'e sordum. "Yoksa Barb ve Heidi gelene kadar bekleyelim mi?"

Lynn bana "*Sen ciddi misin?*" der gibi baktı. "Heidi ya da Barb'ın geleceğini sanmıyorum."

Yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Kısa sürede haber verdiler."

"Mesele o değil," dedi Lynn. "Gabriel'in kayıp olduğunu duymadın mı?" "Evet," dedim.

"Partini iptal etmeliydin. Annem de öyle dedi."

Birden o kadar sinirlendim ki bir ağacı tekmeleyebilirdim. "Neden geldin?"

Lynn omuz silkti ve atlıkarıncaya atladı. "Çünkü sen benimkine geldin."

Biraz daha oynadık, sessizce, sallanmak ve kaymak gibi aptalca şeyler yaptık, ruh halimiz kasvetliydi. Bezelye taşlı bir oyun parkında cenaze töreni yapılabilseydi, bu da öyle bir şeydi.

"Madem yüzmeyeceğiz, bari yemek yiyelim," dedim sonunda.

"Tamam."

Piknik masasına doğru yürümeye başladık. Çok fazla yiyecek vardı. Sadece dördümüzle yemek yemek utanç verici olurdu. Kendi doğum günü partimden kaçmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ki Heidi'ninkine benzeyen bir arabanın geldiğini gördüm. Heidi'nin annesi arabadan indi ve piknik masasına doğru koşmaya başladı. Yüzü, ipi kurutma makinesinin tekerleğine sıkışmış eşofman altı gibi gergindi.

"Heidi sonunda geldi!" Sevinçle söyledim. Ama heyecanım kayboldu çünkü Heidi ortalıkta görünmüyordu ve anneler ne zamandan beri kaçıyor? Lynn ve ben Heidi'nin annesiyle aynı anda piknik masasına ulaştık.

"Onu yakalamışlar!" Heidi'nin annesi soluk soluğa ağlıyordu. "Gabriel'i kaçırın adamı yakalamışlar!"

Kayarak durdum, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. *Gabriel!*

Annem ve Bayan Strahan ayağa fırladılar. Bayan Strahan konuştu. "Tacizci mi? Onu yakalamışlar mı? Gabriel'i buldular mı? Yaşıyor mu?"

Heidi'nin annesi belinden eğilmiş, sağ elini dizinin üstündeki çıplak tene bastırılmış, sol elini ise nefes almak istediğini belli etmek için havada sallıyordu. "Becky Anderson'ın arka bahçesindeki pencereden bakan sapığı yakalamışlar ve Gabriel'i kaçırın adamla aynı kişi olduğunu düşünüyorlar."

"Kimdi o?" Annem sordu.

"Arnold Fierro."

Annem piknik masasının kenarından tuttu. Bayan Strahan oturmasına yardım etmek zorunda kaldı.

"Shaklee satıcısı mı?" Bayan Strahan annemi yelpazeleyerek sordu.

"İşte o. Bir satış görüşmesi için uğradığını iddia etti, Ama yüzü o zavallı kızın penceresine dönük, eli pantolonunun içindeyken yakalandı."

Lynn ve ben birbirimize baktık. Röntgenci!

"Peki ya Gabriel?" Bayan Strahan hepimizin aklındaki soruyu sorarak tekrarlardı.

"Ondan haber yok ama bu sadece bir zaman meselesi. Biz konuşurken Arnold'u karakolda sorguluyorlar."

Sevinmem gerekirdi ve inanın bana sevinmiştim de.

Ancak içgüdülerim bana polisin yanlış adamı yakaladığını söylüyordu, en azından çocuklara saldıran kişi söz konusu olduğunda. Arnold Fierro'yu tanıımıyordum ama Çavuş Bauer olmadığı kesindi.

Ama doğum günü pastamı yedim, tek hediyemi açtım - hala yeni ve kutusunda olan kendi Magic 8 Ball'umu - ve annemin toplanmasına yardım ettim ve muhtemelen mutlu olmam gerekirken neden bu kadar huzursuz hissettiğimi merak ettim. Annem eve dönerken dakikalarca konuştu ve bunu hiç yapmazdı. Çok rahatlamıştı.

Acaba o da benim gibi Çavuş Bauer'in babamın yardımıyla çocukları taciz ettiğinden mi endişeleniyordu?

Söylediği her şeyi başımla onayladım.

Ona her şeyin yanlış olduğunu, Gabriell'in güvende olmadığını, yırtıcının hâlâ dışarıda olduğunu söylemedim, posta kutumuzun yanından geçip bahçemizdeki tepeyi aştığımızda ve polis arabasını garaj yolumuzda gördüğümüzde bile.

BÖLÜM 46

Sephie ve babamla konuşan memuru tanıyamadım. Arabasında eyalet polisi yazıyordu. Babam kolunu Sephie'ye dolamıştı, koruyucu bir babanın resmiydi.

"İşte oradalar!" Sephie minibüsten inerken bana ve anneme doğru işaret etti, gereksiz yere diye düşündüm.

Polis arabasının önünde durdum, tetikleydim. Polis memuru elini bana doğru uzattı. "Merhaba. Ben Memur Kent. Siz Peggy ve Cassandra mısınız?"

Ben elini tutmadım ama annem tuttu.

"Gabriel'le mi ilgili?" Kelimeler dişlerimin arasında gümbürdedi.

Memur babama temkinli bir bakış attı. "Bir bakıma öyle."

"Bay Godlin hakkında ne bildiğimizi öğrenmek istiyor," dedi babam.

Memur Kent konuşurken boynumdaki yara izine bakmamaya çalıştı.

"Az önce babana ve kız kardeşine söylediğim gibi, Gabriel Wellstone'un kaybolmasıyla ilgili elimizdeki tüm ipuçlarını araştırıyoruz. Gary Godlin şüpheli bir kişi. Orada olağandışı bir şey göreniniz var mı?"

"Ama Gabriel'i kaçıran adamı yakaladınız," dedim, kendimi koca, aptal bir sebze gibi hissediyordum, sanki öyle olmadığını bildiğim halde bunu söyleyince doğru olacakmış gibi. "Parkta duyduk. Tacizci Becky Anderson'ın penceresinden içeri bakıyordu."

"Arnold Fierro," diye onayladı annem, babama tuhaf bir bakış attı.

Memur Kent daha dik durdu, eli rahatça silahının üzerindeydi. "Bir tutuklama yaptık. Sadece titiz davranıyorum. Bay Godlin hakkında herhangi bir bilgi verebilir misiniz? Bildiğiniz kadarıyla misafirleri var mıydı? Mülkünden alışılmadık sesler geliyor mu?"

"Yanında kimse yok," dedim. Memur cesaretle başını salladı.

Sephie, "Beni hep korkuturdu," diye önerdi.

Memur suratsızca kıkırdadı. "Korkarım bu evini ikinci kez aramak için geçerli bir neden değil."

Kelimeler ve görüntüler beynimde dönmeye başladı. Röntgenci tutuklanmıştı. Gabriel hâlâ kayıptı. Çavuş Bauer'in künyesi o sesi çıkarmıştı ama polis Goblin'in bağlantılı olduğunu düşünüyordu. Bauer'in partideki sözleri aklıma geldi: *Goblin'in üvey babasının ona bir hobiymiş gibi, softball ya da her Salı ve Perşembe yapması gereken bir şeymiş gibi tecavüz ettiğini biliyor muydunuz?*

"Muhtemel sebep' tam olarak ne demek?" diye sordum.

"Polisin evinize girmek için iyi bir nedeni olmalı," dedi babam, sesi buz gibiydi. Bu bir uyarı gibiydi ama bana mı yoksa memura mı yönelik olduğunu bilmiyordum. "Seni taciz edemezler."

"Bu doğru. Eğer şüpheli bir şey gördüyseniz, bu size yardımcı olabilir."

Ben ağlamasını istedim. Eğer siz onun cin olduğunu düşünüyorsanız, gidin bakın *golookgolookgolook*.

Sonra da Çavuş Bauer'in evine git.

Boğazımı temizledim ve kurabildiğim tek kelimeye yer açtım. "Gabriel'le tanışmış olsaydınız, onu bulana kadar durmazdınız. Onu tanısaydın, Stearns County'deki her evin içine bakardın. O önemli biri."

Memur şapkasını çıkardı. Ciddi görünüyordu. "Gabriel'in yaşında bir oğlum var."

Bu bir anlık nezaket beni neredeyse konuşmaya, bildiğim her şeyi anlatmaya, tüm çocukların benim otobüs güzergahımda olduğunu, otobüsün Bauer'in kaldığı yerin hemen yanından geçtiğini, saldırıların Bauer'in kendi evinden atılmasıyla aynı zamanda başlamış olması gerektiğini, künyesi heyecanlandığında o klik sesini çıkaran Bauer'in, Ricky'nin onlara saldıran adamın çıkardığını söylediği sesin aynısını çıkarmaya ikna etti. Hatta ona babamdan ve durumumuzun Gabriel'inki gibi acil olmadığından bahsedecektim ama fazladan zamanları varsa, babamın Bauer'e bir şeyler yapması için yardım edip etmediğine bakabilirler miydi?

ve lütfen babam o merdivenlerden çıkmadan önce beni ve Sèphie'yi kurtarır mısın?

Ağzımı açtım.

Memur Kent bir kaşını kaldırdı. *Dinleyeceğim*, dedi.

Babam ve annem gerildi.

Kelimeler dudaklarımın kenarındaydı, tükürmek istediğim acı haplar, ama yapamadım. Ağzımı kapattım. Bunun bir faydası olmayacaktı. Bauer bana polisin otobüs güzergahımdaki tüm çocukları zaten bildiğini söylemişti. Bauer polisti. Ayrıca, babam bana ve Sèphie'ye yapabileceğimiz en kötü şeyin söylemek olduğunu yüzlerce kez söylemişti. Tüm bunları bir ağız dolusu zehir gibi yuttum, gözlerim ayaklarımın üzerindeydi.

Memur Kent muhtemelen beni izliyordu, bilmiyordum. O konuşana kadar bakışlarımı yerden kaldıramadım.

"Bir şey görürsen ara," dedi sonunda. Başımı kaldırdım ve gözlerimiz birleşti. "Eğer en ufak bir ses duyarsak, içeri girip arkadaşını arayabiliriz."

Babam önüme geçti ve Memur Kent'in uzattığı karta uzandı. Sèphie'yi o kadar sıkı tuttuğunu gördüm ki çıplak omzunda parmak izleri kalmıştı.

Memurun gözleri bir an üzerimde kaldı ve sonra aracına binip uzaklaştı.

47. BÖLÜM

Memur uzaklaşır uzaklaşmaz babam içmeye başladı, ruh hali katran gibi simsiyahtı. Ona bağırarak, hayatımın her gününün her dakikasında tüm dikkatimi üzerine çekmeye hakkı olmadığını, diğer insanların da duyguları, endişeleri ve ihtiyaçları olduğunu söylemek istedim.

Ama tek kelime etmedim.

Annemi mutfakta yemek kitaplarını karıştırırken buldum. Kaslarım titriyordu, cildim çok gergindi. Artık düşünmemeyi o kadar çok istiyordum ki. Uyumak için çok erkendi. "Ben odama gidip kitap okuyacağım."

"Akşam yemeği için yardıma ihtiyacım var."

Saat öğleden sonra dördtü. "Şimdi mi?"

"Evet. Sephie'yi getir."

"Artık yemek yiyemez miyiz? Partimde neredeyse hiç yemek yemedik."

Dudakları inceldi. "Karşılık verdiğin için kendine fazladan bir angarya kazandın. Git yumurta topla."

Neredeyse ona doğum günüm olduğunu hatırlatacaktım. *Neredeyse.*

"Pekâlâ."

Sephie'yi mutfığa gönderdikten sonra dışarı çıktım. Güneş çok parlak, ağustos böcekleri çok gürültülü, hava çok nemliydi. Kümesin içinde, çapaklanan tavuklar beni rahatsız ediyordu. Dört sıcak kahverengi yumurta topladım. Onları elime alır almaz, babamın atölyesinin yanına atmaktan başka bir şey istemediğimi anladım.

Tepeden aşağıya doğru yürüdüm, eve sadece bir kez dönüp baktım. Babam günün geri kalanında kışını sandalyesine koyacaktı. Ben, annem ve Seph onu bekleyecek, akşam yemeği getirecek, temizlik yapacaktık.

Neredeyse hiç para getirmemesine rağmen onun peşinden giderdik. Onun hayatının ne kadar korkunç olduğuna dair hikayelerine maksimum yer açmak için kendi duygularımızı ve deneyimlerimizi bastırırdık.

Bunu bugün yapardık, yarın yapardık, sonsuza kadar yapardık.

O dört yumurtanın her birini stüdyonun arka tarafına (aptal değildim) fırlatırken bir küfür mırıldandım, bu ailedeki her kırık kişi için bir kırık yumurta. Sümüklü portakalları stüdyonun kenarından aşağı kaydı. Kesik kesik bir nefes aldım ve yüzümü sildim.

Mutlu yıllar Cassie.

Tahıl ambarına girmeye karar verdiğimde eve doğru geri dönüyordum. Partide Çavuş Bauer'e rastladığımdan beri içeri girmemiştım. Evin düzenini çok iyi biliyor gibiydi. Ön kapıyı çekip açtım. Üç başlı köpek çizimi hâlâ kara tahtanın üzerindeydi.

Dik ahşap merdivenlerden sürünerek uyunmuş gibi görünen yatağa çıktım.

Hâlâ öyleydi. *Penthouse* ve *Easyriders* dergileri, hamamböcekleriyle dolu bir kül tablası ve tek bir kâğıtla birlikte yanındaki masanın üzerinde duruyordu. Üzerinde yazılı bilgiler üç sütun halinde düzenlenmişti: en solda ilk isimler, ortada sayılar ve onslar ve en sağda dolar miktarları. Bazı dolar miktarlarının üzerinde bir çizgi vardı, bazılarında yoktu. İlk isimler partinin müdavimlerinden bazılarıyla eşleşiyordu. Babam onlara ot ya da mantar satıyor olmalıydı ama kâğıttaki el yazısı ona ait değildi.

Kâğıdı arka cebime tıktırdım ve koşar adımlarla eve gittim.

48. BÖLÜM

Annem yemekten sonra, "Ben işe gidiyorum," dedi.

Babam tartışamayacak kadar ateşliydi.

"Bütün notların verildiğini sanıyordum," diye sordum.

Annem dalgın dalgın, "Tabii ki öyle," dedi. "Ama yaz için bitkilerimi eve getirmeyi unuttum."

Sephie ve ben pencereden dışarı baktık. Güneş gökyüzünde alçalmış, havayı lavantaya çevirmişti. Annemin bu saatte işe gitmesi alışılmadık bir şeydi ama anahtarları vardı.

"Ne zaman döneceksin?" Sephie sordu.

"Geç," dedi annem, babamın başının üstünü öperek. Babam onu dudaklarından öpmek için kendine çekti. Omuzları tavuk kanadı gibi gerildi ama çantasını kapıp dışarı çıkmadan önce babasının bitirmesine izin verdi.

Babamın kendinden geçmesi bir saat daha sürdü, koltuğuna yaslanmıştı, ağzı açıktı, alt dudağında tükürük parlıyordu. Böylece televizyonun kontrolü bana kaldı. *Empire Strikes Back* gösteriliyordu. Filmi izlemek için ilk şansım olacaktı. Ben ve Sephie dışında dünyadaki tüm çocuklar üç yıl önce sinemada izlemişti. *Pewpew* sesleri çıkardıklarında ve karanlık taraftan bahsettiklerinde neyi kastettiklerini biliyormuş gibi davranmak zorunda kalmıştım.

"Patlamış mısır yapacağım," dedim Sephie ortaya çıktığında. Annem gittiğinden beri ya odasındaydı ya da telefonla konuşuyordu.

"Ben dışarı çıkıyorum."

"Ne?" Gözlerimi televizyondan ayırdım. Sephie'nin saçları Farrah Fawcett'inkiler kadar güzel kıvrılmıştı. Dar tişörtünün altından göğüs uçlarının dış hatlarını görebiliyordum. "Kiminle?"

"Wayne ve Chaco."

"Babam sorun olmadığını söyledi mi?"

Yüzünü buruşturdu. "O uyanmadan dönmüş olurum."

"Peki ya annem?" Çılgına dönmüştüm. Evde babamla yalnız kalmak istemiyordum.

"Gizlice içeri gireceğim. Gittiğimi bile anlamaz."

"Sephie, lütfen," diye yalvardım.

Bunu düşünüyormuş gibi kaşlarını çatı ama sonra duvardan farlar parladı. "Her şey yoluna girecek Cassie. Erken yat. Seni rahatsız etmez."

Ağzım bir karış açık onun gidişini izledim. NBC Friday Night at the Movies'in açılış filmi, havai fişekler ve hızlı müzikle ekranda belirdi. Tavus kuşu güzel tüylerini altın bir "NBC "nin üzerinde parlatıyordu. Babama baktım. Tükürük kurumaya başlamıştı.

"Bu gece, NBC'de Cuma Gecesi Sinemada ..."

Kelimeler beni heyecanlandırdı. Dikkatimi tekrar televizyona verdim. *The Empire Strikes Back*'ı izleyebilecektim! Ya annem ya da Sephie babam uyanmadan eve döneceklerdi. Eğer gelmezlerse, Sephie'nin dediğini yapacak ve erkenden yatacaktım.

Karnımdaki sancıları bastırdım. Her şey yoluna girecekti.

BÖLÜM 49

Kanepede o kadar öne doğru oturuyordum ki, bir kuş tüyü beni yere düşürebilirdi. Luke ve Darth Vader Bulut Şehri'nin derinliklerinde savaşıyorlardı, ışın kılıçları birbirlerine çarpıyor ve çığlık atıyordu, Luke'un mavisî Vader'ın kırmızısının altında sürükleniyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi, tüm film boyunca.

"Bu gerçek dövüş değil."

Sertçe yutkundum. Gözlerimi kırpmadan çok uzun süre durduğum için gözlerim yanıyordu. Dikkatimi ekrandan ayırmak istemedim ama babamı görmezden gelemedim. "Bu *The Empire Strikes Back*, baba. Bence hoşuna gider."

"Savaşmayı *sevmiyorum* Cassie. Savaşırken adam öldürmek zorunda kaldım.

Bu oyun değil. Bunu biliyor musun?"

Bir bakış atmaya cesaret ettim. Kıpırdamamıştı, ağzındaki kabuklu beyaz tükürüğü bile yalamamıştı. Sadece gözleri açıldı ve beni izliyordu. "Biliyorum baba. Gerçek kavga eğlenceli değildir."

Gülüşü çirkindi. "Vietnam'da değil, değil."

Babamın sarhoşluğunun aşamaları vardı. En kötülerinden biri ailesinden bahsettiği zamandı, aynı hikayeyi tekrar tekrar anlatırdı. Askere alındığı için annesini suçlardı. Bazen bundan sonra daha da alçalır, üvey babası tarafından dövüldüğünden, üvey babasının babamın derisi yarılana kadar yumruklamaya devam ettiği mor çürüklerden bahsederdi, ama sadece bazen o kadar karanlık olurdu. Daha nadiren de sihirli olduğu, rüzgârı ve yağmuru kontrol edebildiği ve hayvanların onu anlamasını sağlayabildiği hakkında bir monologa girerdi.

Sarhoşluğun tüm o aşamalarını geçmiştik.

Tekrar ekrana baktım. Vader Luke'u testereyle kesiyor ve onu acil durum platformuna giden inanılmaz derecede küçük bir podyumdan aşağıya doğru geri çekilmeye zorluyordu. Babam acımasızca uyanmıştı. Yatağa gitmem gerektiğini biliyordum.

"Bu filmi benimle izlemek ister misin?" diye sordum. "Herkes izlemiş."

Gözlerim ona doğru kaydı. Sonunda dudağını yalamıştı ama beyaz kabuğun sadece bir kısmını yakalayabilmişti.

"Hala kadın olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. Ayağa kalktım.

Ayağa kalktı, sesi hırçınlaşmıştı. "Şimdi otur. Bir şey demek istemedim. Sadece ne zaman bu kadar küstahlaştığını, bana ne yapacağımı söylediğini merak ediyordum."

"Yorulдум baba. Yatmaya gidiyorum." Televizyona son kez kederli bir bakış attım. Luke köşeye sıkışmıştı. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Yürüyerek uzaklaştım. Bacaklarım kaskatı kesilmişti.

Merdivenlerin dibinde durup dinledim.

Bir gıcirtı duydum, babamın koltuğunu kapatma sesi. Boğazım düğümlendi.

İçimden ön kapıdan kaçmak geldi ama merdivenler daha yakındı. Hızla yukarı çıktım, yatak odamın kapısını açtım ve tüm ağırlığımla kapıyı çarparak kapattım.

En alt basamağın onun ağırlığı altında inlediğini duyduğumda inledim. Annemle gitmeliydim, Sephie'yi beni yalnız bırakmaması için zorlamalıydim, bu bir yabancıyla arabanın arkasında yolculuk etmek zorunda kalmam anlamına gelse bile. Babam *beni yakalayacaktı, sonunda* yakalayacaktı ve yatağımın altına ya da dolabıma saklanmak işe yaramayacaktı. Gözlerim odamda gezindi. Bir yatağım, bir şifonyerim ve ev yapımı kitap raflarım vardı.

Şifonyer hareket ettirebildiğim tek eşyaydı. İkinci merdiven belli belirsiz gıcırdadı.

"Cassie, diziye seninle birlikte izleyeceğim," diye seslendi, sesi Düşük.

Gabriel babama bağırان bir çocuktu. O tek kişi. Frank hariç. Ve belki Bay Connelly. Ayrıca Jin Teyze beni kesin kurtarırdı. Ama son üçü burada değildi ve

Gabriel sonsuza dek gitmişti; babam kaçırıldığını ve geri dönmediğini söylediği anda bunu anlamıştım. Kimse beni kurtaramayacaktı. Filmler, kitaplar ve diziler hep rol icabıydı. Bazen, belki de birçok kez, çocuklar gerçekten kötü yaralanıyordu ve hepsi bu kadardı. Gerçeğin dehşet şoku bana bir tokat gibi çarptı, aynı anda hem yakıyor hem de donduruyordu.

Babam üçüncü merdivene bastı, sonra dördüncüye, sonra beşinciye, örümcek hızıyla. Ciğerlerimin etrafında bir ip gerildi. Koşarak şifonyerin uzak tarafına gittim ve kendimi duvarla arasına sıkıştırdım. Dizlerimi göğsüme çektim ve sessizce, istikrarlı bir şekilde ittim. Şifonyeri hareket ettirdiğimi duyarsa, hemen kapıma gelirdi.

Sessizdim ama yeterince gürültü yapmış olmalıyım ki son birkaç adımını duymadım, karakteristik vınlamasını duyana kadar sahanlıkta durduğunu bilmiyordum. Kalp atışlarım göğüs kafesimi parçaladı. Şifonyer, çığlık atarak son on beş santimini de yere düşürdü. Nefesimi düzenlemeye çalışarak ona yaslandım.

Bir şeyler söylemem, şifonyerin çığlığını onaylamam gerekiyordu. "Yorulдум. Uyumak istiyorum."

Babamın sesi kapının hemen dışındaydı. "Babanla televizyon izlemek istemiyor musun?"

Çığlığımı bastırdım, midem ağzımın arkasında gümbürdüyordu. Annem her an gelebilirdi. Ya da Sephie. Ya da belki kapının önündeki şifonyer onu dışarıda tutabilirdi. Korkmuş bir köpek gibi nefes nefese kalmıştım. Yudum yudum hava almaya çalıştım ama bu sadece paniğimi arttırdı. Yerdeki ızgaraya baktım. Oraya sığamazdım, asla. Tam pencereye yönelecek, perdeyi yırtıp çatıdan atlayacaktım ki kapının diğer tarafından bir itiş kakış duydum.

"Sanırım gidip tek başıma izleyeceğim." Neredeyse bir fısıltıydı ama duyabileceğim kadar yüksekti.

Merdivenlerden indiğini duydum.

Yere kaydım.

Sonunda uykuya daldım. Ağlama sesleri beni uyandırmasaydı gün doğumuna kadar o noktada kalabilirdim.

BÖLÜM 50

Ağlaması yumuşaktı.

Çok yumuşak.

Kayıp bir çocuğun ağlaması. Rüyalarıma girmiş, beni kendi bebeğimin kurtarılması gerektiğine ikna etmiş, bedenimden önce beynimi uyandırmıştı. Tek bir kasımı bile oynatmadım, kendimi bu garip tanıdık sese alıştırmaya çalışıyordum. Şifonyerimle raflarımın arasına sıkışmıştım. Ağlama sesleri dışında ev ölüm sessizliğine bürünmüştü. Dijital saatli radyom en fazla yirmi dakikadır uyuduğumu söylüyordu. Annem ya da Sephie evde miydi?

Kulaklarım alabildiğine gerildi, ne yapacağımı şaşırdım. Ağlayan Gabriel miydi? Ayağa kalktım, her iki bacağımdaki karıncalanma ve iğnelenmelere geri çekilmeleri için zaman tanıdım. Odamda kalıp güvende olabilirdim ya da gizlice dışarı çıkıp kimin ağladığına bakabilirdim. Ama ya bu bir numaraysa? Ya babam kapının diğer tarafında bekliyorsa?

Yine de ağlama sesi mutfaktan geliyor gibiydi. Parmak uçlarımla yerdeki deliğe gittim ve diz çöktüm.

Mutfaktan değil.

Ses kilerden geliyordu. Ya da bodrumdan.

Bağırsaklarım jöleye döndü.

Ondan geriye doğru saydım. Odamda kalamayacağımı biliyordum. Sadece bir şeyin beni gitmekten alıkoymasını umuyordum. Hiçbir şey olmayınca, dizlerim inleyerek tekrar ayağa kalktım ve şifonyeri ilk hareket ettiğinden daha sessiz bir şekilde geri ittim. Kapı tokmağım çevirdiğimde itiraz etti, gıcirtısı evin içinde çınladı. Durdum ve dinledim. Ağlama sesi hâlâ duyuluyordu.

Kapıyı çekip açtım. Kendi terimin sirkemsi kokusu burun deliklerimi deldi.

Bunu yapmalısın Cassie. Yapmalısın.

Merdivenlerle aramdaki sahanlık temizdi, tabii babam köşede pusuya yatmadıysa. Şansımı denedim ve boşluğa doğru atıldım. Hiçbir el beni yakalamadı. Canavar yetişmeye fırsat bulamadan merdivenlerden aşağıya daldım, köşeyi döndüm, sonra bir köşe daha, sonra bir tane daha, ta ki kilerde durana kadar.

Babamla birlikte.

Yerde kış üstü yatmış, duvara yaslanmış, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Kalbimin sesini bastırmaya çalıştım. Belki de beni görmemişti. Geri çekilmeye başladım.

Hareket etmedi. Görebildiğim kadarıyla perişan haldeydi, mutfaktaki ay ayaklarının dibinde birikmiş, yüzü şişmiş ve erimişti. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim. Onu bırakamazdım.

"Baba? İyi misin?"

Bir hıçkırık kaçtı. İleriye doğru belli belirsiz bir adım attım. Yerden kalkıp bana doğru hamle yapmadı.

"Baba?"

Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "Ne yapıyorsun yukarıda?"

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Uyuyamadım."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı ve elini yüzünde gezdirdi. "Sana bir numara öğretmem gerek."

Ürkütücü bir şekilde söylemedi. Üzerinden dalga dalga dökülen likörün kokusunu alabiliyordum ama beni avlamıyordu, şu anda değil. Daha derin bir nefes aldım. "Ne numarası?"

Daha dik oturdu, kelimeleri karıştırdı. "Ne zaman uyuyamazsan, beş derin nefes al, ayak parmaklarına kadar çek ve dayanamayana kadar tut. Sonra her şeyi ger, küçük parmağını bile. Kulaklarındaki kılları bile."

Bana bakmadığı halde buna gülümsedim. Bu, biz küçükken bize söylediği bir şeydi. *Kulaklarındaki kılları bile seviyorum.*

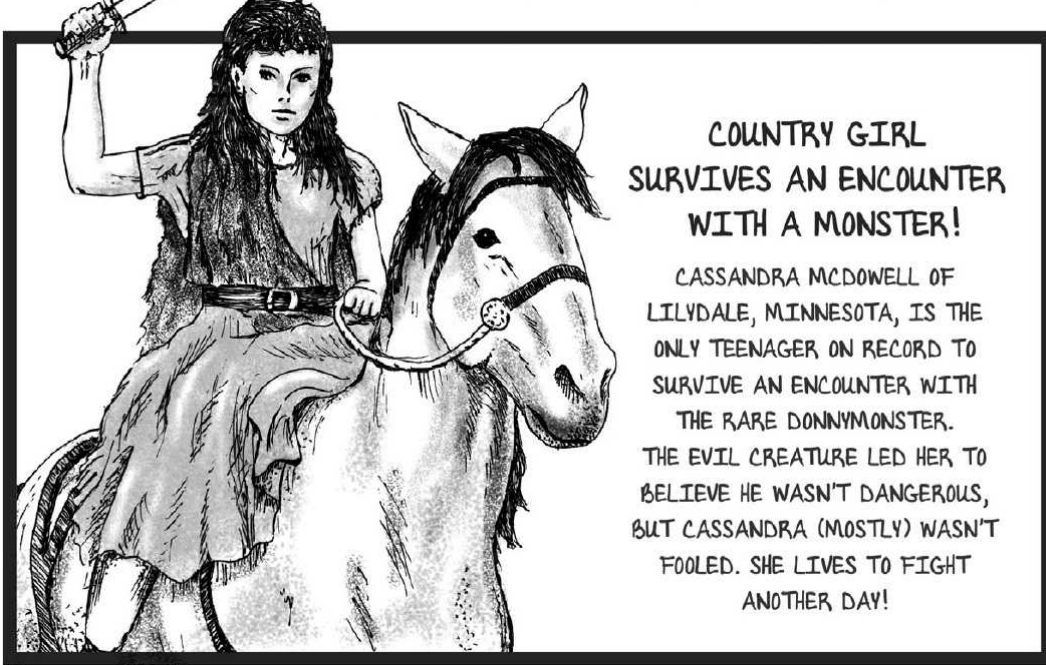
*Eww! Derdik. Balmumu dolu!
Yine de seviyorum çünkü seni
seviyorum.*

"Sonra gözlerini yirmi beşe kadar yarı kapalı tut, sonra yüze kadar tamamen kapalı tut. Bunu yapabilecek misin?"

Sağ gözümde büyük bir gözyaşı küresi şişiyordu. Başımı salladım. "Güzel," dedi babam. Kendini yerden kaldırdı ama bahşış için. İkinci denemesinde başardı. "O zaman bana ihtiyacın yok. Sanırım biraz yürüyeceğim."

Bodrum kapısını işaret etti. "Sakın oraya girme. Bodrumlar insanların sırlarını sakladıkları yerlerdir."

Cassie's Believe It or Don't!

51. BÖLÜM

Cumartesi sabahı aşağı inerken gergindim ama gerilmemeliydim. Babam sessizdi ama kaba değildi. Annem uzun zamandır olmadığı kadar sakin görünüyordu. Sephie'nin yüzünde gizli bir gülümseme vardı. Ev işlerimizi yaptık. Babam durup bana endişelenmemem gerektiğini, Gabriel'in muhtemelen çoktan eve döndüğünü bile söyledi. Bir patika açtık, bahçeye malç serdik, ot biçtik.

Akşam yemeği vakti geldiğinde hepimiz yorgunduk ama aynı şarkıyı dinliyor gibiydik. Ailemin en iyi yaptığı şeylerden biri de buydu; her güne bir önceki günden kopuk, kendi günüyümüş gibi davranmak. Dün *kötü* bir gündü. Şu ana kadar *iyi* bir gündü.

Hâlâ taşıdığım kötü hislerden bile şüphe etmeye başlamıştım. Gabriel muhtemelen evdeydi. Sabah ilk iş bisikletle onun evine gitmeliydim.

Hayat onu sevdiğimi söylemek için beklemek için çok kısıydı.

Buna karar vermek bir ay süren güneş tutulmasından sonra güneşin doğması gibi hissettirdi. Yeniden nefes alabiliyordum. Tatlı olarak kalan kek ve dondurmayı yedik, televizyonun karşısına geçip *Aşk Gemisi*'ni izledik.

"Selam bebeğim," dedi babam, sandalyesinin dibinde oturmuş vanilyalı dondurmasını yiyen anneme. "Sana bir parça sattığımı söylemeyi unuttum."

Etrafında döndü. "Don! Bu harika. Hangisi?"

"Şu anda bir konsept. Dev bir kaplumbağa. New York'ta bir adam onun için yapmamı istiyor."

Annemin ışığı söndü. "Paralı bir iş mi?"

Babam kıkırdadı ve annemin sırtını sıvazladı. "Merak etme. Malzemeleri karşılamak için bana bin dolar veriyor."

"Muhtemelen Sephie'nin diş teli parası da oradan çıkar," dedim. Dondurmanın zengin çikolatalı doğum günü pastasının içinde eriyerek nemli ve tatlı bir hale gelmesine izin verdim.

"Evet! Elbette," dedi. "Sephie, buna ne dersin? Babanın sana ülkedeki en iyi gülümsemeyi alması?"

Gülümsedi, (bana göre) mükemmel olan kalçaları tam teşhir halindeydi. "Bu harika olurdu baba."

"Peki ya sen Cass? Gelecek olan tüm bu parayla ne gibi bir savurganlık yapmak istersin?"

Tabağımı kaldırdım. "Biraz daha pasta!"

Herkes güldü. Odada rahat ve mutlu bir hava vardı, öyle ki babam Tacizci Chester'ı yakalamalarını kutlamak için bir parti daha vermeyi önerdiğinde midem neredeyse hiç bulanmadı. Televizyon reklama girdi ve ben annemle babama döndüm çünkü parayı harcamak için pastadan daha iyi bir şey düşünmüştüm: *Mad* dergisine abone olmak istiyordum. Henüz bana bir doğum günü hediyesi almamışlardı. Parti yeterli görüldüğü için istememiştim ama hediye dağıtıyorlarsa

Tam ağzımı açıp bir şeyler söyleyecektim ki, annemin yüzündeki rengin, sanki biri fişini çekmiş gibi azaldığını gördüm. Gözlerini televizyona dikmişti. Dönüp baktığımda Gabriel'in annesi ekrandaydı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

İlk başta mutlu bir şekilde ağladığını düşündüm. *Gabriel'i bulmuşlardı!*

Ama neşeli değildi. Yıkılmıştı.

ABC News mikrofonu ağzına doğru itilirken gözyaşları yüzünden aşağı akarken, "Bu sona ermeli," dedi. Ekranın altındaki kelimeler bize bunun bir son dakika haberi olduğunu söylüyordu. "Çocuklarımızı kurtarmak zorundayız."

"Neler oluyor?" Sephie sordu.

"Sshhh." Babam sesi açtı. Çavuş Bauer şimdi ekrandaydı. Arka plandaki Dairy Queen'i tanıdım. ABC News çalışanları Lilydale'deydi.

"Lilydale'li bir çocuk daha bu öğleden sonra saldırıya uğradı," dedi Çavuş Bauer, sert ve güçlü bir sesle. "Bu durum bizi, haneye tecavüz suçundan gözaltında tuttuğumuz kişinin, umduğumuz gibi 1 Haziran akşamı Gabriel Wellstone'u kaçıran kişiyle aynı kişi olmadığına inandırıyor. Lilydale ve çevresi tamamen tecrit altında. Hiçbir çocuğun gözetimsiz dışarı çıkmasına izin verilmiyor."

Sephie bileğimi tuttu ve o kadar sıkı tutuyordu ki derisi morarmaya başlamıştı. Kekim ağzımda talaşa dönüşmüştü. Tabağıma tükürdüm.

"Olayla ilgilenen iki kişi var," diye devam etti Çavuş Bauer, polis şapkasını canı yanıyormuş gibi düzelterek. "İkisini de takip ediyoruz."

"Connelly ve Godlin," dedi babam çok hızlı bir şekilde.

"Bay Connelly değil," dedim, dönüp babama ters ters bakarak. Bütün öfkemi ona yönelttim, ama bu öfke korkuyla lekelenmişti, çünkü Çavuş Bauer olabileceğini düşünmüyordum, artık değil, başka bir çocuk kaçırılmışsa değil. Çavuş Bauer bütün gün kasabadaki diğer polislerle birlikte çalışıyor olurdu. Öyle değil mi?

Babam televizyonu işaret etti. "Arkadaşına sorabilirsin. Görünüşe göre son kurban o."

İrkildim. Neyi kastettiğini görmek istemiyordum ama yüzüm ekrana doğru çekildi. Bir haber spikeri belirmişti. Ekranın altındaki afişte LILYDALE'DE DÖRDÜNCÜ ONAYLANMIŞ SALDIRI yazıyordu. Haber spikeri tanıdık bir evin önünden geçen yolda duruyordu.

Wayne Johnson'ın evi.

Sephie nefesini içine çekti.

Uzaktan gelen bir araba gürültüsü dışındaki tek ses kurbağaların ötüşüydü. Araç yaklaşıyor, lastikleri çakıllara çarptıkça ses tonu değişiyordu. Gelmeye devam etti. Geçip gitmesini bekliyordum, sanırım hepimiz bekliyorduk, ama sonra farları evimize doğru döndü ve bizi oturma odamızda kıstırdı.

52. BÖLÜM

"Jin Teyze!"

Onu selamlamak için bir ay boyunca ünlem işareti kullandım, cehennemden çıkmış yarasa gibi arabasına doğru koştum. Dışarı fırladı ve beni tüllü, paçuli kokulu kollarıyla sardı. Onu gördüğüme o kadar sevinmişim ki normal nefes alamıyordum. Hızlı, bebek yudumları gibi hava emiyordum ve bu beni sersemletiyordu, sanki *bom*, bayılma vakti gelmişti. O kadar güzeldi ki, saçları gevşek ve dalgalı, kıyafetleri uçuşuyordu.

Dualarım kabul olmuştu.

Beni güvenli ve sıkı bir şekilde kucaklarken mırıldanarak, "Şimdiye kadar oldukça güzel bir yaz geçirdin bebeğim," dedi. Ona bakabilecek kadar geri çekildim. Çok güzeldi, çok göz alıcı ve güçlüydü. Annemden on yaş daha gençti ama sadece bu değildi. O kadar *canlıydı* ki. Batan güneş tenini sarartmıştı. Bileğindeki bilezikler periler gibi şırıltıyordu. Ateşböcekleri sanki ona işaret veriyormuş gibi ormanda bir görünüp bir kayboluyordu.

"Sephie de," dedim işaret ederek. Annem, babam ve Sephie evden çıkarken beni takip etmişlerdi ama Jin'in yanına koşan tek kişi bendim. Jin! O da buradaydı. "Onun da sarılmaya ihtiyacı var."

"Tabii ki ihtiyacı var," dedi Jin. "Buraya gel prenses." Sephie bize doğru yürüdü, cam gibi kırılıyordu.

"Aç mısın?" Annem sordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Jin, kız kardeşine gülümseyerek. "Ve susadım."

Bunun üzerine babama göz kırptı ama benim için sorun yoktu. Onu küçüklüğünden beri tanıyordu. Onun için bir kardeş gibiydi,

Her zaman öyleydi - bunu çekmecesinde bulduğum mektubundan biliyordum.

Jin benden ve Sephie'den uzaklaştı, tam bir daire çizip araziye kontrol edebileceği kadar uzaklaştı. "Minnesota'yı yılın bu zamanlarında hep sevmişimdir! Anneniz ve babanız beni hazırlarken siz de bana neler olup bittiğini anlatın. Kulağa hoş geliyor mu, ufaklıklar?"

Başımı salladım ve onu önce eve, sonra da oturma odasına götürüp kanepeye oturttum. Ortaya oturdu. Sephie, Jin etraftayken her zaman yaptığı gibi küçülmüş ve içine kapanmıştı, bu da Jin'i tek başıma yakalamam gerektiği anlamına geliyordu. Nehir kıyısında saldırıya uğrayan çocuklar, Bay Connelly ve onun nasıl yanlış bir şey yapmadığı, Gabriel ve polisin onu nasıl bulması gerektiği ama bulacaklarını sanmıyordum çünkü şimdi de Wayne saldırıya uğramıştı.

İşte orada yıkıldım.

"İşte, işte şimdi." Jin bir kolunu bana doladı. "Senin gibi iyi bir arkadaşla Gabriel'in iyi olacağını biliyorum."

Ama o bunu bilmiyordu. Beni dinlemeyi ne zaman bırakmıştı? Babamın ona uzattığı içkiyi almak için uzanıyordu.

"Teşekkür ederim, Donny. Görüyorum ki bu her zamanki gibi sert." Yine göz kırptı. Her zaman bu kadar çok mu göz kırpardı? "Hâlâ satıyor musun?"

Babamın kaşlarının arasındaki çizgi bir kâğıdı tutacak kadar derinleşti.

"Sanat, şapşal," dedi.

Anneme baktım. Her zamanki sandalyesini babamınkinin yanına çekmişti, onun yatar koltuğunun daha küçük ve sert görünümlü bir versiyonuydu. Yüzü taş kesilmişti. Jin'i en son ne zaman gördüğümüzü hatırlamaya çalıştım. Ona o kadar çok yazıyordum ki sanki hep yanımdaymış gibi geliyordu ama... gerçekten bir yıl olmuş muydu?

Babam Jin'in şakasına güldü, sanki az önce hepimiz onun kızgın yüzünü görmemişiz gibi. "Dün büyük bir parça sattım."

Hâlâ annemi izliyordum. Yüzü daha da sertleşmişti. "Sonunda onu döndürdün Peg!" Jin seslendi. O sahte elinin tersiyle babama fısıldadı. "Seni düzeltebileceğini hep biliyordum."

Babam bunu duyunca kıkır kıkır güldü, sadece yılda iki kez verdiği partilerde attığı o açık boğaz kahkahasını attı. Kalbim dondu ve sonra çarpmaya başladı. Babam ve Jin başımın üstünde flört ediyorlardı. Hep böyle miydiler? Sephie'ye baktım. Omuzları çökmüştü, gözleri ıslaktı, özür diliyordu.

Bu korkunç şeyi başından beri biliyordu.

Şimdi öğrenmek zorunda kaldığım için üzgündü.

Kendi içimde derin ve karanlık bir mağaraya girdim. Jin her şeyi düzeltmeyecekti.

Kimse düzeltemeyecekti.

Annem ayağa kalktı. "Sandviç yapacağım."

O mutfakta hışırdarken biz rahatsız bir şekilde oturduk.

"Sana gönderdiğim *Nellie Bly'in Trust It or Don't* kitabını beğendin mi?" Jin sordu.

Başlığı ağzından söküp almak istedim. "Evet."

"Bu da ne şimdi? Bir yıldır bana haftada iki mektup yazıyorsun ve birden utangaç mı oldun?"

Gülümsemeye çalıştım ama kendimi palyaço gibi hissettim. İşte oradaydı, o kadar açıktı ki, bir sinema perdesine de yazılmış olabilirdi. Bunu nasıl gözden kaçırabilmişim? Jin bir parçasını kaybetmişti, Sephie'nin Aralık ayında kaybettiği parçanın aynısını. Sandalyesinin kenarına tünemiş, Jin'e bir maymun gibi sırtan babama doğru döndüm. Başka bir şey değildi. *Alıp kıran* ve hepimize temizleten büyük, sallanan bir maymun.

Boğazımda bir çığlık yükseliyordu, hepsini utandıracak bir çığlık.

Tam o sırada annem televizyon tepsisinde jambonlu sandviç ve bir dilim çikolatalı kekle döndü. Başını eğip tepsiyi Jin'e doğru uzattı. "Al bakalım."

"Teşekkür ederim." Jin içkisini bitirdi ve babasına uzattı. "Bir tane daha lütfen."

Babam almak için ayağa kalktı, bakışları açgözlüydü. "Hemen dönerim. O zaman içkilerimizi stüdyoma götürelim. Sana göstereceğim yeni bir şey var."

Jin sandviçini yiyordu ama gözüne bir şey kaçmış gibi gözlerini kırıştırdı. Bu bana onun bana öğrettiği numarayı hatırlattı.

kirleri temizlemek için: Üst kirpiklerinizi tutarak üst göz kapağınızı dışarı ve alt göz kapağınızın üzerine çekin. Gözünüzü bu şekilde kapalı tutun ve alt kirpiklerinizi göz kapağınızın iç kısmına **d o ğ r u** kırıştırın. Orada sıkışmış ne varsa gevşetti. Her seferinde işe yaradı.

"Jin Teyze, babamın stüdyosuna gitmeni istemiyorum," dedim.

Çeneme vurdu. Sandviçindeki soğanın kokusunu aldım. "Sen nasıl istersen, fıstık. Siz ikiniz uyuduktan sonra oraya gidebilirim."

Annem yüzünü buruşturdu.

Her şeyi Jin'in beni kurtarmasına bağlamıştım. Kurtarmayacaktı ya da kurtaramayacaktı. Ben öyle düşünmüyordum ama emin olmalıydım. "Jin, bu yaz gelip seninle yaşamak istiyorum."

Bunun üzerine kıkır kıkır güldü, ağzından fırlayan bir marul tanesi köylü eteğinin dizine kondu. "Bırak bütün yazı, *bu gece* nerede kalacağımı bile bilmiyorum."

"Bu gece burada uyuyabilirsin," dedi annem dişlerini sıkarak. "Ya da burada kalır ve uyumazsın," dedi Jin nazlanarak.

Annem başını salladı. Sıkı bir hareketti bu. "Ya da uyumazsın."

Jin Teyze kardeşime dönerek, "Sephie, bana yazını anlat," dedi. Jin sandviçini yarılammıştı bile. Çok güzeldi, kahverengi saçları sırtından aşağı dökülüyor, parlak tavus kuşu tüyü küpeleri mavi gözlerini vurguluyordu. O bir kelebektir, hızlı ve geçiciydi ve oyunu babamın kurallarına göre oynayan bir kişiydi.

Sephie ile konuşmasını izledim ama ne konuştuklarını duymadım. Bunca zaman Jin Teyze'yi bir kahraman olarak düşünmüştüm. Bilmeniz gereken bir şey var: Kahramanlar size yardım etmek için kendi hayatlarını durdurmaya razı olurlar. Jin öyle biri değildi. O sıradan bir insandı.

"Anne, özür dilerim," dedim aniden, o kadar yüksek sesle ki herkes konuşmayı kesti.

Annem sedirin kenarına oturmuş, ellerini dizlerinin arasında kenetlemiş, uçümüze doğru eğilmiş ama bağlantıyı kesmişti. "Ne?"

Yerimden fırladım ve ona doğru koşarak olabildiğince sıkı sarıldım. "Çok özür dilerim."

Kolumu okşadı. Gülüşü şaşırtıcıydı. "Ne için?"

"Evet, Cassie-bo-bassie, ne için?" Jin Teyze kıkırdayarak sordu. "Bana olan aşkın nerede?"

"Ben de seni seviyorum Jin Teyze." Seviyordum da. Ama annemi sevdiğim gibi değil. "Daha önemlisi, bana olan sevgisi nerede?" diye sordu Babam , her elinde dolu bir içkiyle odaya girdi. Bir tanesini Jin Teyze'ye uzattı. O da aldı ve Sephie'ye yaklaştı. Benim boşalttığım yeri okşadı ve babam da kolunu Jin'in arkasına atarak oraya çöktü. Annem kucağımda kıpırdandı.

"Bu gece burada ne kadar çok güzel kadın var!" Babam öyle dedi. Sarhoşken sokulgandı, ama bir gerginliği vardı. "Kiminle yatayım?"

"Donny!" Jin sahte bir şokla, "Donny!" dedi. Bacağını tokatladı. "Karıyla yatacaksın."

"Biliyor musun," dedi babam, sesi çok yüksek çıkmıştı, "bazı kültürlerde bir ailedeki tüm kadınlar tek bir erkeğin sevgilisi olur." Bunu bir şaka olarak söylemişti ya da en azından hepimizin öyleymiş gibi davranması gerekiyordu. Söylediği ekstra ürkütücü şeyler söz konusu olduğunda, kendimi bildim bileli aramızda böyle bir anlaşma vardı.

Jin Teyze Sephie'ye doğru eğildi, sesi gür ve yüksekti, yüzleri çok yakındı. "Bu bana büyükbabanı hatırlattı," dedi kaşlarını sallayarak. "O da iyi bir içiciydi, tıpkı baban gibi."

Bunun komik olduğunu düşünmemiştim. Sanırım annem de komik bulmadı, çünkü nefesi kesildi ve ayağa fırlamak için beni kenara itti.

"Jin, sanırım gitme vaktin geldi."

Jin'in kaşları havaya kalktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın Peggy."

"Şimdi," diye emretti annem.

"Gerçek dışında her şeyi her zaman affedebildin, değil mi?" Jin ayağa kalkarak sordu. Yüzü küçük ve gergin bir hal almıştı. "Konuşmayın, hissetmeyin ve geçmişi bugüne buyur edin." "Sen olabilir Kaydetsenin TERAPİ Saçmalık." Anne dedi. O titriyordu. "Kızlarımın senin babalarıyla flört ettiğini görmelerine gerek yok, hepsi bu. İkisi de kötü haberler aldı. Eğer yapamazsan Bu aileye saygı duy, burada olmana gerek yok."

"Hey, hey Şimdi," dedi babam, sesi tembelleŐmiŐti. Jin'in elini tuttu ve onu tekrar kanepeye çekmeye çalıştı. "Sen ailedensin. Burada her zaman hoş karŐılanırsın."

Anne ve Jin karşı karşıya geldiler. Aralarındaki hava atırdıyordu. Şu anda umurlarında olsa babam tavandaki bir sümük bile olabilirdi.

"Cassie, Seph, sanırım ben gidiyorum," dedi Jin Teyze sonunda. Hâlâ anneme ters ters bakıyordu. Kıpırdamadı, belki de onu kalması için ikna etmeye çalıŐacağımızı umuyordu.

Hiçbirimiz konuşmadık.

Tepinerek uzaklaŐtığında da kimse onu durdurmadı. Ön kapı çarptığında dördümüz de heykel gibi hareketsiz kaldık. Arabası alıŐana kadar annemin omuzları ökmedi.

"Umarım mutlusundur." Babamın sesindeki zehir beni ürküttü. Anneme nefretin en siyahıyla bakıyordu.

"Yıllardır değil," dedi. "Sephie, Cassie, yatağā gidin."

İkimiz de henüz tam karanlık olmadığı için itiraz etmedik.

Merdivenleri ıkarken Sephie elimi tuttu. "Bu gece benimle uyu. Lütfen."

53. BÖLÜM

Sephie beni yatağında tuttu. İkimiz de titriyorduk, ben o kadar titriyordum ki dişlerim takırdıyordu.

Annem ve babam aşağıdaki oturma odasında bağırıyorlardı. "Gördüğün her kadını becermeye çalışıyorsun!"

Babamın gömülü sesi, sadece kesik kesik duyabileceğim kadar alçak bir gürültüydü. "... şanslısın ... en iyi zamanını geçtin ..."

Annem onun üzerine bağırdı, sesi kırılıyordu. "Seni terk edebilirim!" "Sephie," diye fısıldadım, "Bauer'in saldıran kişi olduğunu sanıyordum.

ama artık o kadar emin değilim." "Ne?"

Babamın sesi bu kez yüksek ve net çıktı. "Ben kendi payımı ödüyorum. Ben ve Bauer'in yan işi senin kazandığının iki katını kazanıyoruz."

Sesimi annemle babamı bastıracak kadar yükselttim. "Saldırıya uğrayan her çocuk otobüsümüze biniyor. Ricky, Gabriel, Wayne, Clam, Teddy. Ricky yakalandığında bir tıkırtı duyduğunu söyledi, tıpkı Bauer'in künyesinin çıkardığı tıkırtı gibi."

"Geçen gece Wayne bana bunun Bay Connelly'nin metronomu olduğunu söyledi," dedi Sephie doğrulup.

"Connelly çocuklara saldıracak olsaydı yanında asla bir metronom getirmezdi," dedim kendi sözlerime inanmak isteyerek. "Bu çok aptalca. Ayrıca, o öyle biri değil. Bauer öyle."

Ay, Sephie'nin penceresinden içeri giriyor, gözlerine bir şerit halinde ışık saçıyordu. Bir hikâyenin parçalarını bir araya getiriyordu. "Clam yaz okulunda benim için ses çıkardı. Künyelerin şingirdama sesi değildi."

Annem ve babam sanki benimle birlikte bekliyorlarmış gibi altımızda sessizleştiler.

"Ses neye benziyordu?" diye sordum.

Gözlerini kısarak kapattı. Boğazının arkasından gelen sesi duymaktan çok hissettim.

Cuk-cuk-cuk.

Sanki küçük bir şey ses kutusundan çıkmaya çalışıyordu.

Bu sesi duyduğumda derim soyuluyormuş gibi hissettim, sanki hayatta olmak bile canımı yakıyordu.

Çünkü bu sesi tanıyordum.

Goblin'in içki dükkanında onunla çarpıştığımda ve daha sonra babamla köpeği hakkında tartışırken garaj yolumuzda belirlediğinde çıkardığı gırtlaktan gelen sesin aynısıydı.

Çocukları taciz eden Bauer değildi, hiç olmamıştı. Başından beri Goblin'di ve polis bunu biliyordu ama onu durduramamıştı. Babam Goblin'den annemin dediği gibi asker kaçağı olduğu için nefret etmiyordu. Ondan nefret ediyordu çünkü canavar canavardan nefret eder.

"Sephie, eğer ses buysa, çocuklara saldıran Goblin demektir." Kelimeler ağzımdan sıcak ve acı dolu bir şekilde döküldü. "Mantıklı. Bizim otobüsü çok takip ediyor ve saldırıya uğrayan tüm çocuklar yirmi dört numaralı otobüse biniyor. Ayrıca, birkaç kez aynı sesi çıkardığını duyduk."

Bildiği her şeyi az önce söylediklerimle birleştirdiğini görebiliyordum. Ürperdi. "Annemle babama söylemeliyiz."

Hâlâ tartışıyorlardı ama şimdi medeni, eğitilmiş seslerini birbirlerini kesmek için kullanıyorlardı. Babam anneme artık güzel olmadığını ve daha iyisini yapabileceğini söyledi. Annem babamın serseri mayın olduğunu ve iddia ettiği gibi TSSB'si olmadığını söyledi. İkisi de korkularını yürüyüşe çıkarıyorlardı. Ciddi değillerdi. Hiç istemediler.

"Hiçbir şey yapmayacaklar."

"O zaman polise git," dedi Sephie.

Kusacak gibi hissetmeme rağmen gözlerimi devirdim. "Bauer o dudak parlatıcısını çalarken yakalandığım için kimsenin bana inanmayacağını söyledi."

"Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

Bir an düşündüm. "Hadi kaçalım!" "Bunun Gabriel'e ne faydası olacak?"

"Çocuklara inandıkları bir yere kaçarız. Onlara Goblin'i ve babamı anlatabilirim." Kendimi ondan daha yaşlı ya da ondan daha bütün hissediyordum ve bu fark ediş beni her zamankinden daha boş hissettirdi.

Onu kucaklamak için kendime çektim. "Babam değişmeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni incitmeye devam edecek ve benim için gelecek. Belki onu ihbar edersek, bütün o oğlanlarla seks yapmayı bırakabilirsin."

Geri çekildi, yüzü çarşafı kadar beyazdı. "Ben o *çocuklarla* seks yapmıyorum."

"Sorun değil Sephie, seni hâlâ seviyorum."

Yüzünün derisi, altında böcekler güreşiyormuş gibi hareket etti. "Anlayamazsın çünkü sen bir kadın değilsin."

Bu söz kalbimi neredeyse yerinden oynattı. "Sephie, lütfen. Benimle gel. Frank'i alalım ve üçümüz de güvenli bir yere kaçalım."

"Yapamam." Yatağına uzandı ve battaniyeyi boynuna kadar çekti. "Ayrıca, öyle bir yer yok."

Annemle babamın tartışması hemen altımızda yeniden alevlendi.

Sephie'yle birlikte yorganın altına girmeyi o kadar çok istiyordum ki. Birlikte uyumayalı yıllar, bir yatağın üstünde rahatlayacak kadar cesur davranmayalı aylar olmuştu. O son cümleyi fısıldamasaydı ben de teslim olabilirdim.

"Frank, Goblin ile komşu, değil mi?"

54. BÖLÜM

Frank.

Onu Goblin'e sunmuş, benimle Goblin'in evine gelmeye ikna etmiş, Goblin'in tek gerçek dostuma ellerini sürmesine izin vermiştim. Goblin'in yakalayıcı gözlerini, Frank'e bilgi için masaj yapan sözlerini düşündüm.

Sen de yolun yukarısındaki yeni çocuksun, değil mi? Baban çiftçi mi?

Eğer Goblin çocuklara saldırıyorsa, Gabriel onun evindeydi ve benim Frank'imi ele geçirmesi an meselesiydi çünkü Goblin yavaşlamıyordu, yakalanana kadar çocuklara zarar vermeye devam edecekti.

Gabriel'i kurtarırsam, polise her şeyi anlatabilir ve Goblin tutuklanırdı. Frank güvende olacak ve Hollow çocukları artık o bataklık korkusuyla yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Sephie'ye "Kendi odamda uyumam gerek," dedim. Suratını astı ama gitmeme izin verdi.

Bir fare kadar sessiz bir şekilde eşofmanımı giydim ve sırt çantama el fenerimi, İsviçre çakımı, cesaret için *Nellie Bly'in Trust It or Don't kitabını* ve yön bulmak için yeni Magic 8 Ball'umu doldurdum. Annem ve babam tartışmaya devam ettiği sürece ön kapıdan çıkamazdım. Beni görürlerdi.

Aşağıya indim ve sola, banyoya doğru yöneldim. Oradaki pencere normalde kapalıydı çünkü perdesi yoktu. Kaldırıp açtım, gecenin sıcak öpücüğüne sürünerek çıktım ve pencereyi arkamdan kapattım.

Anneme ve Sephie'ye "Hoşça kalın, sizi seviyorum," diye fısıldadım.

Ayak bileğime yumuşak bir dokunuş beni ürküttü. Gözlerimin alışmasına izin verdim ve sonra kediye sevmek için eğildim. "Bimbo kedicik, gittiğim yere benimle gelemezsin."

Parmaklarımın ucunda bisikletime doğru yürüdüm, ayaklığı açtım ve yumuşak geceye doğru pedal çevirdim. Çakıllar lastiklerimi kemiriyordu. Ağaçlar tepelerinde mırıldanıyor, önemli sırlar veriyorlardı ama ne dediklerini anlayamıyordum. Ateşböceklerinin önümde dans etmesine, ben geçerken parıldamasına ve sonra sönerek yok olmasına izin verdim.

Babamla yaşarken hayatta kalmak için öğrendiklerimle kendimi güçlendirerek Goblin'e yaklaştım. *Korkunu topla ve içine at.* Sephie'nin bir ömür önce o çilekleri çaldığı noktada durdum, tekerlek çakıllarının vınlaması gece şarkısını böldü.

Goblin'in evinin içinde ışık yanıyordu. Eğer onun evi de bizimki gibi ve bu ilçedeki diğer çiftlik evleri gibi düzenlenmişse, o ışık onun oturma odasıydı. Boynumdaki yarayı ovuşturdum. Bir kahkaha bandının teneke sesi gecenin havasına karıştı. Hangi yönden geldiğini anlayamıyordum ama televizyon izleyen birinin sesi beni daha güvende hissettiriyordu.

Goblin'in evinin yakınındaki devasa leylak çalısı saklanmak için mükemmel bir yer olabilirdi. O giderdi ya da oturma odasının ışığı sönerdi, bu da yatmaya gittiğini gösterirdi. Sonra eve gizlice girmeden önce uykuya dalması için ona biraz zaman verirdim. Gabriel içerideyse, onu dışarı çıkarırdım. Eğer Goblin hakkında yanılıyorsam ve beni evinde yakalarsa, tıpkı diğer iki seferde beni izinsiz girerken yakaladığında olduğu gibi özür dileyecektim.

Ay, yabani çilek tarlasının ortasındaki bir şeyden parladığında leylaklara doğru ilerliyordum.

Bisikletimi bıraktım ve ona doğru adım attım.

Sephie tam olarak aynı noktada duruyordu. Ayın ışığını yakalayan şey her neyse, o çilekleri yediğinde burada değildi.

Ellerim titreyerek ona doğru uzandım.

Çünkü daha dokunmadan ne olduğunu biliyordum. Gabriel'in kağıt uçak kolyesi.

55. BÖLÜM

Leylak alışının göreceli korumasından Goblin'in evini izlerken boğucu bir uyuşukluk hissettim. Eğer bunu yapmazsam sonsuza kadar o gri umutsuzluk içinde yüzecektim, ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, ne kadar güvende, ne kadar büyük, ne kadar zengin olursam olayım hep avlanan bir çocuk olacaktım.

Gerçeğin derinlerde bir yerde yaşadığını biliyordum.

Gecenin yapış yapış havası ensemde istenmeyen bir nefesti. Sivrisinekler vızıldıyor, beni hipnotize ediyor, keskin ninniler fısıldıyordu. Başım ağırlaştı, sallanıyor, sarsılıyor, sallanıyordu. Bu yüzden oturma odasının ışığının yanıp söndüğünü fark etmedim ya da perde kapının açılıp kapanırken çıkardığı yumuşak sesi yakalayamadım ya da bir araba kapısının keskin tıkırtısını kaydedemedim. Araç çalışana kadar kalp atışlarım beni gümbür gümbür bir çığlıkla uyandırmadı.

Bak, bak, bak.

Ben başladım. Gözlerim orta uykudan dolayı kaşınıyordu. Onları ovuşturdum, odaklandım. Goblin'di. Arabayı kasabaya doğru sürdü.

Leylak alılığından fırladım, çimenlikten geçtim, verandasına çıktım ve kapısına gittim.

Kapı kilitli değildi.

O kapıdan içeri girme düşüncesi somut bir güçtü. Fena halde uygunsuz hissediyordum, *yanlış yer yanlış zaman burada olmamalıydı* uyarısı bir kene ordusu gibi tenimde geziniyordu.

Cass, tatlı kız, umarım yazın çok hızlı geçmez! Görüşürüz, söz veriyorum.

Gabriel'in kâğıttan uçak kolyesi arka cebimde duruyordu. Onu oraya soktuğumda bir kağıt parçası hissettim. Kağıdı çekip çıkardım.

ay ışığına doğru tutuyordum. Babamın atölyesinde bulduğum nottu bu. Ne olduğuna dair bir tahminim vardı: Babam ve Bauer'in uyuşturucu satış çetelesi. Birlikte neden bu kadar çok zaman geçirdiklerini, babamın anneme neden kendisinin ve Bauer'in "işinin" ondan daha fazla para kazandırdığını söylediğini, Bauer'in kiler pencerelerini neden kapattığını ve babamın neden bizim kendi toprak bodrumumuza girmemize asla izin vermediğini açıklıyordu.

Orada yasadışı yetiştirme odaları vardı.

Uyuşmuş bir halde Goblin'in kapısından içeri adım attım.

Kendimi onun yemek odasında buldum. Nemli ama tatlı bir kokusu vardı, çürüyen meyveler gibi. Oturma odası sağımda, mutfak solumdaydı ve mutfağın dışında kapalı bir bodrum kapısı vardı. Eğer benim evim gibiyse, ebeveyn yatak odası koridorun sonunda, banyo da onun karşısındaydı. İkinci katta, çatı çizgisine uygun eğimli tavanlı, ikisi dolaplı üç küçük oda olduğu kesindi.

Ama hiçbirini ziyaret etmeme gerek yoktu.

Karartılmış pencereleriyle bodrum, Goblin'in Gabriel'i saklayacağı tek yerd.

Bodrumlar erkeklerin sırlarını sakladıkları yerlerdi.

Goblin'in dağınık ve kirli mutfağının çatlak muşambası üzerinde ilerledim.

Orada olmamam gerektiğini biliyordum. Ay pencerelerden süzülerek beni uyarıyordu. Ama emin olmadan gidemezdim. Eğer gidersem Goblin Frank'i yakalayacak, Gabriel bir daha eve gelmeyecek ve babam da Sephie'ye yaptığı gibi beni höpürdeterek yutacak, sonra da kemiklerimi tükürerek emmeye devam edecekti.

Ben de bodrum kapısına doğru yürüdüm.

Çok olgunlaşmış şeftali kokusuna doğru.

Kapı kolunu kavradım ve çevirdim, merdivenin başında durakladım. Aşağıdaki karanlık o kadar fazlaydı ki sesleri yutuyordu. Ben olduğumu fark etmeden önce bir hırıltı duydum, korku ciğerlerimi daraltıyordu. Kaçmak istedim ama aşağı inmekten daha kötü olan tek şey geri dönüp babamın sonunda merdivenlerden yukarı çıkıp yatak odama girmesini beklemek olurdu.

El fenerimi yaktım, boğazımdaki keskin uçları yutkunarak geçiştirdim.

Parlak sarı, karanlığı bir şekilde daha da kötüleştiriyor, çevresindeki mutlak siyahı vurguluyordu.

Goblin erken dönerse diye bodrum kapısını arkamdan kapattım ve eski ahşabın uyarı gıcırıltılarını dişlerimde hissederek derinlere doğru attığım her adımı saydım. Yedi basamak inmiştim ve bodrumun boyutlarını görebilecek kadar uzaklaşmışım.

Kanım gümbürdeyerek, ışığının yumurta sarısı çemberini terleyen duvarlarda ve toprak zeminde gezdirdim. Tek oda evimin altındaki odayla aynı büyüklükteydi, bodrumdan çok bir kök mahzeniydi, küf kokusu dudaklarımı ve burun deliklerimi ıslatıyor, saçlarımı kaplıyordu.

Işığım uzak duvardaki karanlık konserve kavanozlarının üzerinden geçti, kutularla yığılmış masayı buldu, odanın ortasında yalnız bir ipte sallanan tek çıplak ampulden parladı, ama sürekli o köşeye, nabızı atan köşeye, kirin üzerinde sigara büyüklüğünde parlaklık yarığı olan köşeye geri döndü.

Goblin'in evde olduğuna dair beni uyaracak herhangi bir ses olup olmadığını araştırdım ama kır rüzgârı her şeyi susturmuştu. Kurbağalar bile şarkı söylemeyi bırakmıştı. Son altı adımı, derimdeki kabarcıklar kadar kalın korkuyu bastırarak attım. Ayağımı yağ gibi parlayacak kadar sertleşmiş toprağa bastığımda, artık mezar toprağı kokusunun üzerinde kalamazdım ve mağara suyu gibi içinde yüzmek zorunda kaldım.

Burada çocuklar için hiçbir koruma yoktu.

El fenerim çekiştiriyor, doğru olmayan köşedeki beyaz yarığa daha yakından bakmamı istiyordu. Tek ses kendi kalbimin gümbürtüsüydü, sessizlikten daha korkunç bir karanlık sokak pompalaması. Köşeye yaklaştıkça, şeker-ekşi kokusu daha da kötüleşti. Kendimin dışında, isteksiz bir kukla gibi bedenimi çekiştirerek ona doğru tökezledim.

Oraya varmadan önce neye baktığımı biliyordum ama yürümeye devam ettim çünkü

Ohnononoooooooooooo

Karnım spazm geçirdi.

Düşmemek için duvara tutundum. Elim çimentonun sert, nemli serinliğiyle buluştu. Islaktan geri çekildim. El fenerim

Beynim kelimeyi hatırlayana kadar birkaç vuruş boyunca topraktaki o beyaz çizgiye odaklandım.

parmak

Topraktan tek bir insan parmağı çıktı, eğri büğrü, hayaletlerin ve çığlıkların rengindeydi.

Gabriel'in

parmağı.

İnledim.

Bodrum kapısı hızla açıldı ve merdivenleri sarı ışıkla doldurdu.

"Aşağıda kim var?"

Sızlanmamak için dilimi ısırđım, ağzıma bozuk para tadında kan doldu. Goblin benden on üç basamak yukarıda, parlak dikkörtgenin içinde, omuzları kamburlaşmış bir şekilde duruyordu. Yolun yukarısına park etmiş olmalıydı, bu yüzden geldiğini duymamıştım, eve girişini kaçırmıştım, hiçbir uyarı almamıştım.

O parmağı görmüş olmamı asla affetmeyecekti.

El fenerimi kapattım ve nemli duvara doğru geri çekildim. İçine büzölmeye, taş ve toprak olmaya çalıştım çünkü ikisine de zarar veremezsiniz, ama işe yaramadı. Titreyen etten yapılmış bir kız olarak kaldım.

"Aşağıda kim var, dedim."

Bir anlığına, delice bir uğultuyla, ona cevap vermeyi düşündüm.

Sadece ben. Cassie. Bir şey görmek istememiştım, kimseye söylemeyeceğim, bırak beni.

"Orada olduğunu biliyorum. Nefes alışını duyabiliyorum." Gözyaşlarımı yedim, kanım dehşetten asit gibi akıyordu. Goblin korkumu duydu.

Merdivenlerden aşağı indi, köşeleri dürtmek için kendi el fenerini getirdi. Işığı beni mızrakladı. "Heh?"

Beni bu bodrumda bulacağını tahmin etmemişti. Işığı ayaklarımla yanındaki parmağa, *Gabriel'in parmağına* ve sonra tekrar yüzüme tuttu.

Gözlerimi kırpıştırarak sarıyı uzaklaştırmaya çalıştım ama gözlerimde birikti.

Ayaklarım toprağa yapışmıştı. Sadece kâbus gibi fısıldayabiliyordum. *Yardım edin.*

Yeni gerilmiş deri gibi bir ses bana Goblin'in gülümsediğini söyledi.

O zaman anladım ki içten içe çürüyordu, sert bir dondan sonra dışarıda bırakılmış bir jack-o'- fener. O, karanlığını besleyen bir adamdı ve karanlığı o kadar doymak bilmez bir hale gelmişti ki onu ancak bütün bedenler doyurabilirdi.

Yaklaştı ve kolumu arkamdan bükmeden önce bileğime dokundu, neredeyse okşadı. Acı dayanılmazdı. Çocukları nasıl tutacağını bilmiyordu, doğru şekilde değil. Derim onun tutuşu altında kayıyor ve yanıyordu ve *Charlie'nin Melekleri*'ni, Sabrina'yı ve her zaman nasıl kaçtığını düşündüm, ama o televizyondur. Bu gerçektir ve ben ölecektim ve tek yapabildiğim Meander'ın çenesinden çok geç kurtardığım yavru tavşan gibi ağlamadan önce altımı ıslatmaktır.

Bu anı bende bir mücadele patlaması yarattı ama kollarım ve bacaklarım onun çeliğine karşı alüminyum folyoydu.

Beni vücuduna doğru çekti.

Sıcak pençesiyle gözlerimi kapattı.

Diğer pençesiyle de boğazımı merak gibi bir şeyle sıktı.

Ben de o zaman duydum.

cuk-cuk-cuk

Bağırışlarım bodrumu doldurdu, her kelime bir havai fişek gibi patladı:
Bana inanmalıydın.

BÖLÜM 56

Goblin boynumu ezerken görüşüm daraldı.

Cass, tatlı kız. Görüşürüz, söz veriyorum.

Gabriel sözünü tutmuştu. Dünyanın en iyi kalpli çocuğu sözünü tutmuştu ve bu bodrumda, soğukta, sadece bir canavarın şahitliğinde ölmek zorunda kalmıştı.

Ve ben de ona katılacaktım.

Kendimi iyi hissediyordum, neredeyse uykuluydum.

Patlayan havai fişekler kayboldu. Her şey önce griye, sonra da mürekkebe dönüştü. Konuşmanın ötesindeydim. Tam sonsuza dek karanlığa gömüleceğimi düşünürken beynim çok tatlı bir şey yaptı ve bana bir veda partisi verdi.

Bana hayatımın en güzel anlarını gösteren bir film izletti.

Sephie ve ben bir kedinin poposuna güneş gözlüğü takıp o homurdanana ve ben biraz işeyene kadar güldük.

Annem küçük Sephie'ye ve bana kitap okuyor, tüm sesleri çıkarıyordu.

Jin Teyze bana kalçalarımla nasıl dans edeceğimi gösteriyordu.

Sephie'nin oyun parkında bana sataşan üç çocuk bulması ve onları bir Amazon kadar sert bir şekilde aşağı itmesi.

Ve ... babam? Onu son filmimde gördüğüme şaşırmıştım ama işte oradaydı, gürültülü ve kızgın. Bunun nasıl uyduğunu anlayamadan, toprak yüzümün yan tarafına çarpmak için yükseldi.

Acıması gerekirdi ama tekrar nefes alabiliyordum ve aniden bunun için çılgına döndüm. Havayı içime çektim, nefes nefese kaldım ve öksürdüm, öyle ki kustum. Ne kadar çok hava alırsam görüşüm o kadar genişledi, iğne deliğinden ötesini görebilecek kadar genişledi. Kenarlar bulanıklaştı, sonra safran rengi oldu.

renkli. Babam oradaydı, elleri Goblin'in boynundaydı, tıpkı Goblin'in benim boynumda olduğu gibi.

Goblin ona yumruk atıyor, tekme atıyordu ama babam izin vermiyordu. Git.

Goblin daha fazla dövüşmeyince, babam onu bıraktı. Goblin'in Göğsü inip kalkıyordu ama o dışarıdaydı. Babam bana döndü.

Her şeyi gözlerinde
gördüm. Annem yatmaya
gitmişti.

Babam hiç olmadığı kadar sinirli bir şekilde küçük tırnaklarını kesmişti. Sonra, nihayet, yatak odama girdi. Ama ben orada değildim.

Ve beni aramaya gelmişti.

Bisikletimi hendekte görmüş, Goblin'in evine girmiş, onu beni boğarken bulmuş ve sonra da bu iyiliğe karşılık vermiş olmalıydı.

Her şey yolunda görünüyordu ve ben de unutmanın rahatlığına geri döndüm.

57. BÖLÜM

Hastanede uyandım. Pislik kokusu o kadar güçlüydü ki çırpınmaya başladım. Nerede olduğumu fark ettiğimde bile durmam biraz zaman aldı. Annem ve Sephie başucuma getirilmişti ama babam getirilmemişti. Gözlerinin altında aynı torbalar vardı. Aslında birbirlerine çok benziyorlardı. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Annem hemen yanıma koştu. "Cassie! Nasılsın?" "Sen söyle" demeye çalıştım ama bu bir vıraklama olarak çıktı.

Annem hastane tepsimden bir bardak su aldı ve pipetini bana doğru çevirdi. Soğuk sıvı ilk başta canlı kömür gibi geldi ama kavrulmuş boğazımı kapladıktan sonra doyamadım. Ben içerken annem durumu açıkladı. Goblin bileğimi büktüğünde kırmış ve hayatımın son anlarında beni boğmuştu. Doktorlar yara dokumun beni kurtardığını söylediler ki düşününce bu çok komik bir şey. Gözlem için beni yirmi dört saat tutmaları gerektiğini söylediler ama bileğim dışında vücudumun iyi olacağını düşünüyorlardı.

"Babam nerede?" Sesim her zamankinden daha derindi ama geri dönmüştüm.

Annem cevap veremeden Bayan Wellstone hastane odama geldi. Saçları dağılmıştı ve uzun süredir yıkanmamış gibi görünüyordu. Yanıma koşup bana nazikçe sarıldığında, ikinci kısımda haklı olduğumun kokusunu alabiliyordum. Onun adına üzüldüm ama sarılmak çok iyi geldi.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırdı.

Gözlerimi kırptığımda göz kapaklarımın arkasındaki parmağı görebiliyordum. Belki de sonsuza dek öyle kalacaktım. "Gabriel miydi?"

Başını salladı.

"Burada olmamalısın," dedim. Onunla ya da en azından bedeniyle birlikte olması gerektiğini kastetmişim ama yanlış anlaşılmıştı. Sonra kolyeyi hatırladım.

"Pantolonum burada mı?" Anneme sordum.

Başını salladı ve ince bir dolaptan çıkardı. Bana uzattı. Arka cebini karıştırdım ve kâğıt parçalarını ve Gabriel'in kâğıttan uçak kolyesinin soğuk metalini hissettim. İkincisini ona uzattım.

"Aman Tanrım." Sanki kâğıt mendilden yapılmış gibi tuttu.

"Bunu Goblin'in evinin dışında buldum. Sanırım Gabriel onu bulmamıza yardım etmek için dışarı atmış olmalı." Böyle düşündüğümünden emin değildim ama çaresizce Gabriel hakkında güzel bir şeyler söylemek istiyordum.

Tekrar ağlamaya başladı ama daha yumuşak bir sesle. "Oğlumu bana geri getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Acısı çok büyüktü ama benim üzerime dökülmesin diye kendine saklamaya çalışıyordu. "Gittiği için üzgünüm," dedim.

Başını salladı, parmaklarını kolyenin üzerinde gezdirdi. "Bunu senin almanı istiyorum," dedi ve bana geri uzattı.

Sağlam elimi kaldırdım. "Alamam!" Ondan hiçbir şey almak istemiyordum. Zaten çok şey kaybetmişti. Ayrıca, polisin muhtemelen kanıt için buna ihtiyacı vardı.

"Hayır, lütfen," dedi. "Bu bizim için her şey demek. Gabriel'in pilot olmak istediğini biliyor muydun?"

Biliyordum.

Sonunda kolyeyi aldım ve eğer kolyeyi almam size bu hayat için büyük bir plan olduğunu göstermiyorsa, umutsuz vakasınız demektir.

58. BÖLÜM

Bayan Wellstone ve ben biraz daha konuştuk. İrtibatta kalacağımıza söz verdik. O gitti ama annem ve Sephie hâlâ odanın köşelerinde dolanıyordu, sanki üçümüz birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi.

Kapının çalınması beni bu konuda ne yapacağımı düşünmekten kurtardı.

"Cassandra?"

Memur Kent'i tanıdım ama yanındaki kadını tanımadım. Kapıyı ikisinin de arkasından kapattı.

"Bu Bayan Didier. Kendisi sosyal hizmet görevlisi. Sizinle konuşmak istiyoruz."

Gabriel'in kolyesini tutuyordum. Kot pantolonum üstümdeydi, arka cebimdeki uyuşturucu çetelesinin kenarı görünüyordu. Annem bana doğru hamle yaptı ama Memur Kent elini kaldırdı.

"Sakıncası yoksa onunla yalnız konuşmak istiyoruz. İzniniz var mı?"

Annem başını salladı ama perişan görünüyordu. O ve Sephie dışarı çıktıklarında koridorda bir renk cümbüşü yakaladım. Evie ve Frank'ti. Frank sanki beni hastanede ziyarete değil de baloya davet etmeye gelmiş gibi elinde çiçek tutuyordu. Ne salak ama.

Goblin'in bodrumundan başka bir şeyin kokusunu alamasam da gülümsedim.

Hikayemi anlatacaktım.

TEŞEKKÜRLER

Eve bu kadar yakın bir kitabı bir araya getirmek için rüya gibi bir ekip gerekir ve oğlum, ben bir tane aldım.

Öncelikle, menajerim Jill Marsal'a ve editörüm Jessica Tribble'a bu hikâyeye inandıkları için sonsuz teşekkürler. Bu bir gerilim romanının tuhaf bir ördeği - yetişkinler için bir gerilim ama genç bir kahramanı var, bir uçurum eyaletinde geçiyor - ve bu ikisi olmadan okuyucu kitlesini bulamazdı. Jessica ve Charlotte Herscher'e de hikâyenin özüne odaklanıp dikkat dağıtıcı unsurları ayıkladıkları için teşekkürler. (Kestikleri on sayfalık tavuk kasaplığı bölümünü okumak isterseniz bana bir e-posta gönderin). Keskin ve cesaretlendirici redaksiyonu için Jon'a, destekleyici redaksiyonu için Kellie'ye, gözetimi için Carissa'ya teşekkürler.

Duygusal destek yaratıcılarıma minnettarım: İlk taslakları okuyan ve çok önemli geribildirim ve sevgi veren Shannon Baker, Johnny Shaw ve Terri Bischoff'a; Catriona McPherson'a, düşük bir noktada beni kabul ettiği, sıcak kucağını açtığı ve içimi desteklediği için; Linda Joffe Hull'a bilge kariyer tavsiyeleri için; Lori Rader-Day'e bu kitabın başlığı ve çığlık odası da dahil olmak üzere çok daha fazlası için; Susie Calkins ve Nadine Nettmann'a kahkahalar, şarap ve bilgelik için.

Yazı grubuma, Prose before Bros'a, bir su soğutucusunun yanı sıra bir sondaj tahtası sağladığınız için teşekkür ederim. Özellikle bu yolculukta benimle pek çok açıdan birlikte olan Carolyn'e teşekkür ederim.

Bu çılgınlıktan çıkış yolumu bulmamı sabırla bekleyen Suzanna teyzeme minnettarım: cesaret, nezaket ve mizahla yol gösterdiğin için teşekkür ederim. Zoë ve Xander, ikinizle de dayanılmaz derecede gurur duyuyorum ve pusulalarınız gerçek kuzeyi gösteriyor. Amanda, gücünü görüyorum ve bu alçakgönüllülük. Christine, Kellie ve

Cindy, kız kardeşlerim olduğun için teşekkür ederim. Daha birçok macerayı dört gözle bekliyorum. Tony, benimle birlikte büyüdüğün, yanımda durduğun ve yaratıcılığını ve güzel kalbini paylaştığın için teşekkür ederim.

Ve son olarak, yepyeni bir dünyanın kapısını açan Patrick'e teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2019 Cindy Hager, CK Photography

Jess Lourey sırlar hakkında yazıyor. Çok satan Agatha, Anthony ve Lefty Ödülleri'ne aday gösterilmiş suç kurgusu, büyülü gerçekçilik, genç yetişkin ve kurgusal olmayan eserlerin yazarıdır. Yaratıcı yazarlık ve sosyoloji alanında kadrolu profesör, The Loft's Excellence in Teaching bursu sahibi, Psychology Today blog yazarı ve TEDx sunucusudur. (Yayınlanan ilk romanının arkasındaki ilham için TEDx Konuşmasına göz atın). Yazarlık atölyelerine liderlik etmediği, okumadığı ya da arkadaşları ve ailesiyle vakit geçirmedeği zamanlarda onu bir sonraki hikayesi üzerinde çalışırken bulabilirsiniz. Daha fazlasını www.jessicalourey.com adresinde keşfedin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

